

VAY...

PHILIPPE
DJIAN

Fransızca'dan Çeviren:
Hakan Tansel

AYRINTI

PHILIPPE DJIAN: 1949'da Biarritz'de doğdu. Yapıtlarında kendi yaşantısına yaptığı dolaysız göndermeler otobiyografik roman yazarı olarak tanınmasını sağladı. Djian'ın romanlarındaki kişilerin, dekor ve stilin Amerikan "sefiller"inin (Bukowski, Carver) anlatı ve filmlerine incelikli bir biçimde öykündüğü söylenebilir. Fransa'da özellikle genç okur kitlesi arasında büyük yankılar uyandıran *Crocodiles* (1989) sert derisinin altında duyarlı bir doğa taşıyan timsah simgesi temelinde insan portreleri sunar. Djian'ın bakış açısındaki modernlik, her zaman genç okur kitlesinin dikkatini çekmiştir. *Betty Blue*'nun genel havasına egemen olan kararsızlık ve düş kırıklığı Djian'ın bütün yapıtlarına damgasını vurmuştur. Düş kırıklığı, aşk ve sevgilinin (*Betty Blue*, 1985), dostluğun (*Maudit Manège*, 1986), bir yeteneğin (*Échine*, 1988) yitirilmesinden kaynaklanır. Yılda bir gece, dikenleri arasından yumuşak ve pastel renkli çiçek veren kaktüs gibi kin ve kan ortasında bir aşk öyküsünü dile getiren *Bleu comme l'enfer*'in (1983) kahramanları da bu nitelendirmeye tümüyle uyar. Düş kırıklığı, aynen çok arzulanan bir kadının umulmadık bir biçimde ve kolayca teslim olması gibi yaşamdan beklenilen şeyin doğru zamanda ve doğru yerde elde edilememesinden de kaynaklanabilir: *Sotos* (1993), yaşama ilişkin derslerle doludur. Babası olmayan on sekiz yaşında bir delikanlı, çocuğu olmayan kırk yaşlarında bir adam ve yalnız yaşayan bir ihtiyar, yazgılarının kendilerini buluşturduğu yerde, *soto*'ların, ağaçların gövdesiyle kabukları arasında yaşayan küçük şeytanların tanıklığında tutku ve itkileriyle hesaplaşırlar. "Yaşama girmek, arenaya girmek gibidir." Kişi, bu arenadan kendisiyle barışık ve kendine karşı silahlanmış olarak çıktığında bile, aynen gladyatör gibi ardında her zaman bir şeyler bırakacaktır. Böylece, Djian yitik bir kuşağın acılarının, romantik sözcüsü durumuna gelmiştir.

Djian'ın romanlarında yer verdiği ve argo kullanımların ağır bastığı konuşma dili, tümcelerindeki canlılık, yapıtlarından yansıyan ve pek az tanık olunan kendine özgü bilgelik ve aşırılık, bildik kalıpları aşan, düzeyler arasındaki geçişlerle modern, hatta postmodern anlayışın izlerini taşıyan özgür bir modelin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Gizemli başlıklar, izlekler (dostluk, cinsellik, şiddet, arabalar, alkol) ve anlatı tekniği (birinci kişi ağzından sürdürülen çizgisel anlatım ve teklifsiz dilin öğelerinin kullanılması) nedeniyle Djian'ın yapıtlarına polisiye tür içinde de yer verilmektedir. *Bleu comme l'enfer* ve *Betty Blue*'da (Aynı adla Jean-Jacques Beineix tarafından sinemaya da uyarlanan filmin başrollerinde Jean-Hugues Anglade ve Béatrice Dalle oynadı) dilsel düzeye de yansıdığı gibi, mavi, Djian'ın yoğun simgesel işlevler yüklediği ayrıcalıklı renktir.

YAPITLARI: *Bleu comme l'enfer* (1983); *Cinquante contre un* (1983); *Zone érogène* (1984) [*Erojen Bölge*, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2002]; *37,2o Le matin* (1985); *Maudit manège* (1986) [*Eşiktekiler*, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2001]; *Échine* (1988) [Betty Blue, Çev. Ayşen Ekmekçi, Ayrıntı Yay., 3. Baskı, 2013]; *Crocodiles* (1989); *Sotos* (1993); *Frictions* (2003) [*Sürtüşmeler*, Çev. Aylin Yengin, Can Yay., 2005]; *Impuretés (2005); Doggy Bag, Saison 1 (2005); Impardonables (2009); Incidences (2010); "Oh..." (2012).*

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

"Vay..

Philippe Djian

Ayrıntı: 837
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 82

"Vay..."
Philippe Djian

Kitabın Özgün Adı
"Oh.."

Fransızca'dan Çeviren
Hakan Tansel

Son Okuma
Ahmet Büke

© Philippe Djian &
Éditions Gallimard, 2012

Bu kitabın yayın hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad.
No: 8/2 Topkapı/İstanbul Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: İstanbul, Şubat 2015
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-975-1
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

"Vay..."

Philippe Djian

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Dışarısı karanlıktı ve çevre çizgileri bulanıklaşıyordu. Fırtına artık köprüden geçen at arabasınınkine benzer bir gürültüden ibaret kalacak kadar uzaklaşmıştı.

EUDORA WELTY

L'homme foudroyé (Yıldırımın Çarptığı Adam), "Fait Divers" (Üçüncü Sayfa Haberi) öyküsünden alıntı.

Yanağım sıyrıldı herhalde. Yanıyor. Çenem de acıyor. Düşerken bir vazo devirdim, yerde patlayışını duyduğumu hatırlıyorum ve kendi kendime, cam parçasıyla mı yaralandım acaba diye soruyorum, bilmiyorum. Dışarıda güneş hâlâ parlıyor. Hava güzel. Yavaş yavaş soluk alıyorum. Birkaç dakikaya kadar, korkunç bir migren ağrısı çekeceğimi hissediyorum.

İki gün önce, bahçemi sularken, gözlerimi gökyüzüne kaldırdığımda, kaygı verici bir mesaj gördüm. Şekli gayet belirgin bir bulut. Başkalarına yönelik olup olmadığını anlamak için, etrafıma bakındım; ama hiç kimse yoktu. Benim sebep olduğum sulama sesi dışında, çıt çıkmıyordu, ne bir söz işitiliyordu, ne bir çığlık, ne hava esintisi, ne de tek bir makine

gürültüsü –ve Tanrı biliyor ya, etrafta çoğu zaman faaliyet halinde bir çim biçme ya da yaprak üfleme makinesi oluyor.

Genelde, dış dünyanın müdahalelerine hassasımdır. Bir kuşun –mümkünse tiz bir çığlık veya iç karartıcı bir gaklama eşliğinde– düzensiz uçuşunda endişe verici bir alamet algılarsam, dışarı tek bir adım atmaksızın, günlerce evde kapalı kalabilirim. Ya da mesela, yapraklar arasından geçerken, akşam güneşi yüzümün tam ortasına vurursa yahut kaldırımda oturan, biraz para vermek için üstüne eğildiğim adam, aniden kolumu yakalayıp, suratıma: "*İblisler, iblis yüzleri... Ama onları ölümle tehdit edersem, o zaman bana itaat ediyorlar...!*" diye haykırırsa... Adam böğürüp duruyor, kolumu bırakmadan, deli gözleriyle ha bire aynı cümleyi tekrarlıyordu ve o gün eve dönünce, intihar etmeye meyilli ya da bana gönderilen uyarı, mesaj ve işaretlere kayıtsız olmadığımdan artık benim için en ufak bir kıymeti harbiyesi kalmayan seyahat amacımı anında unutup, tren biletimi iptal ettirmiştim.

On altı yaşımdayken, Bayonne şenliklerinde, bir içki âlemini müteakip, bineceğim uçağı kaçırdım ve o uçak düştü. Bunu uzun uzun düşündüm ve o günden itibaren, hayatımı korumak için bazı önlemler almaya karar verdim. Bu gibi şeylerin varlığını kabul ettim ve bu işlere gülmekten yana olanları bıraktım, gülsünler. Sebebini bilmiyorum; ama gökten gelen işaretler bana hep daha yerinde ve zorlayıcı görünmüştür ve X şeklinde bir bulut –dikkatimi iki kat fazla çekecek kadar nadir bir tür– beni ancak tetikte durmaya teşvik edebilir. Nereden esti bilmiyorum. Teyakkuzu nasıl gevşetebildim? Biraz –ya da çok?– Marty yüzünden olsa bile. Öyle utanıyorum ki, şu an çok kızgınım. Kendime kızıyorum. Kapımda zincir var. Kapımda lanet olası bir zincir var, unuttum mu? Ayağa kalkıp, onu takmaya gidiyorum. Bir an alt dudağımı dişlerim arasına kıstırıp, bir dakika kımıldamadan duruyorum. Kırık vazo dışında, hiçbir dağınıklık saptamıyorum. Üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum. Akşam yemeğine Vincent ve kız arka-

daşı gelecekler ve daha hiçbir şey hazır değil. Genç kadın hamile, ama çocuk Vincent'dan değil. Bu konuda hiçbir şey söylemiyorum artık. Konuşmanın faydası yok. Ne gücüm kaldı onunla savaşacak, ne de isteğim. Babasına ne kadar benzediğini fark ettiğim zaman, delireceğimi sandım. Kızın adı Josie. Vincent'la kendisi ve doğacak çocuk için bir daire arıyor. Başkentteki kiralardan bahsedince, Richard fenalaşmış gibi yaptı. Alışkanlık haline getirdiği üzere sövüp sayarak, bir aşağı bir yukarı yürüdü. Ne kadar yaşlandığını, yirmi yılda ne kadar karamsarlaştığını görüyorum. "Ne, aylık mı, yıllık mı?" diye sordu, kötü bir havaya bürünerek. Para bulabileceğinden emin değildi. Oysa benim rahat ve düzenli bir gelirden yararlandığım varsayılıyor.

Tabiatıyla.

"Bir oğlun olmasını istedin, dedim ona. Hatırlasana."

Richard'ı terk ettim, çünkü çekilmez bir hal almıştı ve bugün her zamankinden daha dayanılmaz durumda. Çoğu zaman onu harekete geçiren şu işkilli kederi tahliye etmesi için, sigaraya yeniden başlamaya ya da koşmaya teşvik ediyorum.

"Kusura bakma, ama siktir git" diye cevap verdi. Her halükârda, şu an beş param yok. Oğlanın bir iş bulduğunu sanıyordum.

"Bilmiyorum. Kendiniz konuşun bunları."

Onunla da savaşmak istemiyorum artık. Hayatımın yirmi yılından fazlasını bu adamla geçirdim, ama bazen bunu yapacak gücü nereden bulduğumu merak ediyorum.

Küveti dolduruyorum. Yanağım kızarmış, hatta biraz da sararmış, pişmiş toprak gibi ve dudaklarımın kenarında minik bir damla kan var. Saçlarım darmadağınık –onları tutan toka büyük bir kısmını serbest bırakmış. Küvete banyo tuzları döküyorum. Çılgınlık bu, zira saat daha şimdiden akşamın beşi oldu ve şu kızı, Josie'yi doğru dürüst tanımıyorum. Bu hususta ne düşüneceğimi pek bilmiyorum.

Mamafih havada inanılmaz güzel ve yumuşak bir ışık var, herhangi bir tehdit hissinden öyle uzak ki... Bu kadar güzel bir havada, masmavi bir göğün altında, başıma böyle bir şeyin gelmiş olmasına inanmakta ziyadesiyle zorlanıyorum. Banyo güneş içinde. Uzaktan, oynayan çocukların çığlıklarını duyuyorum. Ufuk parlak bir tozla kaplı, kuşlar, sincaplar, vs.

Harikulade. Bu banyo mucizevî bir şey. Gözlerimi yumuyorum. Bir süre sonra, her şeyi sildiğimi iddia edecek değilim; ama kafamı tamamen toparladım. Beklenen migren gelmiyor. Hazır yemekçiyi arayıp, suşi getirtiyorum.

Özgürce seçmiş olduğum erkeklerle daha beterini de gördüm.

En büyük vazo parçalarını topladıktan sonra, düştüğüm yeri elektrikli süpürgeyle temizliyorum –daha birkaç saat evvel orada, kalbim hızla çarparak yattığımı düşünmek oldukça keyfimi kaçırıyor. Ve buyurun bakalım, tam kendime bir kadeh içki hazırlamaya niyetlenirken, İrène'den, yani bir aydır görmediğim –haber de almadığım– yetmiş beş yaşındaki annemden mesaj geliyor. Beni rüyasında gördüğünü ve kendisini yardıma çağırdığımı iddia ediyor– oysa onu hiç aramadım.

Vincent anlattığım hikâyeye pek inanmışa benzemiyor. "Bisikletinin durumu gayet iyi" diyor. "Ne tuhaf." Bir an gözlerimi ona dikip, omuz silkiyorum. Josie kıpkırmızı. Vincent az önce kızgınlıkla bileğinden yakalayıp, elindeki tuzlu fıstıkları geri bırakmaya zorladı. Görünüşe göre, daha şimdiden yirmi kilo şişmanladı.

Birbirlerine hiç yakışmıyorlar. Bu işlerden kesinlikle anlamayan Richard, bu tür kızların genellikle yatakta harikalar yarattıklarına teminat veriyor –*yatakta harikalar yaratmak* ne ola ki? Bu arada Josie, ilgisini çeken mahallede, en az yüz metre karelik, üç odalı bir daire arıyor, ama 3000 €'dan aşağı bu büyüklükte bir şey bulunmuyor.

"McDonald's'a başvurdum" diyor Vincent. "Şimdilik idare eder." Onu bu yolda –ya da biraz daha itibarlı bir iş için, neden

olmasın?- cesaretlendiriyorum. Hamile bir kadının bakımı pahalıya patlar. "Bunu bilmende fayda var" dedim ona, daha kızı benimle tanıştırmadan. "Fikrini soran olmadı" diye yanıtladı. "Ne düşündüğün umurumda bile değil."

Babasını terk ettiğimden beri, bana karşı hep böyle. Richard müthiş bir trajedi oyuncusudur. Vincent da onun en iyi seyircisi. Sofradan kalkacağımız sırada, yine kuşkuyla süzüyor beni: "Neyin var senin? Yolunda gitmeyen ne?" Sürekli o olayı düşünüyorum elbette, yemek boyu aklımdan çıkmadı. Kendi kendime, rastgele mi seçildiğimi, yoksa takip mi edildiğimi, adamın tanıdığım biri olup olmadığını sorup durdum. Onların kira ve çocuk odası hikâyeleri ilgimi çekmiyor, ama giriştikleri -denedikleri- şeye, sorunlarının benimkine dönüşmesinden ibaret bu hamleye hayran oluyorum. Gözlerimi kısa bir süre onunkilere dikip, öğleden sonra başıma gelenleri anlatsam yüzünde belirecek ifadeyi hayal etmeye çalışıyorum. Ama bu bana düşen işlerin bir parçası değil artık. Oğlumun tepkilerini kestirmek yetki alanımdan çıktı.

"Kavga mı ettin sen!"

"Kavga mı, daha neler?" Hafifçe kıkırdıyorum. "Yapma, Vincent!"

"Biriyle mi kapıştın?"

"Aptal saptal konuşma. Kim olursa olsun, insanlarla 'kapışma' alışkanlığım yoktur."

Ayağa kalkıp, verandadaki Josie'nin yanına gidiyorum. Hava güzel, ama o, akşam serinliğine rağmen yelpazeleniyor, zira boğuluyor. Son haftalar en beterleridir. Aynı eziyeti bir daha asla çekemezdim. İşkenceye son vermek için, karnımı deşerdim herhalde. Vincent bunu biliyor. O epizodu hiç güzelleştirmeye çalışmadım. Her zaman bilmesini istedim. Ve unutmamasını. Annem de benimle aynı konuşmaları yapmıştı ve bu yüzden ölmüş değilim.

Gökyüzünü, göğün yıldızlı karanlığını seyrediyoruz. Göz ucuyla Josie'yi inceliyorum. Onu ancak yarım düzine kere in-

celemişimdir ve pek bir şey anlamadım. Sevimsiz değil. Oğlum Vincent'ı tanıdığımdan, kızcağıza acıyorum, ama mineral bir tarafı var, soğuk bir inat. Ve sanırım, zahmet etmek isterse, işin içinden çıkabilir. Sağlam bir kız olduğunu hissediyorum, derinlerine gizlenmiş bir şey var onda.

"Demek doğum aralıkta" diyorum. Yaklaşıyor.

"Vincent haklı" diyor. "Altüst olmuş gibisiniz."

"Hayır, hiç de öyle değilim" diyorum. "İyiyim. Beni iyi tanımıyor."

Kapıyı arkalarından kapıyorum. Et satırıyla silahlanmış halde, zemin katı dolaşıp, kapı ve pencereleri kontrol ediyorum. Odama kapanıyorum. Şafak içeriyi istila etmeye başladığında, hâlâ gözümü yummuş değilim. Sabah mavileşiyor, ışıl ışıl. Annemi görmeye koşuyorum. Salonunda, genç ve atletik yapılı, ama son derece sıradan bir adamla karşılaşıyorum.

Kendi kendime, dünkü saldırgan da buna mı beziyordu acaba diye soruyorum –sadece üzerinde iki basit göz deliği olan bir kar maskesi hatırlıyorum, üstelik mavi mi kırmızı mı olduğunu unuttum bile. Adam, annemin dairesini terk ederken, bana hoşnut bir edayla göz kırpıyor.

"Kaç para ödüyorsun bunlara, anne? Çok acı!" diyorum. "Biraz değişiklik yapamaz mısın? Ne bileyim, bir entelektüel veya yazarla çık mesela. İlla bu tür bir aygıra ihtiyacın yok herhalde. Bu yaşta."

"Lafların bana dokunmuyor. Cinsel yaşantım yüzünden kızaracak değilim. Sense küçük bir kaltaksın sadece. Baban haklı."

"Burada keselim, anne. Ondan bahsetme bana. Bulunduğu yerde gayet iyi."

"Sen ne saçmalıyorsun, zavallı kızım! Elbette ki hayır, baban bulunduğu yerde iyi değil. Deliriyor."

"*Zaten* deli. Psikiyatrıyla konuşsana."

Bana kahvaltı ikram ediyor. Son görüşümden bu yana yine bir tarafını yaptırmış galiba. Ya da sadece botoks filan... Ney-

se, önemi yok. Maalesef benim de babam olan kocası içeri atıldığından beri –ilk zamanlar kendini hayır işlerine vermiş olsa bile– hayatını radikal bir şekilde değiştirdi. Tam bir hafifmeşrep. Son yıllarda estetik cerrahiye çok para harcadı. Bazen, belli bir ışıkta, beni korkutuyor.

"Pekâlâ. Ne istiyorsun?

"Ne mi istiyorum? Sen beni aradın, anne."

Bir an, tepki vermeden, beni süzüyor.

Sonra bana doğru eğilip, "Yanıtlamadan önce iyi düşün" diyor. "Sakın, hafife alarak cevap verme. Yeniden evlensem, ne derdin? İyi düşün."

"Gayet basit, seni öldürürdüm. Düşünmeye lüzum yok."

Başını yavaşça iki yana sallıyor, bacak bacak üstüne atıyor, bir sigara yakıyor.

"Hep dünyanın steril bir versiyonunu diledin" diyor bana. "Karanlık, anormallik seni her zaman korkuttu."

"Öldürürüm seni. Boşuna kafa ütüleme. Ve sonra, uyarmadı deme."

Şimdiye kadar göz yumdum. Tamam, cinsel iştahı beni hep şaşırttı ve bunu onaylamıyorum –daha doğrusu: bir hayli iğreniyorum– ama bu konuda açık ve serbest fikirli görünmeye karar verdim. Başının çaresine bakma tarzı buysa, ayrıntıları öğrenmeye çalışmamak kaydıyla, kabul ediyorum. Peki. Bununla beraber, iş biraz fazla ciddiye binip de, bu evlilik hikâyesinde olduğu gibi kaygan bir zeminde ilerlememiz riski baş gösterdiğinde, müdahale ederim elbet. Bu seferki mutlu ve seçilmiş kişi kim acaba? Kiminle tanıştı? Sahada beliren ve onu hüzünlendiren şu Ralf kim? Bir adı da var herifin.

Onun için çıldırdığını iddia eden bir avukatı, virüs taşıyıcısı olduğunu söyleyerek, sonra da bir ajans müdürünü, hikâyemiz hakkındaki –ortamı hemen soğutan– gerçeği anlatarak bertaraf ettim. Üstelik adamlar evlilik bile teklif etmemişlerdi.

Bu denli grotesk bir şeyi hoş görebileceğimi sanmıyorum. Yetmiş beş yaşında bir kadın. Evlenmesi, çiçekler, balayı. Şu, baştan ayağa yenilenmiş, göğüsleri kaldırılmış -çifti 5000 €- güneşten şiddetle esmerleşmiş, parlak gözlü, yaşlı ve korkunç aktrislere benziyor.

"Önümüzdeki yıllarda kiramı kimin ödeyeceğini bilmek istiyorum" diyor sonunda, iç çekerek. "Söyle bakalım."

"Elbette ki ben. Hep ben ödemedim mi zaten?"

Çok hoşnutsuz olduğu açıkça belli olsa da, gülümsüyor.

"Müthiş bencilsin, Michèle. Korkunç bir şey bu."

Kızartma makinesinden fırlayan ekmek dilimlerine tereyağı sürüyorum. Onu en az bir aydır görmedim ve daha şimdiden çekip gitmek istiyorum.

"Tut ki başına bir şey geldi" diyor. "Canım bunun alınması gereken bir risk olduğu cevabını vermek istiyor."

Bir dilim ekmeği ahududu reçeliyle kaplıyorum. Bol bol sürüyorum. Kasten. İnsanın bunu ellerini kirletmeden yemesi zor. Ve ekmeği ona uzatıyorum. Tereddüt ediyor. Sanki kan pıhtıları var üstünde. Bir an gözlerini o şeye dikerek:

"Sanırım fazla vakti kalmadı, Michèle" diyor. "Bence bunu bilmen lazım. Babanın çok fazla zamanı kalmadı artık."

"İyi ya, kurtuluruz işte. Bütün söyleyeceğim bu kadar."

"Bu kadar katı olmak zorunda değilsin, biliyorsun... Hayatın boyunca pişman olacağın bir şey yapma."

"Ne? Neye pişman olacakmışım? Ne saçmalıyorsun, sen?"

"Bedelini ödedi. Otuz yıldır hapiste. O mesele uzakta kaldı artık."

"Bence öyle değil. Uzakta falan kalmadı. Böyle zırvaları nereden çıkarıyorsun? Uzakmış... Sen uzak mı buluyorsun? Dürbün ister misin?" Gözlerim bir kaşık acı hardal yutmuşum gibi yaşarıyor. "Oraya gitmeye niyetim yok, anne. Hem de hiç niyetim yok. Bu hususta hayale kapılma. Benim için o uzun zaman önce öldü."

Bana sitem dolu bir bakış attıktan sonra, pencereye doğru dönüyor. "Beni hâlâ tanıyıp tanımadığını bile bilmiyorum. Ama seni soruyor."

"Yok canım? Bundan bana ne peki? Nasıl bir tepki vermemi istiyorsun? Hem ne zamandan beri onun postacılığını yapıyorsun?"

"Bekleme. Söyleyeceğim bundan ibaret: Bekleme."

"Dinle, o hapishaneye asla ayak basmayacağım. Onu ziyaret etmem kesinlikle ihtimal dâhilinde değil. Zihnimden de silinmeye başlıyor ve mümkünse, sonunda tamamen yok olmasını istiyorum."

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Korkunç sözler bunlar."

"Ah, bu laf salatalarını geçelim, lütfen. Acı bana. O iblis hayatlarımızı mahvetti, öyle değil mi?"

"Bütünüyle kötü ve karanlık biri değildi, hatta tam tersiydi. Sen de gayet iyi biliyorsun. Biraz merhamet gösterebilirsin."

"Merhamet mi? Bana iyi bak, anne. Hiç mi hiç merhamet duymuyorum ona. Bir saniye bile. Umarım ömrünün geri kalanını da olduğu yerde geçirir ve ben kesinlikle görmeye gitmem. Unut bunu."

Babamın rüyalarıma girdiğini bilmiyor. Daha doğrusu, sadece siluetini, elektrikli siyahlığını görüyorum, zira rüyam da alacakaranlık. Başı ve omuzları gölge halinde ayırt ediliyor; fakat önden mi arkadan mı göründüğünü, bana bakıp bakmadığını anlayamıyorum. Galiba oturuyor. Benimle konuşmuyor. Bekliyor. Ve uyandığımda, o görüntü, o gölge zihnimde basılı kalıyor.

Vaktiyle bu deneyimi yaşadığımız, sadece onun karısı ve kızı olmamız münasebetiyle sık sık darbelere maruz kalıp, tükürükleri sildiğimiz için, her sınavdan geçişimizde annem ve benim kendi kendimize sorduğumuz gibi, uğradığım saldırı ve babamın yaptıkları arasında bir ilişki olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir anda bütün ilişkilerimizi, bütün komşu ve arkadaşlarımızı kaybetmiştik. Alnımızdan damgalanmıştık sanki.

Anonim telefonları, gece yarısı küfürlerini, müstehcen mektupları, kapımıza boşaltılan çöpleri, duvar yazılarını, karakolda itilip kakılmaları, esnafın aşağılamalarını, kırılan camları görüp geçirmiş biri olarak, hiçbir şey beni şaşırtamaz artık. Kimse bütün korların söndüğüne, birinin bir köşede kara kara düşünerek, inecek bir sonraki darbeyi tezgâhlamadığına yemin edemez. Tesadüfe nasıl inanalım ki?

Aynı akşam bir mesaj alıyorum –"Bu yaştaki bir kadın için pek dar buldum seni. Ama iyisin."– ve alabora oluyorum. Nefesim kesiliyor. Mesajı iki üç kere okuduktan sonra cevap veriyorum: "Kimsiniz?" Ama geri dönüş olmuyor.

Sabahı ve öğle sonrasının bir kısmını, senaryoları okuyarak geçiriyorum, masamın ayağının dibinde yığılıyorlar. Bu tarafta da bir ipucu olabilir, diyorum kendi kendime, işini bitirdiğim ve bana her şeyden çok kin besleyen bir genç yazar mesela.

Yolda, bir silah dükkânında durup, birkaç savunma bombası satın aldım, gözler için kırmızıbiber esaslı. Küçük modeli gayet pratik ve birçok kez işe yarayabiliyor. Gençliğimde düzenli olarak kullanırdım. Son derece hızlıydım, toplu taşıma araçlarına binmekten çekinmezdim, çok çeviktim. Yıllar içinde işi öğrenmiştim, hamleleri iyi savuşturuyor, oldukça hızlı koşuyordum, bir ev bloğunun çevresini iki dakikadan kısa sürede dolaşıyordum. Bugün aynı şey geçerli değil tabii. Geçti bitti. Ama ne mutlu ki, artık koşmam için hiçbir sebep kalmadı. İstesem, yeniden sigaraya başlayabilirim, kimin umurunda ki?

Kasvetli okumalarıma ikindi vakti ara veriyorum.

Kötü bir elyazmasını kapattığınızda kapıldığınız şu aptalca zaman kaybetme hissinden beteri yok. Onlardan biri çalıştığım odayı havadan kat edip, sırf bu kullanıma mahsus iki yüz litrelik çöp bidonunu boyluyor. Bazen bu yitik zaman acı verici bir hal alıyor. Bazen de elyazması o kadar kötü çıkıyor ki, insanın canı ağlamak istiyor. Saat on yediye doğru, aklıma yine tecavüzcüm geliyor, zira kırk sekiz saat evvel tam o vakitte,

Marty'le meşgul olmamdan istifade ederek, kapımı zorlayıp, kutudan fırlayan şeytan gibi, evime giriyordu.

Sonra aniden, beni gözetlemiş olması gerektiğini anlıyorum. Gözetlemiş ve doğru zamanı beklemiş olması gerektiğini. Ve apışıp kalıyorum, bir an.

Büroya geçiyorum, mektuplarımı alıp, mesajlarımı kontrol ediyorum, birkaç telefon açıyor ve bazı talimatlar bırakıyorum. Yanıma gelen Anna bir süre benimle sohbet ediyor ve konuşmanın sonunda: "Her halükârda, tuhaf bir halin var bence" diyor.

Bulutlardan düşmüş gibi yapıyorum. "Hiç de değil. Tam tersine. Şu güzel güne, muhteşem güneşe baksana."

Gülümsüyor. Bunu yapmaya karar versem, konuşulacak doğru kişi Anna olurdu kuşkusuz. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Ama bir şey beni bundan alıkoyuyor. Kocasıyla ilişkim mi acaba?

Jinekologumu görmeye gidip, gerekli muayeneleri yaptırıyorum.

Vincent arıyor ve en azından kefil olmayı kabul edip etmeyeceğimi soruyor. Birkaç saniye sessiz kalıyorum.

"Bana karşı kaba davrandın, Vincent."

"Evet, biliyorum, anık.*, affet beni, biliyorum."

"Sana o parayı veremem, Vincent. Kendime bir emeklilik hazırlamaya çalışıyorum. Daha sonra sana muhtaç duruma düşmek istemiyorum. Benim için çalışmanı kabul edemem. Yük olmak istemem."

"İyi, tamam, anladım, amık. En azından kefil oluver, anne."

"Sadece bir şeyler sızdıracağın zaman gelme bana."

Ahizeyi kim bilir nereye vurduğunu işitiyorum. Küçücükken bile, çabuk öfkelenirdi. Hık demiş babasının burnundan düşmüş.

"Söylesene, anne, evet mi hayır mı, amk?"

"Amk. demeyi kes. Ne biçim bir konuşma tarzı bu?"

---

* Putain.

Ev sahibiyle randevulaşıyoruz. Ekonomik belirsizlik ve durgunluk öyle bir düzeye vardı ki, daire kiralamak kadar basit bir iş bile bir karşılıklı güvensizlik festivaline dönüşüyor: Aile nüfus kayıt örneği, kimlik, yıllık gelir belgesi, muhtelif sertifika, fotokopi ve yeminli beyanatlar, sigorta ve evraklar, elle yazılmış mektup, din meselesi ve kiraya verenin bilahare yaşanabilecek bir kargaşa ihtimaline karşı aldığı bir sürü tedbir... Bu bir şaka mı diye soruyorum, ama değilmiş.

Dışarı çıktığımızda, Vincent bana içecek bir şeyler ısmarlamak istediğini bildiriyor ve bir bara giriyoruz. O Havai birası, bense Güney Afrika menşeli bir kadeh sek beyaz sipariş ediyoruz. Benim kefil olduğum, tam güneye bakan ve ufak bir balkonu olan, altmış beş metrekarelik, üç odalı bir dairenin mutlu kiracısı olması şerefine kadeh tokuşturuyoruz.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, Vincent. O yüzden, sorumluluklarını yerine getir. Kiranı ödemezsen, benim üzerime yıkılır ve buna uzun süre dayanamam, dinliyor musun beni, bu bir oyun değil, Vincent. Hem benim tek derdim siz değilsiniz, kendimden ve büyük annenden bahsediyorum, bildiğin gibi, onun kirasını da ben ödüyorum. Şu sıralar son derece sinirliler, Vincent, hiçbir şeye boş vermiyorlar. Bir çırpıda hesabını bloke edebilir, masrafların tamamı sana ait olmak üzere dava açabilirler, en ufak bir tereddüt göstermeden evine icra memurlarını yollayıp, seni küçük düşürebilirler ve saire. Pirinç ya da buğday vurgunculuğuyla uğraşan adamların ellerinde, daha fazla akıtmaktan çekinmeyecekleri kadar çok kan olduğunu aklından çıkarma."

Bir an beni süzdükten sonra gülümsüyor: "Ben değiştim, ama sen bunu görmüyorsun."

Ona inanmak isterdim. Onu kollarımın arasına almak ve müteşekkir öpücüklere boğmak isterdim. Ama görmeyi bekliyorum.

Büromda bir toplantım var. On beş kişiler. Birkaç aydır bu haftalık toplantılar gergin bir ortamda geçiyor, zira tatilden

döndüklerinden beri yaptıkları iş beş para etmiyor. Azıcık bile olsa özgün veya güçlü bir şey önermediler. Kendilerine yöneltiğim ateşli iltifatlar ve müstesna yazarlık yeteneklerine gösterdiğim abartılı hayranlık karşısındaki mahcup suratları beni tiksindiriyor.

On erkek var. Onların arasında olabilir mi? Belki de içlerinden birinin işini özellikle yerden yere vurdum, ama bunun bilincine varmadım, çünkü okuduğum her şey aynı dokunaklı vasatlıkta karışıyor. Lakin hiçbir şey fark etmiyorum. Bana rahatça tecavüz eden şahsa ait olduğunu iddia edebileceğim bir bakış yok. Yakın zamana kadar, karşı karşıya gelsek, yine kar maskesini takmış bile olsa onu tanıyacağımdan, bütün vücudumun ürperip titremeye başlayacağından, bütün tüylerimin diken diken olacağından emindim. Şimdi bundan o kadar emin değilim.

Herkes ayağa kalkıp dışarı çıktığında, onlara eşlik ediyorum. Bir yolunu bulup onlara sürtünüyorum, koridorun darlığından faydalanarak, kazara gerçekleşen temas için belli belirsiz özür diliyorum, ama hiçbir şey hissetmiyorum, hiçbir parfüm veya koku tanımıyorum. Çaktırmadan birinden diğerine geçip, işlerini muhafaza etmek istiyorlarsa –ki artık kimse bunu şakaya almıyor– gelecek hafta bana yapabileceklerinin en iyisini vermeye teşvik ediyorum, ama diğer bakımdan hayır, hiçbir şey hissetmiyorum, en ufak bir kıvılcım bile.

Sonunda Richard'la konuşuyorum. Dehşet verici maceram hakkında.

Beti benzi atıyor, sonra ayağa kalkıp, kendine içki dolduruyor.

"Beni özellikle dar buluyor musun?" diye soruyorum.

Uzun bir iç çekip, kafasını sallayarak, yanıma oturuyor. Sonra bir elimi alıp, tek kelime eklemeden, kendininkilerin arasında tutuyor.

Bir erkeğe asla derin duygular beslemediysem, onları Richard'a ayırdığım içindir. Evlendim zaten onunla. Ve bugün

hâlâ, küçük şeylerde, mesela elimi tuttuğu veya gözleri biraz kaygıyla beni aradığı zaman, karşılıklı uyuşmazlıklar okyanusunda bu şefkat ve saf ahenk adacıkları yüzeye çıktığında, birkaç sene boyunca birbirimiz için ifade ettiğimiz şeyin yankısını gayet iyi algılıyorum.

O anlar dışında, birbirimizden nefret ediyoruz. Yani o benden nefret ediyor. Senaryolarını satmaktaki yeteneksizliği ve bu yüzden salaklarla televizyon için yapılan korkunç filmler ve hazmı zor programlarda çalışmak zorunda kalışı kısmen benim hatam oluyormuş. Ona göre ben gerekeni yapmıyorum, kendisi için asla küçük parmağımı bile oynatmadım, ilişkilerimi kullanmıyorum, en başından beri bu konuya kötü niyetle yaklaşıyorum, dünyanın en kötü niyetiyle, falan filan. Buradan canlı çıkılmaz. Çukur derinleşiyor.

Kendim senaryo yazmaktan acizim, o yeteneğe sahiden sahip değilim, ama elime geçtiğinde, iyisini tanımayı bilirim, bu alanda hiçbir şey kanıtlamam gerekmez, tanınmış biriyim – Anna Vangerlove arkadaşım olmasaydı, çoktan kendimi Çinlilere, onların siktiri boktan kelle avcılarına satmış olurdum. Oysa Richard hiç iyi senaryo yazmadı, bunu bilmek için iyi bir konumdayım. Biraz fazla iyi, şüphesiz.

"Dar olduğunu söyleyemem" diyor, "öyle olmadığını da keza. Bildiğim kadarıyla ikisinin arasısın."

Havada asılı bir mesaj var, ama canım onunla yatmak istemiyor, hemen, şimdi. Ara sıra bu tür sapmalar yaşanmasına müsaade ediyoruz, ama bu çok istisnai oluyor. Yirmi senelik ortak yaşamdan sonra aynı anda arzu duymak her gün gerçekleşmiyor.

Ona bakıp, omuz silkiyorum. Bazen el tutmak yetmiyor –bu adam daha her şeyi öğrenmedi. Adeta yüzünü buruşturarak, gözlerini bana dikiyor. "Uyuz kapmadım" diyorum sırıtarak. Artık gitmesini istiyorum. Akşam çöküyor, yapraklar canlı renklere boyanıyor. "Çok daha kötü bitebilirdi. Ne sakatlandım, ne de yüzüm zarar gördü."

"Her halükârda, olaya yaklaşım tarzın beni aşıyor."

"Yok canım? Sence nasıl yaklaşmak lazım, peki? Feryat etmemi mi tercih ederdin? Küre gitmemi, orama burama iğneler batırtmamı, bir psikologla görüşmemi mi istersin?"

Etraf sessiz, güneş batıyor, ışık yumuşak. Üstünde ne yaşanırsa yaşansın, dünya her zaman güzel. O yüzden, dehşet tam. Ayrılmamızdan önce Richard'ın saçları dökülmüyordu, fakat iki yıldır ciddi ölçüde kelleşti. Parmaklarımı öpmek üzere eğildiğinde, kafasının tepesinde oluşan küçük açıklığın tatlı bir pembelikle parladığını görüyorum.

"Bana soracak bir şeyin varsa, hemen sor, Richard, sonra da bırak beni, yorgunum."

Alacakaranlıktan yararlanarak, verandaya çıkıyorum. Komşularla kuşatılmış durumdayım, evlerinin pencerelerinde ışıklar parlıyor, bizim yol gayet aydınlık, bahçelerimizde neredeyse karanlık yer yok, ama maceraya atılmıyor, tetikte kalıyorum. Uzun zaman yaşadığım, sonra yavaş yavaş silinen ve taşınmamızdan sonra büyük ölçüde yok olan bir ruh hali bu. Devamlı kulağı kirişte, sıvışmaya hazır olmak –cevap vermemek, hızla ileri fırlayıp, muhtemel takipçileri ekmek. Biliyorum.

Daha sadece dört gün geçti. Bir sigara yakıyorum. Halihazırda, olayların nasıl geliştiğini daha iyi anlıyorum. Marty'in miyavladığını duyunca, geri zekâlı kedinin neden öne dolanmadığını merak ederek, evin arka kapısını açmaya gittim. Sanırım adam, beni dışarı çıkarmak için, hayvanı yakalamıştı –ve ben de tam olarak öyle yaptım, okumayı bırakıp, oraya gittim.

Buna karşılık, saldırının salt cinsel boyutu bende hiçbir anı bırakmadı. Öyle bir gerilime –babamın kışkırttığı güruhtan kaçınmak için o ana kadar bütün katlandıklarımın toplamı bir gerilim– maruz kalmıştım ki, zihnim bağlantıyı kopardı ve eylemin kendisine dair hiçbir şey kaydetmedi. Yani bu hususta herhangi bir şey söylemek, apriori, bedenimin nasıl tepki ver-

diğini –beni boğan bu öfke ve hiddeti ne yapmak gerektiğini bilmek imkânsız.

Ne perişanım, ne de harap. Biraz kızgınım, ama geçer. Her fırsatta anal ilişki kuran biri değilimdir, o yüzden hafif bir kanamam oldu, ama mühim değil. Zayıf bir şey. Aklımda hiçbir imaj yok. Oysa mesajın içeriği, üslubu –ironi, "sen" diye hitap edilmesi– ve kullanılan aşağılayıcı dil, beni tanıyan birinin kestiği –mutlaka işimle ya da babamın şeytanlıklarıyla bağlantılı– bir cezanın söz konusu olduğunu düşündürüyor.

Birazcık fondöten ve pudranın insan içine çıkılabilir hale getirdiği yanağımdan başka, kol ve bileklerimde –beni zemine yapışık tutan ellerinin kıskaç gibi sıktığı yerlerde– uzun kollu giysilerin altına sakladığım, bilezik şeklinde, koca koca morluklar var. Ama Tanrı'ya şükür, hepsi bu kadar. En azından, başka talihsizler gibi, tamamen kapanmış bir göz, kırık bir diş, koltuk değneği ya da daha beterinin sebebi hakkında bir sürü açıklama yapmak zorunda değilim, en azından, olayın devamının büyüklüğüne kendim karar verebilirim ve bu yalnızca ben bir devamı olmasını dilersem olur –aslında o talihsizler arasına katılmayı beceremiyor, onların uçsuz bucaksız kortejiyle bütünleşmeyi başaramıyorum, bunu bir damga, neye ait olduğunu bildiğim bir damga gibi taşımak istemiyorum. Üstelik işimi kaybetmeye hazır değilim, dağılmaya vaktim yok, bütün enerjimi ona vermem lazım. Bugün sahip olduğum makamı çalmadım, lakin ortalığı kırıp geçiren işten çıkarmalar dalgası karşısında, makamın gelip geçici niteliğinin de bilincine vardım –kimse güvende değil, her an her şey olabilir, kimileri sadece bir an kafalarını çevirdiler ve her şeyi kaybettiler– işte bu kadar.

Annem babam konusunda yeniden hücuma geçiyor. İşe Noel yaklaşırken girişiyor ve bu günlerin kuşkusuz son zihin berraklığı anları olduğunun üstünde duruyor. Cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

Eve dönüyorum. Kapıyı ardımdan örtüp, bütün kapı ve pencereleri kontrol ediyorum. Odama çıkıyorum. Marty yatağın üstüne sıçrıyor, gerinerek esniyor. Ev için, etkisizleştirici gaz püskürten Guardian Angel modelini seçtim –her atış saatte 180 km. hızla 6 ml. etkin madde fışkırtıyor.

Robert Vangerlove'la ilişkimi keşfetmeden önce Richard'ı terk ettim, zira onu lüzumsuz yere incitmek istemiyordum. Richard'ı yaralamak asla niyetlerim arasında yer almadı. Esasında, en iyi arkadaşım olan –ki hâlâ öyledir– Anna'nın kocasıyla yatmaktan zaten utanç duyuyordum, sanırım. Ama ya bunu yapacaktım ya da sıkıntıdan ölecektim. Ya bu ya da kendimi asmak söz konusuydu. Ve bir sabah karşınızda bir Robert Vangerlove duruyor, gayet sıradan ve ruhsuz bir adam, saydam, güler yüzlü, biraz salakça biri, ama kendi kendinize "Niye olmasın?" diyorsunuz, dalgalanıyorsunuz, milyarlarca minik ve kararsız hücre halinde etrafa saçılıyorsunuz ve hop, kendinizi kucağınızda, nasıl kurtulacağınızı bilemediğiniz, âşıkların en kötüsü olmasa da pek bir özelliği olmayan, beyaz, hafif göbekli, epey kibar ama donuk bir adam ve bir macerayla buluveriyorsunuz.

Beni arayıp: "Anna hafta sonu burada yok. Acaba..." diyor.

Sözünü kesiyorum. "Şu sıra müsait değilim, Robert" diyorum.

"Hadi yahu? Nasıl yani? Birkaç gün buralarda olacağım."

"Biliyorum, Robert; ama elimden bir şey gelmez."

"Prezervatifle de mi olmaz?"

"Evet, üzgünüm. Senin yolculuğun nasıl geçti? Çok ayakkabı sattın mı?"

"İtalyanlar canımıza okuyorlar. Bence en fazla bir iki yıl vaktimiz var."

"Neyse, Noel ve yılbaşında burada mısın? Ben daha bilmiyorum. Henüz hiçbir karar vermedim."

"Noel'de kaçamak yapmak zor oluyor."

"Evet, zorlandığını biliyorum, Robert, ama olsun. Durumunu da biliyorum. Karmaşık bir kadın olmadığım malum."

Telefonu kapatıyorum.

O ve benden kimsenin haberdar olmaması bir mucize. Anna, bir sohbet sırasında, kafasının rahat olması için fiziği sıradan bir erkek seçtiğini söylemişti. Yorum yapmamıştım.

Ayrılmamız durumunda dost kalmamızı isterim; ama buna pek inanmıyorum. Onu çok iyi tanımıyorum, yatıp kalkmamız bana pek bir şey öğretmedi; fakat benden yalnızca arkadaş olarak hazzedeceğini zannetmiyorum. Bende uyanan izlenim böyle. Richard'ın onunla ilişkisi asla ortalamanın ötesine geçmedi. "Bu kadını nasıl baştan çıkarabildi, anasını satayım." Bu soruyu düzenli olarak sorardı –özellikle de onlarla çıktığımız ve boş yere Anna'yla flört etmeye çalıştığı bir akşam yemeğinden eve dönerken. "Ha, bu bir sır, Richard. Bilirsin, işte. İnsanlar niye beraber olurlar ki? Bize baksana. Tam bir gizem, öyle değil mi?"

Bu sahne iki seneden fazla bir süre önce yaşandı. Bir ay sonra da ayrılmıştık ve en nihayet nefes alabiliyordum. Sonunda yalnızdım. Ve özgür. Ruh hali feci bozuk bir koca ve günlerini neyle geçirdiği pek belli olmayan bir oğuldan kurtulmuştum ve Robert'le gerçekten hiçbir şeyin son vermeye zorlamadığı ilişkimin esiri sayılmazdım.

Ne ifşaat. Bugün, araya mesafe girince, yalnızlığın dünyanın en güzel hediyesi ve yegâne sığınık olduğunu söyleyebiliyorum.

Beklememeli, daha önce ayrılmalıydık aslında. İkimiz de birbirimize gösteri yaptık. En kötü yönlerimizi gösterdik, duruma göre alçaldık, bayağılaştık, iğrençleştik, küçüldük, kaybolduk, kapris yaptık, ama bundan hakikaten hiçbir şey kazanmadık –belki de onun dediği ve benim hemfikir olduğum gibi, özsaygımızı yitirdik.

Birini terk etmek sanıldığından daha çok cesaret gerektiriyor –arada bir karşılaşılan şu denyolardan, beyni yakılmış

zombilerden biri değilsek tabii. Her sabah uyanıyor ve cesaret bulamıyordum. Son günlerde, vaktimi sızlanmakla geçiriyordum. Birbirimizden kopmak uzun zamanımızı aldı. Mobilyaları, fotoğraf ve filmleri, evrakları ve yemek takımlarını paylaşmak üç gün, üç koca gün ve gece sürdü.

Elbette çığlıklar ve kırılan birkaç şey oldu. Richard bunu çok fena karşıladı, zira darbeyi indirmek için en kötü zamanı seçtiğimi iddia ediyordu. Bunlar onun terimleri. Tam projesini– hayatının büyük projesini, onu duyan, hele Leonardo rolü beğenirse, projenin onu en büyükler seviyesine fırlatacağını sanırdı –savunmakla meşgulken, ben, saçmalıklarımla gidip, işine taş kokuyordum. Bunlar kendi terimleri.

"Bana kendimi suçlu hissettirmeye çalışma, Richard. Başlama yine."

Cevap olarak, sağlam bir tokat patlatmıştı bana.

O an kollarımın arasına alabilirdim onu. "Sağ ol, Richard, sağ ol" demiştim. Taksiden inip, bagajımı kapıcıya uzattığımda, şafak henüz söküyordu. Fişi imzalayınca, beni asansöre götürmüşlerdi. Gülümsemiştim. Üç günlük mücadeleden sonra, kocaman bir yatakta, tek başıma uyuyabilecektim. Haleluya. Birkaç sevinç gözyaşı akıtmıştım. Telefonum defalarca çalmıştı, ama cevap vermemiştim.

Bu sabah on senaristle görüşme yapıyorum. Tecavüze uğramış kadın, soluk benzini telafi etmek için, bacak açmaktan çekinmiyor. İşin kötüsü, çok fena uyudum, sıçrayarak uyandığım ilk gece –örtülerime sarıp sarmalanmışken üzerimde yatan bir adamla. Dehşet dolu bir çığlık atarak doğruluyorum ve tam o anda telefonumun ekranı yanıyor. Mesajım var. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Mesaj şarjın zayıfladığını haber veriyor. Alet kapanıyor. Fişe takıyorum. Bahçenin üzerinde ışıldayan ay, yapraklar arasından buzlanmış kan gibi akıyor. Saat sabahın üçü. Alet yeniden yanıyor. Tırnağımı yiyerek bekliyorum. Dışarıda baykuş ötüyor. Sonra alet şebekenin müsait olmadığını söylüyor.

İçimde kabaran iniltiyi bastırıyorum, nefesim tıkanıyor. Teknolojimize lanet olsun. İçim içimi yiyor. Tam bu saniyede, dünyada kaç telefon uçup, paramparça oldu acaba? Kaç tanesi taş duvarda infilak etti ya da jet hızıyla pencereden fırladı? Yataktan kalkıp, dışarı eğiliyorum. Hava serin. Ürperiyorum. Aleti öne uzatıyorum ve mucize eseri şebekeyi yakalıyorum. Mesaj: "Hazır ol, Michèle" diyor.

Bir şaşkınlık çığlığı atıyorum. Baykuş adeta bana yanıt veriyor. Titreyerek tuşlara basıyorum: "Kesin şunu. Kimsiniz?" Bekliyorum. Cevap yok. Yeniden uyumak için bir hap almalıyım.

Çilingir çağırıyorum. Güvenlik kilitlerini iki katına çıkartıyorum. Yatak odamın kapısına çelik kasa tipi, sağlam bir kilit taktırıyorum. Sonunda adam zemin kata alarm sistemi kurmayı öneriyor ve kabul ediyorum.

Richard hariç herkes zorumun ne olduğunu merak ediyor. Sigortacımın suç artışıyla mücadele amaçlı bir teklifte bulunduğunu ileri sürüp, konuyu değiştiriyorum.

Adam, öğleden sonra, sistemini kurmaya geliyor. İki kişiler, denemeler yapıyorlar. Varlıkları beni rahatlatıyor mu, yoksa tam tersine kaygılandırıyor mu, bilmiyorum. Karşı evde oturan çifte el sallıyorum –mevcudiyetimi belli etmek ve öbür ikisine şahitler olduğunu göstermek için.

Bunun ne kadar ahmakça olduğunun farkındayım; ama elimde değil. Gidiyorlar. Girişe ışıklı bir kutu yerleştirdiler. Renkli diyotları var. Kapının öteki tarafında olan bitenin görüldüğü bir ekran da mevcut.

Richard'ı görüyor ve kapıyı açıyorum.

Yeni tesisatımı inceliyor. Daha ikinci mesajdan bile bahsetmeden, iyi yaptığımı söylüyor. "İyi yapmışsın. Böyle daha iyi. Sen nasılsın? Heyecanın geçti mi?"

Belli belirsiz omuz silkiyorum. Bu –özellikle bir erkeğe– nasıl açıklanır ki? Bende nelere yol açtığını nasıl anlatayım ona? Boş veriyorum ve dolaptan söğüş tavuk çıkarıp, onu paylaşmaya davet ediyorum.

"Şu anki sakinliğimizden istifade, seninle konuşmak istiyorum" diyor ve gerilmeye, başımı omuzlarımın arasına gömmeye başlıyorum. İçimden bir ses, "Ah, hayır, Tanrı aşkına!" diye haykırıyor, zira nereye yöneldiğimizi, hangi uçuruma doğru ilerlediğimizi biliyorum.

Az evvel kullandığı ses tonunu tanıyorum. Demin attığı ve derhal en geniş tebessümüyle örttüğü o kaçamak bakışı tanıyorum. Richard uzun zaman, içinde, kendini ifade etmekten başka bir şey istemeyen, ona göre daha ziyade De Niro tarzı bir aktörün yattığına inandı ve bütün bir yıl boyunca oyunculuk dersleri aldı. Sonuç karşımda.

Masadan uzaklaşıp, ellerini dizleri üzerinde birleştiriyor, iki büklüm olup, başını eğiyor.

"Bu kez sana sıkı bir şey getirdim, Michèle. İnan bana. Ayrıca, fırsattan istifade, vaktiyle beni reddetmekte tamamen haklı olduğunu belirtmek isterim. Sen haklıydın, ben haksız, meseleye yeterince tarafsız yaklaşamadım, kibirden günah işledim, artık bundan söz etmeyelim. Unutalım gitsin. Ama sayende zaaflarımın bilincine vardım ve elbette senin tavsiyelerine uyarak, artık inanmadığım için uzun süredir boş verdiğim bu işe koyuldum yeniden. Hayal kırıklığına uğramayacaksın. Kelimenin tam anlamıyla, kendimi paraladım."

Konuşmasını eğilerek bitiriyor ve masanın altından bir naylon torba, torbadan da yeni senaryosunu çıkarıyor.

Anna pek değerli bulmuyor. Ben de ona katılıyorum. Richard kötü bir senarist, çünkü aslında sinemayı hor görüyor. Televizyonu da küçümsüyor; fakat onu zaten hiç dert etmedi: Zira televizyon itibar, zenginlik ve şöhret kazandırmıyor. Sinemayı hor gördüğünü söylememin nedeni, Richard'ın her şeyden önce kendini düşünmesidir ve fedakârlıktan doğmayan şey yavan kalır. Anna da benimle aynı fikirde. Merkezdeki, kesinlikle doğru düzgün kulüp sandviçler imal eden bir barda, ayaküstü atıştırıyoruz.

Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor ve işi üstlenmeyi öneriyor, ama teşekkür edip, teklifini geri çeviriyorum. Bu her şeyden önce Richard ve benim aramdaki bir mesele. Bu kadarını borçluyum ona. Gerçeği borçluyum. Bizi bekleyen işin büyüklüğünü düşünerek, kafamı sallıyorum. Yıkım ve yeniden inşa işinin.

Bu sefer nasıl karşılayacak acaba? Bizi tekrar bu yola soktuğu için, sebep olduğu sertlik ve acıları tanıdığımız bu duruma yeniden sürüklediği için ona ziyadesiyle kızıyorum. Aynı şeyi daha önce de yaşadım ve hayatımın en üzücü dönemi olarak görüyorum.

Bize nasıl yeniden yaşatabilir bunu? Zar zor kapanan yaraları nasıl açabilir yine? Hakikaten lanet olsun. İyi olmayan şeyi daha ilk cümlenin sonuna gelmeden hissedebilen, ruhen sağlıklı bireyler sandığımız, çıkardıkları işin değerine inanan bütün bu insanları hangi yıldırım çarpıyor ki? Gözlerini hangi kalın çamur kapatıyor? Nasıl bir körlük beyinlerini felç ediyor? Beyinciklerinde ne gibi bir aksaklık baş gösteriyor?

Beni görmek için eve uğramasını söylüyorum. Gelmesinden bir saat evvel, çalışmayı bırakıp, gevşemeye çalışıyorum. Bahçeye gidip birkaç yaprak topluyorum, bir gül ağacının bağını yeniliyorum. Hazırlığımı soluma egzersizleriyle bitiriyorum.

İçeri giriyor. Haberi veriyorum. Bir saniye kadar, infilak etmesini bekliyorum, ama o sersemledi aslında, en yakınındaki koltuğa yöneliyor. "Vay canına!" diyor.

"Richard, burada söz konusu olan işinin kalitesi değil. Bir kadeh şarap ya da daha sert bir şeyler vereyim mi sana?"

"Mesele kalite değilse, ne peki? Çok merak ettim."

"Ne olduğunu biliyorsun. Bu bir endüstri. Adamların kendilerine has zevkleri var. Ne senin elinden bir şey gelir, ne de benim. Mutlaka kalıba girmek zorundasın. Orada hiçbir şey değiştiremezsin. Bundan gurur duyabilirsin aslında. Cin? Şampanya?"

"Sence şu an şampanya içmek için iyi bir zaman mı? Bir şeyi mi kutlamamız gerekiyor?" Benim için dişi bir aslan gibi çarpıştığını hissediyorum.

"Senaryon aradıkları şeye uymuyor, Richard. Bunu bilmek için para alıyorum. Ama başkaları ilgilenebilir. Gaumont'u dene mesela. Şu ara yeni şeyler arıyorlar galiba. Günümüzde mesele, değişmek ya da yutulmak."

"Beni destekledin mi bari? Bir şeyler yaptın mı?"

Cevap vermiyorum. Bir bardak cin-tonik uzatıyorum. Ayağa kalkıyor ve tek kelime etmeden, kapıya doğru ilerliyor.

Vincent'da da aynı boktan karakter var, ne etkileyici.

Üçümüz birlikte yaşarken, beni deli ediyorlardı. Kafa dinlemek için en üst katı düzenlemem gerekti –kendi cebimden, Richard öyle istemişti. O dönemde hayatını kesinlikle daha iyi kazanıyor olmasına rağmen, benim egoizmimi– kimi zaman maymun iştahımı, kaprisimi, çocukça hevesimi, duruma göre değişiyordu bu –tatmin etmek için bir avro bile harcamayı reddediyordu.

Ses tonu insafsızca yükseliyordu. Kendimi kıskaca alınmış, iki kanattan sıkıştırılmış hissediyordum. Her şeyi iki katı ödeme, yankı duyma hissi...

Hâlihazırda Vincent'la konuşuyorum ve dışarıda fırtına patladı. Gök aniden karardı ve yağmur yağmaya başladı. Hava birden serinleyerek, hafif bir çürük bitki kokusuyla yüklendi. McDonald's'daki işe kabul edildiğini haber veriyor. Sözleşme imzalanırken bir de avans almayı umuyormuş. Arabasındaymış. İşittiğim sesin tavanı döven dev damlalara ait olduğunu söylüyor, ama ben hiçbir şey duymuyorum. Kefalet için tekrar teşekkür ettiğini, gayet şık davrandığımı, Josie'nin de müteşekkir olduğunu ekliyor.

Bir an susmasından faydalanıp soruyorum: "Maaşına mahsuben avans almayı mı *umuyorsun*? Vincent? Demin öyle mi dedin?"

Kasım sonuna yaklaşırken, ilk şömine ateşimi yakıyorum. İçeri birkaç odun taşıyınca, kendimi yaşlı ve yorgun hissediyorum. Richard'ın tepkisi –o hiçe sayış, o asık surat– akşamımı berbat etmeye tam yetmedi; ama yağmur ve Vincent'ın ilk kira parasını toplamakta karşılaştığı zorluklar sonunda gücümün hakkından geliyor ve ağlamaya başlıyorum.

Marty burada. Bana tecavüz edilirken, bu kedi birkaç metre uzağımda, öylece oturdu. Yatağımda uyuyor. Benimle beraber yemek yiyor. Banyo ve tuvalete ya da bir adamla yatağa gittiğimde peşimden geliyor. Şimdi de durup, bana bakıyor. Çığlık atmadığım, yerlerde yuvarlanmadığını için, arka ayağını incelemeye devam ediyor ve sonra, uzun uzun yalıyor. Başımı çeviriyorum.

Ertesi gün telefon açan Richard: "Sana pek yakışan şu kaltak rolü için çok çalıştın mı, yoksa doğal bir şekilde içinden mi geliyor?" diyor. Bu türden bir şeyler söyleyeceğini tahmin etmiştim. Hınç, keder, öfke, utanç. Çıkardığı işin hiç değeri olmadığını düşünmüyorum, fakat kimsenin bu projeye milyonlar yatırmayacağını biliyorum ve bu alanda hiçbir yetkim yok.

"Ciddi misin? Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Salak karı. Sen ne biliyorsun?"

Bastırılmış öfkeden sesi titriyor. Başka türlü olamaz zaten. Bu yüzden kızıyorum ya ona, bizi şu ya da bu şekilde öğütecek cehennem makinesinin mekanizmasını tetiklediği için.

"Beni suçlamak senaryonu daha iyi yapmaz, Richard."

Ben yutkunurken, bir saniyelik sessizlik oluyor. Sonra hattın öbür ucundan, zorlama gülüşünü duyuyorum –ama gerçekte yüzünün buruştuğunu, her tarafına yayılan derin acıyı hayal edebiliyorum.

Yirmi yıldır ilk defa, yapıtları için deli olmadığımı açıkça kabul ediyorum. Bu hep kaçınmayı bildiğim, asla yüzleşmediğim bir konu oldu, zira yapıyı sallayabileceğini hissediyordum. Bu konu üstüpü gibiydi. Ve hâlâ öyle, ama kaybetmediğimiz ne kaldı ki, bugün kaybedelim?

Bir erkeği, gelmiş geçmiş en iyi senarist olarak görmeden de sevebiliriz. Bu mesajı ona geçirmek için kaç kez kafa patlattım? Onu kendi görüşlerime çekmek için ne yollara başvurmadım? –Başaramayacağımı, onun benden gelen bir eleştiriyi asla sahiden kabul etmeyeceğini anlamadan önce. Eseri karşısında hayranlıktan bayılmazsam, erkekliğini inkâr etmiş oluyordum ve ona, telafisi imkânsız bir hata işlemeyecek, sonunda hep uzlaştığı yarı gerçek yarı yalanlar sayesinde ilişkimizi koruyacak kadar kıymet veriyordum.

Hayatımda ilk defa bir erkeğe değer veriyor ve onun himayesi altında kalmak istiyordum, bu kadar basit. Annem ve ben hayatın sillesini yemiştik ve Richard bize göz kulak olmayı, yeniden normal bir yaşam sunmayı teklif ediyordu. Fiziki bakımdan da hoşuma gittiğine göre, düşünmeye değmez miydi?

"Boş versene! Zaman ayıracaktın" diyor. "Hayatında bir kez cesur olacaktın biraz. Bravo."

"Yeni bir mesaj geldi."

"Ne?"

"Bana tecavüz eden adamdan yeni bir mesaj aldım."

"Yok, artık. Şaka yapıyorsun herhalde! *Ne* aldın?"

"Sağır mısın, Richard?"

Babamı otuz yıldır görmedim, konuşmadım, ama yine de bana kendisine ait bir Polaroid gönderdi ve annem onu masanın üstüne koydu. Eğilip bakıyorum. Tanımakta zorlanıyorum –Polaroid de pek kaliteli değil zaten. Doğrulup, omuz silkiyorum. Annem bir yorumda bulunmam umuduyla, bana bakıyor, ama yapacak yorumum yok.

"Ne kadar zayıfladığını görüyor musun?" diyor. "Masal anlatmıyordum sana."

"Zorla beslesinler o zaman, diyorum. İşlerini yapsınlar."

Seine'e bakan bir terastayız. Dünkü yağmurlar yaprak dökümünü hızlandırdı. Kestane ağaçlarının çıplak dallarında, terk edilmişe benzeyen, siyah kuş yuvaları göze çarpıyor. Mamafih hava güzel. İşim başımdan aşkın olduğu ve şehrin öbür

ucundaki bir film gösterimi için Anna'yla buluşmam gerektiği halde, yemek saatinde annemle görüşmeyi kabul ettim.

İçinde tavuk katısı parçaları bulunan bir salata sipariş ettim. Annemse Troyes sosisi. İkimiz de Badoit maden suyu içiyoruz. "Vaktini boşa harcıyorsun, anne. Onu görmeye gitmeyeceğim." Burnumun ucu üşüyor. Hava güzel, fakat serin hava aşağı indi.

"Yaşlandı artık. Ne de olsa kızısın."

"Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. Kızı olmam yani. Hiçbir anlamı yok benim için."

"Bir dakika elini tutacak, hepsi o kadar. Konuşman bile gerekmez. Günden güne eriyor, biliyorsun."

"Kendini yorma. Yemeğini ye."

Annemdeki, o adamın sonunu yumuşatma isteğini anlamıyorum. Gözyaşlarına boğulmuş bütün o öfkeli aileleri unuttu mu? Onun yüzünden, yapmış oldukları yüzünden yıllarca çekmek zorunda kaldığımız onca şeyi sildi mi beyninden?

"Sonunda merhameti öğrendim, Michèle."

"Ha, onu mu? Evet, ben de duydum, görünüşe göre iyiymiş. Memnun musun bari? Bu kadar boktan bir hafızan olduğu için sana imreniyorum, biliyor musun? Hafızanı tanımlayacak başka sözcük yok. *Boktan*. Kesinlikle *boktan*."

Anna'yla buluştuğumda, hâlâ kızgınım. "Onun yüzünden cehennemi yaşadık, biliyorsun değil mi? Ve annem kafasına göre geçmişi silme vaktinin geldiğine karar veriyor, pat diye, basit bir sihirli değnek hareketiyle, rüya görüyor olmalıyım! İhtiyar kadın delirmiyor mu sence?" Anna bir çiklet kutusu uzatıyor. Bir tane alıyorum. Çiğnemek iyi geliyor. İçimin derinliklerinde, annemi tımarhaneye kapattırmayı düşlüyorum. İsterse, gerçekten meraklıysa, babamın yanına attırmayı. Hoşça kal anne. Yollarımız burada ayrılıyor. İşte bunları hayal ediyorum. Böyle şeyler düşünmekten utansam da, hayallerimi bunlar süslüyor.

Sürdürdüğü sefih ve babamın karşısında oynadığı iyi ruh rolüyle çelişen yaşantı asabımı epey bozuyor zaten. Sabrımla oynamaması lazım. Beni bu nihai buluşmaya itebileceğini sanmakla hata ediyor, kendi gücü konusunda fazla iyimser takılıyor.

Babam tutuklandığında, o dönemki, deli gibi âşık olduğum sevgilim yüzüme tükürmüştü –inanın hiçbir şey insanın kalbini bu kadar kıramaz.

Eve döndüğüm sırada, akşam çöküyor. Artık arabadan, ancak elimde gaz bombam ve –gülümseyerek aleti avucunun içinde şaklatan silahçıya göre– ağırlık ve ebadı hasım üzerinde kesin avantaj sağlayacak, ordu tipi bir el feneriyle donanmış olarak iniyorum. Oyalanmadan, garajımla giriş kapısı arasındaki elli metrenin bir kısmını geri geri kat ediyorum. Karşı komşum dostça el sallıyor ve sonra, başka bir el hareketiyle, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor. Başımı var gücümle, öne doğru sallıyorum.

Evimin yakınında, biraz geri planda, inatçı yapraklı bitkiler ardında yarı saklı bir araba park duruyor. İki gecedir görüyorum onu. Dün yeterli cesaretim olmadığından savsakladım. Bu akşam hazırım. Demin, park ettiği esnada, gece çöküyordu ve ben pencerenin önünde, pirinç yıkamakla meşguldüm. Doğruldum.

Etraf, aracın içindeki herhangi bir şeyi ayırt edecek kadar aydınlık değil. Yükseğe yayılmış bulut perdesinin kararttığı yarım ay gayet soluk bir ışık verdiğinden, kimseyi seçemiyorum, ama orada, direksiyonda olduğunu ve şahsıma yönelik vahşice düşüncelerinin bana ulaşmaya odaklandığını biliyorum.

Sakinim. Konsantre ve gerginim. Korkmuyorum. Birçok kez, artık geri gidilemez duruma varınca korkunun yok olduğunu saptama imkânı buldum ve şu an o durumdayım. Kararlıyım. Bekliyorum. Onun bana gelmesini. Alacakaranlığa yerleştim, arabadan çıkmasını bekliyorum. Onu karşılamaya hazırım. Gazla sulamaya, yaptığının bedelini ödetmeye. Saat

daha on, ama buralarda kimse kasımda, hava kararduktan sonra dışarı çıkmıyor. Onun için yol açık yani.

Birden gözlerime inanamıyorum, bir araba çakmağı ateşinin parladığını görüyorum. "Dalga geçiyor!" diye haykırıyorum içimden, sahiden ağzım açık vaziyette.

Saat on birde, üçüncü sigarasını yakıyor. Sinirden çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha fazla katlanmak mümkün değil buna. Her türlü ihtiyatı, güvenlik tedbirini unutarak, o bana gelmediğine göre, benim ona gitmeme karar veriyorum. Kapıyı aralayıp, topuklarımın üstüne çöküyor ve dudağımı ısırarak, dışarı süzülüyorum. Ona arkadan yaklaşmak için, evin etrafını dolanıyorum –nefes nefeseyim, bacaklarım titriyor, dişlerim sıkılı, el fenerim, spreyim ve bu işi halletmeye yönelik bastırılamaz isteğimle silahlanmış durumdayım.

Ondan hatıra olarak, belli belirsiz bir yanma ve gitgide silinen birkaç morluktan başka bir şey kalmadı, fakat fiziki bakımdan hissettiklerim önemli değil –ayrıca belirtmeliyim ki, dar anlamda penetrasyon bağlamında çok daha beter bulduğum birkaç deneyimim olmuştu– mühim olan *zihnen* hissettiğim ve şu an kolumu pekiştiren şey, bana *zorla* sahip olması.

Onu örnek almalı, sürpriz etkisinden yararlanmalıyım. Beni yere yapıştırdığında hâlâ şoktaydım ve henüz kalbim yeniden çarpmaya başlamadan, külotumu yırtıyor, ben daha başıma geleni anlayamadan, içime girip bana sahip oluyordu.

Nefesimi alıyorum. Güçlerimi topluyorum. Geri dönüp dönmemekte tereddüt edip, sessizce ağzımı buruşturuyorum ve kolumla ordu işi fener beraberce havada bir yay çiziyorlar ve yolcu koltuğunun yanındaki cam bir solukta patlıyor.

Bir çığlık duyuyorum; ama içeri uzattığım elimle çoktan gaz sıkmaya başladım bile –spreyi koltukta kıvranan şekle doğru boşaltırken, bir saniye kadar orgazma yakın bir zevk alıyorum, gerçekten. Richard'ı hemen tanımıyorum, zavallı bayılmanın eşiğinde gibi, ama ön kapıyı açmayı başarıyor ve inleyerek, kendini yola bırakıyor.

Richard'ın aynı zamanda, ilişkimizdeki pürüzlere rağmen güvenliğim için tasalanan adam da olduğunu unuttum ve her ne kadar gerekli olsa da, onu senaryosu yüzünden yaraladığım için üzgünüm. Gözlerinin korkunç bir hali var: kırmızı, şiş, kan içinde. Eve ben götürüyorum, çünkü araba kullanmaktan aciz durumda.

Hayatında bir kadın var. Bu vesileyle bunu keşfediyorum. Camını kırdığım araba kadına ait.

Hayır, kıskanmadım. Richard'la ayrılalı neredeyse üç sene oldu ve boşanma sınavını onun açısından mümkün olduğunca az acı verici kılmak için hemen yoluna birkaç kadın çıkardım. Kıskanmıyorum, lakin kayıtsız da değilim. Bu çevrede ziyadesiyle kadın mevcut, bu âlem onları çekiyor ve Richard her zaman kendine birkaç tane buluyordu. Böylece, iki üç başarı kazanmış, hem çok insan tanıyan, hem de şahsen yakışıklı sayılabilecek bir senaristin ilgiye değer olduğunu düşünüyordu. Kadınların fazla zeki ve erkeğin iliğini kemiğini sömürmeye yönelik Makyavelik planlar kurmaya muktedir olmalarını da istemiyordum. Koca memelilere güvenmiyordum, ama Sherwood Anderson ya da Virginia Wolf okuyan, onu tek lokmada yutacak kadınlara hiç güvenmiyordum.

Hélène Zacharian. Bu kadının adına bir sigorta tespit tutanağı dolduruyorum.

"Bir arkadaş, sevgilim falan değil" diyor.

"Ben bir şey sormadım ki."

Richard tahriş olup sulanmış gözleriyle beni incelerken, tutanağı imzalayıp, torpido gözüne koyuyorum. Ona acıyor ve gülümsüyorum. Taksi çağırmak için, birkaç dakikalığına yukarı çıkıyorum. O kâğıt mendil ve soğuk suyla kendine kompres imal ederken, hızla çevreme göz atıyorum. Etrafta bir kadının mevcudiyetini gösteren hiçbir giysi ya da eşya olmamasına rağmen, evde bir kadının yaşadığını, en azından belli bir süre geçirdiğini hissediyorum. Hatta daha da ileri gidiyorum: Daha birkaç saat evvel oradaymış.

Haberleri babasının yeni sevgilisi hakkında konuşmaya yatkın görünen Vincent'dan alıyorum. Abartılı bir şaşkınlık sergiliyor. Haberim yok muymuş? Bu nasıl mümkün olabilirmiş? Daha beş dakika önce, üstünde sarı gömlek ve lacivert pantolon, kafasındaysa kulaklarına kadar inen, McDonald's logosu işlenmiş, kırmızı bir şapka vardı. Kaldırımdan, harabeler arasında gezinir gibi masa temizleyişini, tepsileri üst üste yığışını gözlüyordum ve başımı çevirmek zorunda kaldım. Soğuk bir rüzgâr caddeden yukarı görünmez bir alev gibi çıkıyor.

Hızlı bir hesap yaptıktan sonra romanından uyarlayacağı bir senaryo yazmayı kabul eden bir yazarla randevudan geliyorum. Gözden kaybetmemeye karar verdiğim, ilginç bir tip.

Vincent'a bakılırsa, birkaç haftadır beraberler ve kadın benden çok daha genç. "Babamın sana ondan bahsetmemiş olmasını anlamıyorum."

Bu hem tuhaf hem de gayet açık –ona göre öyle olduğu için tabii.

Aramızda iki kat var. Hélène Zacharian otuz ikinci kattaki Hexagone'da çalışıyor. AV Yapımcılık ise otuzuncu katta. Vincent, Hélène ve benim fırsattan istifade yemeklerimizi beraber yiyebileceğimizi düşünüyor, ama bu beni güldürmüyor.

Josie nasıl? İyiymiş. Acayip şişmiş. Otuz kilo almış, hatta belki daha da çok. Artık pek hareket edemiyor ve televizyonun karşısında yatıp duruyormuş. Koluna dokunup, sahiden kendinden emin olup olmadığını soruyorum. Küçümseyici bir bakış atarak, elimi iğrenç bir şeymiş gibi itiyor –nankör, içimde taşıdığım, sıfırdan yarattığım, hiçlikten çekip çıkardığım bir çocuk!

Uzak tutulduğum için biraz incindim, üstelik böyle bir şey beklemiyordum. Richard'ın hayatını yeniden kurabileceği düşüncesi kafamı karıştırdı biraz.

Eyvah, bu moral bozukluğu bütün gün devam eder artık. Anna cihetinde bir teşebbüste bulunuyorum, fakat Robert'in döndüğünü öğrenince, teklifini reddediyorum –kendimizi ele

vermemek için Anna'nın karşısında düzenli olarak giriştiğimiz ve Robert'e göre ilişkimize çeşni katan o sağlıksız egzersiz artık bana işkence gibi geliyor.

Gece oluyor ve bir süre çalışmayı ya da film seyretmeyi deniyorum, fakat odaklanamayıp vazgeçiyorum. Evden çıkıyorum. Dışarıda sigara içeceğim, ama Gardian Angel'ımla beraber, kapının önünde duruyorum. Aralıktayız ve hava artık serin değil, ilk kez soğuk oldu. Gece mürekkep karası, gökyüzü tamamen açık, çelik tel kadar ince hilal soluk. Saat geç. Sessiz karanlığa gömüşmüş çevrenin tehditkâr bir havası var. Mamafih bu tehdit insanı çekiyor, uyanık tutuyor, içinin derinliklerini elektriklendiriyor. Aslında ben deliyim galiba. Sanırım onun karşıda, karanlığın içinde saklanmış olmasını, birden ortaya çıkmasını ve kapışmamızı, onunla var gücümle boy ölçüşmeyi, yumruklayıp tekmelemeyi, ısırıp saçlarını çekmeyi, onu çırılçıplak pencereme bağlamayı isterdim. Tanrım, nasıl bu kadar korkunç şeyler düşünebiliyorum?

Aklı başında bir kadın olsaydım, annemin daire kirasını ödemeyi bırakıp, onu kendi evime yerleştirirdim. Fiziki bakımdan sevimsiz, riyakâr suratlı, ama hep iyi tavsiyelerde bulunan bir adam olan muhasebecim beni geleceğe ihtiyatla yaklaşmaya davet ediyor. İrène'in kirasına dair bu fikri ortaya atan da o zaten. Makul bir kadın olsam, düşününce, bu işi hallederdim kuşkusuz, ama burada mantığa yer yok, artık onunla beraber yaşamak için gerekli enerjiye sahip değilim, hepsi bu -eğilimim, sabrım ve isteğim de yok zaten. Kafamı sallıyorum. Artık hiçbir şeyin kolay olmayacağının, ihtişamlı günlerin geride kaldığının, kolay lokmaların kesinlikle bittiğinin, kendini sağlama alma ve masrafları kısıp tasarruf yapmanın daha uygun olacağının bilincindeyim, lakin bir nevi çılgınlık ve sürekli asabiyet halinde yaşamaktansa, bazen ölmek daha iyidir. Düşüneceğimi söylüyorum ona.

Geride kalan günün hadiselerini kara kara düşünerek, berbat bir gece geçirdim. Richard'ın bir kadınla tanışmış olmasını,

Robert'in dönüşünü, Vincent ve Josie'den müteşekkil absürt çifti, annemle yürüttüğüm mide bulandırıcı ilişkiyi ve saldırganım aklıma geldiğinde zihnimden geçen o tüyler ürpertici hayalleri düşünüp durdum. Bir avuç hapın bile hakkından gelemediği, korkunç, rezil bir geceydi. Öyle ki güne, bana zamanın kötü, Avrupa'nın yeniden belini doğrultmasının belirsiz, geleceğin karanlık olduğunu belirtmeye gelen muhasebecimin ziyaretinden başka türlü başlamayı dilerdim. Ama daha bitmemiş. Bir aspirin içmeye ancak vakit buluyorum ki, büroma süzülen Robert arkasından kapıyı örtüyor –tedbir icabı, bir parmağı dudağında. "Kusura bakma, Robert, ama ben..." Çok işim olduğunu ve beni rahatsız ettiğini açıklayacağım, ama göz açıp kapayıncaya kadar üstüme çıkıp dudaklarıma yapışıyor. Her ne kader saygıdeğer bir âşık olduğunu söyleyebilsem de, ıslak öpücüklerine, dilini huysuz yeniyetme letafetiyle ağzıma daldırış tarzına çok meraklı olmadığımı itiraf etmeliyim. Dudaklarımı kurtarmayı başardığımda, pantolonunun önünü açıp, şeyini okşayabileceğimi söylüyor. "O halde çöp sepetinin üstüne otur" diyorum.

Öğlene doğru, bir kablolu kanalın –daha geçen ay L'Oréal'de yöneticilik yapan ve *Mad Man*'i psikiyatri hastanesinde geçen bir belgesel zanneden– program müdürüyle can sıkıcı bir randevudan sonra verdiğim moladan istifade, Hexagone'daki soruşturmamı yürütüyorum.

Hélène ve ben gerçekten de aynı kulede, iki kat aralıkla çalışıyoruz ve resepsiyonda görevli Hélène cin bakışlı, büyüleyici bir esmer güzeli. Asansörde birkaç defa karşılaştık galiba. Sanırım tasalanabilirim. "Ben Richard'ın eski karısıyım" diyorum, mümkün olan en şen havaya bürünmeye çalışıp, samimiyetle gülümseyerek, buzlu cam tezgâhın üzerinden elimi uzatırken.

"Ah, çok memnun oldum" diye cevap veriyor, elimi hararetle sıkarak.

"Önümüzdeki günlerde buluşup görüşelim" diyorum. "Richard'ın bizi tanıştırmasına gerek kalmadı, nasıl olsa."

"Tabii ya... Elbette. Ne zaman isterseniz."

"İyi o zaman, gelecek hafta diyelim. Ayrıntıları Richard'la görüşürüm. Bize bırakın."

Aşağı yayan iniyorum, zira holde, onun bakışları altında asansör beklemek istemiyorum. Ricat ederken, topuklarım imdat merdiveninin beton basamaklarında sinirli sinirli takırdıyor.

Doğruyu söyleyelim: Ondan en az on beş yaş büyüğüm ve hatun korktuğum kadar iyi.

Annem taşınmayı reddettiği sürece, dünyanın tüm eziyet ve işkencelerine maruz kaldık. Richard'la tanıştığımda, yirmi yaşımı geçmiştim –babam beş yıldır tecritteydi ve okyanus kıyısındaki bir tatil kampında yetmiş çocuk öldürdüğü için "Akitanya Canavarı" ödülüne layık görülmüştü. Richard yalnızca gençlik yıllarımın koruyucusu ve İrène dışındaki yegâne şahidi değil, aynı zamanda hayatımı değiştiren, her halükârda annemle beni kurtaran kişidir. Birden bütün bunların yok olmasından korkuyorum.

Hayatımda ilk defa Richard'ı kaybedebileceğim hissine kapılıyorum ve bayağı sarsılıyorum. Anna beni bir müddet omzuna bastırıyor, alnımdan öpüyor ve iki karışık tostla, iki Abruzzo zeytinyağlı salata sipariş ediyor, yanında da su.

Sonra sinemaya gidiyoruz, sonra bana eve kadar refakat ediyor ve kendi evine dönmeden önce, benimkinin önünde son bir sigara içmek isteyeceği tutuyor. Yakalarımızı kaldırıyoruz, eldivenlerimizi çıkarmadan sigara içiyoruz. O akşamı kasvette boğulmaktan kurtardığını söylüyorum. "Çok iyi. Her şey karşılıklı" diye yanıt veriyor. Bu kez parlak yıldızlarla kaplı geceyi incelemek üzere, başımı kaldırıyorum. "Tecavüze uğradım, Anna. Neredeyse iki hafta oluyor."

Gözlerimi gök kubbeden ayırmaksızın, tepkisini bekliyorum, ama gelmiyor. Sanki Anna öldü veya birden sağır oldu ya da beni dinlemiyor. "Duydun mu beni?" Elinin kolumu kavradığını duyumsuyorum. Sonra bembeyaz yüzünü bana çeviri-

yor. Dehşetten donakaldı. Sonra bana sımsıkı sarılıyor. Ve kımıldamadan, öylece duruyoruz. Ölü gibi sessiz ve bir hayli şapşalız. Soluğunu boynumda hissediyorum.

Eve giriyoruz. Mantosunu kanepeye atıyor. Ateşi yakıyorum. Bir kez daha birbirimizi süzüyoruz. Sonra nefesi normale dönüyor, ama kendimi nasıl hissettiğimi sormuyor. Biliyor. Elbette. O yüzden kendisine haber vermekte bu kadar geciktiğim için beni kınıyor. Ona nasıl bir kararsızlık halinde bulunduğumu, kuşkusuz ilk başta bu hikâyeyi gömmeye çabaladığımı açıklamaya çalışıyorum. "Ah, dinle, diyorum, hiç kolay değildi. Aslında acı çekmedim, karşımdaki Patrick Bateman değildi, tamam mı? Rahatlıkla gözlerimi kapatabilir, bundan kimseye bahsetmeyebilirdim. Öylesi daha basitti. Ne yapacağımı bilmiyordum, işte."

"Böyle bir şeyi benden sakladın, ha? Helal olsun."

"Richard hariç konuştuğum ilk kişi sensin."

"Richard'la konuşup, benimle konuşmamanı nasıl açıklayacaksın, peki?"

Gidip yanına oturuyorum ve ateşin büyüyüşünü seyrediyoruz. Alevler horlayarak, şöminenin bacasına doğru yükseliyor. Zaman geçtikçe, Robert'in baştan çıkarma girişimlerine boyun eğdiğim ve ilişkimizi devam ettirdiğim için daha çok üzülüyorum. Anna fark etse ödenmesi gereken bedeli düşünerek, yanında titriyorum. Alçaklık ettiğimi, tam bir kötü örnek olduğumu düşünüyorum ve Anna sanki gözyaşlarına boğulmak üzereymişim gibi, tamam, geçti, her şey yoluna girecek, diye tekrarlayarak sırtımı okşayana kadar, edepsizce ürperiyorum.

Anna, sabah erkenden hastaneye kabul edildiğim andan, akşam geç vakit, en nihayet doğum yapana –bedenim son ve korkunç bir eziyet çekerek, içinde yaşayan ve kendisine zulmeden, mesela gece gündüz idrar torbasını zorlayan, ha bire acıktıran ya da sigaradan yoksun bırakan, laftan anlamaz yaratıktan kurtulana– kadar, kesintisiz olarak çığlık attığımı anlattı.

O yan odadaydı ve çocuğunu yeni kaybetmişti. Sonunda yataktan kalkıp bana refakat etmeye gelmese, çığlıklarımın onu delirteceğini söyledi. İniltilerimin arası açılmıştı ve birkaç saat birlikte kalmıştık. Dediğine göre, kendisininkinin telafisi gibi dünyaya getireceğim bebek sayesinde, yaşadığı trajediye katlanması kolaylaşmıştı.

Bu sabah Josie külotunda kan bulmuş ve doğru hastaneye koşmuşlar. Şu an, kafeteryadan aldığım kahve ve kruvasanlarla, onlara katılıyorum. Josie geldiğime memnun oluyor. Vincent'ın hiç de hâkim görünmediği duruma göz kulak olmak istiyorsam, beni düşman gibi görmemesi önemli.

"Şimdi olursa, erken doğuracak demektir" diye açıklıyor Vincent.

"Annen saymayı biliyor, Vincent" diyor Josie

Bir çiftin ilişkisinde hüküm süren atmosferi anlamak için çok şey gerekmez, basit bir uyarı, bazen tek bir bakış ya da sessizlik her şeyi belli eder. Sonra bir hemşire Josie'yi götürüyor ve Vincent çocuğu üstüne almaya karar verdiğini açıklıyor ve ben hemen: "Böyle enayileri doğurmak niye?" diye düşünüyorum. Kurmaya karar verdikleri hayata müdahale etmemeye yemin ettim, ama kendimi daha fazla tutamıyorum.

"Arada sırada düşündüğün oluyor mu? Ne gibi bir taahhüde girdiğinin farkında mısın? Bu bir hapishane, Vincent, hapishanenin kapılarını itiyorsun, gözlerini kaçırma, oğlum, gerçekliğe karşıdan bak. Duyuyor musun beni? Bir kafes söz konusu. Zincirler. Hapishane." Daha bana cevap vermek üzere ağzını açmasına bile vakit bırakmadan, bir el hareketiyle boş veriyorum -bakışıyla kurşuna dizdi beni zaten, beti benzi attı, alnında bir damar seğirdi, hayatında başına gelen en fena şey benim.

Josie bir sedyenin üzerinde geri geliyor ve ciddi bir edayla, bir saat içinde doğuracağını söylüyor. Josie'nin peşinden atılmadan önce, Vincent'ın bakışını yakalıyorum, kesinlikle yatıştırmaya çalışmadığım, korkmuş çocuk bakışını. Uzun zaman

dayanamayacaklarına eminim. Bu şehirde yaşamak asgari bir para gerektirir ve onlarda bulunmadığı aşikâr, her şey çok hızlı gelişecektir. Ancak sürdürecekleri yaşantı ilk baştakinden biraz daha karmaşık ve çözülmesi biraz daha zor olacaktır, ama geri gidilemez, olan olmuştur.

Josie'nin yerinde olmak istemezdim. Onu bekleyen çileyi düşünmek bile kendimi kötü hissetmeme sebep olabilir. Bazı kadınlar doğumu orgazm gibi yaşadıklarını söylediklerinde, suratlarına karşı kahkahalarla gülüyorum. Ahmaklığın böylesine nadir rastlanır –duyan da, eski zamanların, güneş ve asitten beyni sulanmış, yaşlı kazazedeleri konuşuyor zannedecek. Bin bir ölüm. Vincent'a sahip olmak için katlandığım buydu işte. Bin bir zevk değil, bin bir ölüm. Ciddi olalım. Gerçeği söylemekten korkmayalım.

Güzel bir gün, soğuk ve aydınlık. Hava güzel kokuyor. Fırsattan istifade, şehirde geziniyorum –canlı sokaklardan ayrılmadan. Bir şeye ihtiyacı var mı diye sormak için Vincent'a mesaj çekiyorum, lakin kısa ve öz cevabından, bana hâlâ kızgın olduğu sonucunu çıkarıyorum.

Öğleden sonra birçok kez aramayı deniyorum, ama açmıyor. Sonra bir dizinin, talep ettiğim her kesinti veya düzeltmeyi, her kırmızı kalem işaretini kişisel bir saldırı, belden aşağı vuruş, dehalarına yönelik bir darbe olarak yaşayan iki yazarıyla uzun bir çalışma seansım oluyor –hatta sonunda biri masaya yumruğu vurup, kapıyı çarparak, koridora çıkıyor. Geri geldiğinde, sakinleşmişe benziyor ve çok geçmeden baş gösteren bir sonraki soruna kadar, işimize devam ediyoruz.

Onları ancak akşama doğru azat ediyorum ve sinirden kuduruyorlar. Nadiren iyi, çoğu zaman vasat olmalarına rağmen egolarının büyüklüğü, kendi değerlerine yönelik özgüvenleri kanımı donduruyor. Otoparkta birbirimize isteksizce el sallayarak ayrılıyoruz, ikisinden birinin –suratı köşeli, saçları püsküllü andıran, otuz yaşlarında bir sarışın– tuhaf tebessümünde katıksız bir aşağılama ışıltısı yakalar gibi oluyorum ve işte, di-

yorum kendi kendime, bu tür bir herif olmalı, kesinlikle böyle bir tip olmalı, terslediğim, işini eleştirdiğim, zekâsını, üstünlüğünü ve kalitesini tartışma konusu haline getirdiğim biri. Özellikle de bu tavrın bir kadın tarafından konmuş olması koymuştur adama. Gece çöktü. Bir tarlanın ortasında onunla yalnız kalmak istemem doğrusu.

Vincent nihayet bir kulübeden aradığında –abonman fazlası– ben Louvre civarında trafiğe sıkışmış durumdayım –Concorde Meydanı yavaş ve esrarengiz iç akıntılarla dalgalanan bir kırmızı ışık okyanusu.

"Oğlan, anne, oğlan doğdu!" diye haykırıyor kulağıma, heyecanın doruğunda.

"İyi, tamam, Vincent... Ama *senin* oğlun değil. Bunu gözden kaçırma."

"Süper mutluyum, biliyor musun? Acayip mutluyum."

Sanki ip atlıyormuş gibi soluyor.

"Beni duydun mu, Vincent?"

"Ne? Hayır, ne dedin?"

"Çocuğun gerçekte senin olmadığını söyledim, Vincent. Hepsi o kadar. Kaç kilo doğdu?"

Hattın öbür ucunda buz gibi bir sessizlik oldu. "Benim değilse, kimin peki?" diyor birden, bariz bir şekilde değişen ses tonuyla. Fırtınanın yaklaştığını hissediyorum, bu hususta yanıldığımı sanmıyorum, ama elden gelen bir şey yok. "Senin mi? diye tıslıyor, kimin öyleyse, papanın mı?"

"Bence babasınındır ve sen babası değilsin, Vincent."

Şu an ne yaptığını biliyorum: ahizeyi duvara ya da başka bir yere vuruyor olmalı. Katıksız bir öfke nöbeti. Bu egzersizi ilk defa yapmıyor. Böyle anlarda paramparça etmek istediği şeyin esasında tam olarak telefon olmadığını itiraf etmişti. "Bana el kaldıracağın günü sabırsızlıkla bekliyorum, Vincent" diyorum ona –sonra birbirimizin sıhhatine içtik, zira o akşam keyfimiz yerindeydi ve art düşünceler olmadan, kendimize gülmeyi başarıyoruz. Bu oğlandan, dünyaya gelişiyle beni ittiği cehenne-

me dair hiçbir şey saklamadım, fakat ona hissettiğim akıl almaz sevgiden –ve şüphesiz tüm kalbimle sevmeye devam ettiğimden– asla bahsetmedim, Vincent benim oğlum, lakin er ya da geç her şey tavsıyor. Emzirme gerekliliği bilhassa bayıldığım bir faaliyet değildi, ama bana bilahare verdiği mutluluğu, tattırdığı o yeni ve umulmadık tamlık duygusunu, ihsan ettiği sonsuz annelik sevincini anlatamam –ilk kızlar ortaya çıkana kadar diyelim.

Vincent, bu çocuğa gebe kalmak, beni babamın sürüklediği deniz kazasından kurtaran şeydir, yeniden doğmamı o sağladı, bugün itişip kakıştığım, annesiyle evlendikten sonra kendinden olmayan bir çocuğa babalık etmeye hazırlanan, münasebetsiz ve kaba yaratıkla alakasız dünya harikası... Bu çeşit hikâyeler binde bir iyi biter, ama hiç kimse bunu ona söylemeyi üstlenmediğine göre, benden başka kim yapacak?

Elbette ki bu aralar başka öncelikleri var gibi görünen Richard değil –arzuladığı ve beni haberdar etme zahmetine bile girmediği şu yeni hayatına gerektiği kadar kayıtsız kalmadığımı kabul ederim, ha, haber vermeye hiçbir mecburiyeti bulunmadığını biliyorum, fakat yirmi sene beraber yaşadık, yirmi yıl onunla yattım, karşısında yemek yedim, banyoyu, arabayı, bilgisayarları paylaştık, falan, kısacası bilmiyorum, bana bir şeyler borçlu olup olmadığını bilmiyorum, projelerinden haberdar edilmeyi hak edip etmediğimden, onun gözünde köpek bokundan öte bir şey olup olmadığımdan emin değilim, neticede insanın aklına takılıyor tabii. Çift ilişkimizin gitgide bozulduğunu ve sinematografik projelerinin istisnasız reddedildiğini gördükçe, sonunda sistemli bir şekilde oğlunu savunmaya geçen Richard'ın bu konuda bir şey yapmayacağı muhakkak.

Her şeye rağmen onunla konuşmak için arıyorum. "Hastanedeyim" diyor. Damarlarımdaki kan çekiliyor ve önümdeki aracı göçertmekten son anda sıyrılıyorum, ama ekliyor: "Sigara içmeye çıktım. Vincent seninle konuşmak istemiyor."

Burada değil orada olmam gerektiğini hissediyorum; ama Richard'ın oradaki mevcudiyeti suçluluk duymama sebep oluyor. "Bana destek vereceğinden emin olmak istedim" diyorum. "Fırsattan istifade onunla konuşur ve acele edip hayatını aptalca angaje etmemesi gerektiğini anlatırsan, sevinirim. Alo? Duyuyor musun beni?"

"Hayatını angaje etmenin doğru bir tarzı yok sanırım."

"Yanlışı var, inan bana. O hiçbir şey bilmiyor. Hâlâ küçük bir çocuk olduğunu görmüyor musun yoksa? Kızın kötü olduğunu söylemiyorum, seçimini eleştirmiyorum, ancak biraz *fazla erken*. Sence öyle değil mi yani? Neyin içine balıklama atladıklarını görmüyor musun? Onları gözlemeye vakit ayırıyorsan tabii, kusura bakma, ama buna hâlâ zamanın oluyor mu, Richard, kendime dürüstçe sorabileceğim bir soru bu."

"Sakin ol."

"Tersine, endişeleniyorum. Biliyor musun, senin duruma uygun insan olduğundan emin değilim. Ama neyse, dinle beni. Josie hastaneden çıkar çıkmaz bir yemek düzenleyeceğim. Bütün aile toplanır. Anna ve Robert de gelirler, annem de. Senin kız arkadaşını da davet ettim. Bu durumda bana yardım edebileceğini düşündüm. Onu sevimli buldum, biliyor musun? Alışveriş işlerini sen yapabilirsin, ne dersin? Yeni nişanlını tanıştıracaksın bize."

Dişlerinin gıcırtısını işittiğime yemin edebilirim. Yüz ifadesinin kardığını, omuzlarının çöktüğünü gayet iyi görüyorum. "Bunu dert ettiğim yok, diye ekliyorum, ama senden öğrenmeyi tercih ederdim." Telefonu odan önce kapatıyorum –dünyanın en iyi karakterine sahip olduğumu iddia etmiyorum ve tam bir kaltak gibi davranabilirim, buna şüphe yok; ama onun bunu hak ettiği kanaatindeyim. Beni yaraladı. Sonunda Concorde Meydanı'ndan çıkıyor ve dişlerim sıkılı, gözlerim buğulu vaziyette, aynı adı taşıyan köprüye giriyorum. Az evvel, aslında ne kocam, ne oğlum, ne de babam olduğunu daha yeni fark ettim. Rıhtımlar boyunca ilerliyor, mavnaları,

canavarı andıran turistik gezi teknelerini, evsiz kamplarını seyrediyorum. Bundan herhangi bir sonuç çıkarıyor değilim, sadece bir saptama. Etrafıma boşluk yerleşti ve hazırlıksız yakalanmış gibi şaşkınım.

Eve döndüğümde, karşıda oturan komşuyla, kelimenin tam anlamıyla yüz yüze geliyoruz, Patrick bilmem kimle. Farların ışığında beliriyor ve sonra, başını tutarak, sendeleye sendeleye yolun karşısına geçip, ben arabadan inerken üzerime doğru ilerliyor. "Çabuk evinize girin, diyor. Etrafta dolanan biri var!"

"Ne dediniz?"

"Eve girin, Michèle. Dışarıda kalmayın. O şerefsiz az kalsın bayıltıyordu beni. Eve girin ve kapıyı kilitleyin, ben çevreye bir göz atacağım."

"İsterseniz, bir el feneri verebilirim size. İyi misiniz? Yaralanmadınız, değil mi?"

"Hayır, hadi içeri girin. Beni merak etmeyin. Feneri yarın geri veririm. Herif elime geçmese iyi eder, ona yönelik bir tavsiye."

Sözlerinde kan tadı var. Burun deliklerinden, gece dolayısıyla iki kat soğuk havaya buhar fışkırıyor. Meşhur bir kişi değilim, adım posta kutumda yazıyor ve herhangi biri öğrenebilir; ama geçen ilkbaharda buraya taşınmalarından beri aramızda merhaba, iyi akşamlar gibi iki üç kelime ve birkaç baş selamından başka bir şey yaşanmadığı halde, sanki bu gayet doğal bir şeymiş gibi, bana ön adımla hitap etmesine şaşırdım yine de. Ne düşüneceğimi pekiyi bilmiyorum. Alarmı kapatıp, onu içeri buyur ediyorum.

"Karım hâlâ titriyor" diye açıklıyor. Mutfağa gidiyoruz. Feneri veriyorum. Bir bardak su ikram ediyorum. Adamın kim olduğunu bile bilmiyorum aslında. Telefon numarasını not etmemi ve bir sorun olduğu takdirde, gece ya da gündüz, hangi saatte olursa olsun kendisini aramakta tereddüt etmememi istiyor. Komşuların bu işe yaradıklarını söylüyor ve sonra, saldırganının peşinden gecenin içine atılıyor.

Bence aynı adamın mevzubahis olması büyük ihtimal ve bir bakıma, Patrick'in onu korkutup kaçırmasına üzülüyorum. Kafamda belli bir düşünce, arzu ya da üzerimde yarattığı hastalıklı çekimi haklı çıkarabilecek başka herhangi bir şey olduğundan değil, ama sahiden beni gözlüyor olabileceğini, bu gecenin bir perdeyi açabileceğini, daha fazla beklemeden –ne pahasına olursa olsun– bu hikâyeyi halledebileceğimizi düşününce, Patrick'in müdahalesi bende acı bir ziyan olmuş fırsat tadı bırakıyor.

Ama Patrick Efendi bir adam, bizi şu an bulunduğumuz noktaya getiren ve bir türlü bitmek bilmeyen Büyük 2007 Krizi patlamadan önce kazandığı onca paraya, çabucak ev sahibi olmasını sağlayan bütün o avantajlara kendi de hâlâ şaşan bir banka yöneticisi. Sabah erkenden el fenerimi geri getiriyor, dün geceki olaylardan sonra uykumun kalitesini merak ediyor.

"Bu hadiseyi trajedi haline dönüştürmemeye çalışalım, Patrick. Değmez."

"Polis bölgede devriyeleri arttırmaya söz verdi."

"Mükemmel. Sizi sırtınıza saplanmış bir bıçak ya da kafanız odunla yarılmış halde hastaneye götürmek zorunda kalmak istemem. O yüzden, dün gecekinden biraz daha ihtiyatlı hareket etmeyi bildiğinizi gösterin bana. Rica ederim, gayretkeşlik yapmayın artık. Daha gençsiniz. Sonunuz sedye ya da Tanrı bilir ne olmasın."

Sanırım, çalıştığı şubenin müdürüyle duvar tenisi oynayan türden biri, zira formda gözüküyor. Çocukluğumda büyük bir köpeğimiz vardı ve sorun onu yoramamamızdan kaynaklanıyordu, işinden dönen babam saatlerce dolaştırsa da, bu hiçbir işe yaramıyordu ve yorulmak bilmez hayvanın gece boyu mutfakta gidip gelişini duyuyorduk –babam sonunda onu vurana kadar. Patrick bende böyle bir etki yaratıyor işte, adam bir enerji topu, lakin biraz boş ve lüzumsuz bir enerji. Evlerine yerleşirlerken, karısıyla beraber tanışmaya geldiklerinde, fark etmemiştim bunu, günümüzde bankacı komşusu olmanın,

kıtlık döneminde köylü tanımak gibi olduğuna dair bir şaka yapmıştım ve tepki vermesi vakit almıştı. Tokalaşması gevşekti ve açıkçası, içindeki, tuttuğunu koparan eylem adamını tespit edememiştim. Değişim hayret verici. DHEA veya herhangi bir amfetamin almış olmasına şaşırmazdım –gerçi finans dünyasında çelik gibi sinir gerektiği, bu zavallıcıkların kurlara göre iğrenç baskılara maruz kaldıkları iddia ediliyor. "Her halükârda, sonsuz teşekkürler, Patrick" diyorum, sabahlığımın yakasını boynumda büzerek, zira hava güzel, fakat güneş neredeyse hiç ısıtmıyor ve ağaçlarla çalıların arasında titrek bir soğuk hava esiyor. "Büyükanne oldum" diye ekliyorum, o beni gülümseyerek selamlarken.

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum –tam olarak ne manaya geldiğini de keza– fakat iltifat beklemediğim kesin. "Ah, tebrikler!" diye yanıtlıyor, gözlerimin içine bakarak.

Günü evde, senaryolarımın ortasında, kendime yandaki koruda tek bir gezinti hakkı tanıyarak geçiriyorum. Sımsıkı giyinmiş vaziyette, kafamda başlık, güzel bir ışığın, mayhoş serinliğin, altın rengi yapraklardan müteşekkil halının, kuş seslerinin ve bir sonbahar öğle sonrasının hassas huzur ve sükûnetinin tadını çıkarıyorum –kilometrelerce not, cümle, uyarı, tutarsızlık hantallık ve bayağılık listesinden, gözden geçirilmesi, geliştirilmesi, açıklığa kavuşturulması, atılması, altı kırmızı kalemle çizilmesi gereken bölümden ve bunları bir kere, iki kere, üç kere, kusana kadar yapıp, gerçekten tatmin edici bir şey bulamadıktan sonra... Bazı ağaç altları hâlâ puslu, birkaç çalılık karanlıkta kalmış, ama ben yollar dışında macera aramıyorum. Emeklilerin yarış kıyafetleriyle –likra tayt, fosforlu saç bandı, fütürist spor ayakkabı, kola sabitlenmiş telefon, kulaklıklar, kırmızı yanaklar, burundan süzülen damlalar– üşüştükleri tepede, üzerinde manzara yerleşim planının yer aldığı bir yönlendirme panosu var. Aşağıda, seyrek yapraklar arasından, en yakın komşularım Patrick ve eşine ait evin çatısını, Audret ailesinin yaklaşan Noel münasebetiyle

ışıklandırılmış bahçe kapısını ve solda, altı dairelik küçük bir site görüyorum, gerisi, civarın erzak ihtiyacını karşılayan ve otoparkının kiremit kırmızısı katranı ve rüzgârda gururla şaklayan flamalarından belli olan market dışında her şey, ağaçların arasında kayboluyor.

İhtiyar atletler aralarında enerji barları ve vitaminli içecekler değiş tokuş ederlerken, bir sigara içiyorum.

Bu yaşa erişmeyi istediğimden emin değilim, lakin hiçbir şey de kesin değil. Patrick'in tam benim erkek tipim olduğunu da söyleyemem; ama tabiri caizse okşamaları artık bana hiçbir şey ifade etmeyen Robert'le mukayese edilirse, genç bankacım içimde karışık duygular uyandırıyor ve bu konuda oldukça hassasım, zira bunlar tecavüzden beri cinsel uyanışıma dair ilk belirtiler –Tanrı'ya şükür. Yeniden bir erkeği kollarımın arasında sıkabileceğim– öyle korkmuştum ki. İçimde bir şeylerin kopmuş, tüm bunların benim için bitmiş olmasından o kadar korkmuştum ki... Moralim düzeliyor. Eve dönüp, onu hayal ederek, mastürbasyon yapıyorum, dudaklarımı ısırıyorum ve makine çalışıyor. Sevinç ve minnetten ağlayacağım neredeyse. Gözlerim kapalı, bir dakika boyunca parmaklarımı siliyorum.

Yukarıdayım, odamda, o eve döndüğü sırada, karanlıktayım –arabasından inerken tabletimin ekranını bile kapattım ve dürbünle onu gözlüyorum. İyi komşuluk işareti olarak birbirimize belli belirsiz el salladığımız zamanlardan aklımda kaldığından çok daha iyi, çok daha dinç ve çevik– oysa bende uyandırdığı ilk izlenime zoraki bir tebessümle karşılık vermiştim! Onu gözlerimle takip ediyorum. Kolaycı bir çözümün söz konusu olduğunu ve daha geniş bir tercih imkânından yararlanmak üzere şehre inmenin daha akıllıca olacağını biliyorum –Patrick gecelerin en yaygın türüdür, eğlenceli ve sahte, Ralph Lauren polo tişörtüyle narsist ve sorunsuz bir tür– daha iyisini bulmak zor değil kuşkusuz; ama içimden gelmiyor. Bazen kolaycı çözümü seçmek bilgelik göstergesi galiba.

Odamın karanlığından bir adamı dikizlemekten zevk alıyor, çocukça bir heyecan duyuyorum. Evinin kapısını açıp arkasına, *benim* istikametime son bir bakış attığında, perdenin ardına yarı saklanıp, beni görememesine rağmen, nefesimi tutuyorum. Bu yeni –daha doğrusu çok eski– hem de hoş ve eğlenceli. İçeri girdiği zaman, evinin pencerelerini iyi görebilmek için tavan arasına çıkıyorum –aksi takdirde, Richard'ın o vakitler hâlâ önemsediği mahremiyetimizi korumak amacıyla uzamaya bıraktığı dalların arkasında kalıyor. Aydınlık camların, gecenin içinde dalgalanan küçük kızıllıkların ardından geçtiğini görüyorum. –Patrick paltosunu asıyor /Patrick salonu geçiyor /Patrick karısını öpüyor /Patrick banyoda /Patrick lavabosunun başında– Sonra birden telefonum çalıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Richard.

"Hiç. Okuyorum. Ne istiyorsun?"

"Seninle neden konuşmadığımı açıklamak istiyorum."

"Bak, bu beni ilgilendirmiyor."

"Seninle konuşmadım, çünkü hiçbir şeyden emin değilim, amk."

"Sen asla hiçbir şeyden emin değilsin zaten, bunu fark etmedin mi?"

"Kes şunu. Bir şey olsa, senden niye saklayayım ki? Ne kazancım olur bundan?"

"İşim var, Richard."

"Kitap okumaya iş mi diyorsun? Abartmıyor musun biraz? Her halükârda, bana karşı bir dümen çevirip çevirmediğini bilmek isterim."

"Ne?"

"Bana karşı bir dümen çevirip çevirmediğini bilmek isterim."

"Bunu sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun, peki? Böyle bir şey yapar mıyım sence?"

"Aynı zamanda, bunu neyin haklı kılabileceğini, suçumun ne olduğunu anlayabilmiş de değilim. Kurallarımıza saygı gös-

teriyorum. Birbirimize gerçeği borçluyuz. Tamamen hemfikirim. Ve gerçek şu ki, ufukta özel bir şey yok. Doğru, o kızla çıkıyor gibiyim, ama bundan sana söz etmediysem, bana göre ortada konuşma zahmetine değecek hiçbir şey bulunmadığındandır."

"Sana karşı dümen çevirdiğimi nereden çıkarıyorsun?"

"Şu davetten, amk. Kıza yaptığın şu, amına koduğumun yemek davetinden."

"Çok iyi. Her cümlende ama koymayı başarıyorsun. Gerçekten çok iyi."

"Bu bir tuzağa benziyor. Senin meşhur tuzaklarından biri gibi."

"Derdin ne senin, zavallı dostum? İnan, yapacak başka işlerim var benim, paranoyaklık etme. Ha, söz açılmışken, arkadaşının yiyemediği bir şeyler var mı? Herhangi bir alerjisi falan? Mesela Marty tüy döküyor, bu aralar."

Birçok evli kadından harika metres olurken bekâr bir kadınla *risk aldığını* düşünüyorum. Tam da bu çeşit sorunlarla uğraşmak zorunda kalmamak için *risk almamayı* kararlaştırdığımızı hatırlatıp, *risk almamaktan* bu sularda avlanmayı, hâlâ çocuk sahibi olma yaşındaki bekârlarla düşüp kalkmayı mı anladığını, yoksa sadece dünyayla dalga geçmek mi istediğini soruyorum.

Telefonu kapatınca, tavan arasının dibinde, tozlu ve lüzumsuz eşyaların ortasında, tek başıma kalakalıyorum yine. Karşıda Patrick, karısı gecelikle yanına geldiği esnada, odasının apansız karanlığında yok oldu.

Gecelik giyen kadınlardan korkacak pek bir şey yoktur: Kocalarını almak zor olmaz genelde.

Anna seçtiğim üç senaryoyu almaya uğruyor. İnsanı altüst eden bir şey olmadığı konusunda uyarıyorum onu. "Bilmem, nasıl yapıyorsun?" diyor. "Yerinde olsam, çoktan bir kurt köpeği almıştım." Yemeğe kalıyor –gelirken Flo'nun Yeri'nde durmuş ve aldığı yemeği, seyahatten döndü döneli burnundan

soluyan Robert yerine benimle paylaşmayı yeğlediğine karar veriyor.

Robert'in burnundan soluduğunu biliyorum, mesajları geliyor, aramalarını görüyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum, zira tavrımı kötü karşılarsa yaşanabilecekler hiç hoşuma gitmiyor. Kendisine yönelik ilgisizliğimi, aramıza yerleşen, yok edilmesi imkânsız mesafeyi... Ve bu arada karşı komşumla ilgili fanteziler kurduğumu, onu düşünmenin dahi kendimi cinsel açıdan savunmasız hissetmeme yol açtığını öğrenirse, fena şeyler olabilir, aklıma getirmek, tahayyül etmek bile istemediğim, kaosa yakın bir şeyler...

Her şeyden önce, Anna'yla dostluğumuzun infilak edip, havaya saçılacağını düşünüyorum. Babamın tepeden tırnağa silahlı vaziyette evi terk ettiği günden önceki ilişkilerime dair hiç anım yok neredeyse. Her halükârda, bir daha hiç kimseyi görmedim ve o boş alanı Anna doldurdu, ondan başka kimsem yok, aile üyeleri hariç bir tek o var. İlişkimizi test etmek istemiyorum. Onun karşısında kendimi dizginsiz oyuncu ruh halinde hissetmiyorum ve hiçbir şeyi test etmek niyetinde değilim.

Kocasına yönelik hislerinin kapsamını biliyorum, aramızdaki bağa son verecek şeyin yanında aşka ihanetin esamisi okunmaz, hâlbuki dostluğa ihanet için aynı şeyin söylenemeyeceği itiraz kabul etmez. Arkasından böyle bir şey yaptığım için beni asla affetmez –yerinde olsam, ben de etmezdim. Mamafih içimden ona, kocasıyla bu ilişkiye *kayıp sürüklendiğim* ve beni zihnen uyuşturan, amansız bir yamaçtan *yuvarlandığım* hissini taşıdığımı söylemek geliyor. Verilen mücadelelerin ne kadar içler acısı olduğunu söylemek istiyorum... Gerçi o bunu zaten biliyor sanırım.

Robert de kolaycı bir çözümdü –can sıkıntısı, yakınlık, güvence– ama böyle acıklı bir kıyaslamaya girişip, üstünkörü sonuçlar çıkarmak kimseye düşmez. İşim bana bugünkünden daha çok zaman bırakmıyordu ve insan bürodan gece karanlı-

ğında çıkıp, iştahı kesilmiş halde evine iş götürdüğünde, ilişki bağlamak hiç de kolay değil. Robert çalışma saatlerime uymuştu. İşin güzel tarafı, yarı fiyatına Loubourtin ayakkabılar alabiliyordu ve hayatının çoğu yollarda geçiyordu. Neredeyse gülünç. Bir diğer güzel şeyse, yirmi beş yılda, Anna'yla kafamızda aşk hayatımızdan başka şeyler olması ve sağlam bir şirket kurup, gurur duyduğumuz bir katalog meydana getirmiş, hatta Amerikalılara birkaç fikir satmış olmamızdı. AV Yapımcılık. Anna, daha hastanedeyken, bundan bahsedip duruyordu. Kararlı bir şekilde, saatlerce konuşmuştu ve eve dönünce Richard'a, artık çocuğumuz için ilave odası bulunan bir daire arayabileceğimizi, çünkü iş bulduğumu söylemiştim.

"Ha? Ne işiymiş bu?"

"Anna'yla beraber bir film yapacağız."

"Film mi yapacaksınız? Ha, çok iyi. Harika bir fikir, anık."

Bugünse kapımızda ağlayıp, ilişkilerimi kullanmadım diye sitem ediyor, ama hiç mizah yeteneği olmadığından, kaderin ironisini tadamayıp, bazı karanlık ve açıklanamaz nedenlerle, senaryo yazmayı kafasına koydu koyalı yükselişine köstek olduğumu düşünmeyi sürdürüyor. Oysa ben onun en iyilerden, Vince Gilligan, Matthew Weiner gibi WGA tacı takmış tiplerden aldığı yazı derslerini finanse eden kişiyim. Ne var ki hiçbiri ona, kendilerinde bulunan şu dışarıda değil içeride ve yürekli olma yeteneğini, her halükârda *enternainment* işini güzel sanatlar mertebesine çıkarma becerisini aktarmayı başaramadı –onlara gülünç duruma düşmeden kendi alanlarında meydan okumak için bir ya da iki nesil daha geçmesi gerekecek herhalde, belki daha az, etrafta birkaç isim belirmeye başlıyor, bilhassa yazarlar arasında, neyse bu o kadar önemli değil. Pahalıya patladı, çok pahalıya, lakin kendi aksi kanaatte olsa da, Richard derslerden bir fayda sağladığını hâlâ kanıtlayabilmiş değil.

Anna'nın gidişinden sonra, dışarı, sigara içmeye çıkıyorum. Uzaklaşmıyorum, duvara dayanıp duruyorum. Sadece ürküp

yatağımın altına saklanmadığımı gösteriyorum. Anna ne kadar gerekiyorsa o kadar uzun süre kendisinde kalmamı önerdi, ama davetini reddetme sebebim Robert'le aynı çatı altında uyumak istememem değildi –bunu düşünmek bile saçlarımı diken diken etmeye ve yüzümün buruşmasına yetse dahi. Hayır, tam olarak ne aradığımı kendim de bilmiyordum. Hava soğuk, günler kısaldı. İyi senaryolar okumuyorum. Tecavüze uğradım. Kocam ve oğlumla ilişkilerimden, ebeveynlerimden hiç bahsetmeyelim. İşin kötüsü, Noel hediyelerini düşünmek icap ediyor.

Josie'nin etrafı toplamaya pek vakti olmadığını ve büyük ihtimalle, duvarları istedikleri gibi boyarken biraz fazla yorulduklarını kabul ediyorum, lakin evleri tam bir çıfıt çarşısı ve çok iyi kokmuyor –belli belirsiz bir bok ve kesilmiş süt kokusu var, ama ben her türlü hınzı, her incitici uyarıyı, bütün olumsuz düşünceleri kara bir çuvalın dibine atıp, ağzını düğümledim ve yeni dairelerinin merdiven sahanlığında bıraktım.

"Muhteşem!" diyorum, Josie'nin memesinde bebek, üzerinde şekilsiz bir eşofmanla oturduğu mutfak masasına yerleşirken. Birçok annenin tersine, yeni doğmuş bir bebeğin yumuşak ve kıpkırmızı yanağını öpmekten iğrenirim, ama "Ay, ne tatlı, öpebilir miyim?" diye soruyorum.

Vincent otuz falan demişti, ama bence elli kilo söz konusu. Kadın dev anasından farksız, doğurduğuna inanmak zor. Artık benimle aynı adı taşıdığını belirterek, çocuğu uzatıyor. "Seni minik köftehor" diyorum, bebeği havaya kaldırırken. Sonra da dudak ucuyla öpüp, geri veriyorum.

"Gelelim ciddi meselelere, diyorum. Noel için ne istiyorsunuz?"

Birbirlerine bakıp, yanaklarını şişiriyorlar.

Yardımcı oluyorum: "Güzel bir çamaşır makinesine ne dersiniz, çocuklar? Yeni doğmuş bir bebek için vazgeçilmez bir alete benziyor, öyle değil mi?" Sanki onlara jambon satmaya çalışıyormuşum gibi bakıyorlar.

"Elektrikli süpürge? Dikiş makinesi? Kenwood mutfak robotu? Fırın? Bulaşık makinesi? Buharlı ütü? Buzdolabı?"

"Sanırım ben bir LED Tv ve paralı kanallar aboneliğini tercih ederim" diye belirtiyor Josie.

Başımla onaylıyorum. "Evet, ama benim tavsiyem en önemlisini seçmek olur, bilmem anlatabildim mi?"

"Ben de öyle yapıyorum zaten, diye sözümü kesiyor. Ondan sonra da müzik seti ve DVD çalar geliyor."

Vincent kafasını sallayarak reisin fikrine katılırken, dişlerimi kuvvetle sıkarak gülümsüyorum.

Gülümsüyorum, zira babam, köpeği öldürdükten sonra, evdeki televizyona saldırmıştı –aleti tuttuğu gibi pencereden atmış ve ilk ciddi sıkıntılarımız o zaman baş göstermişti, komşular başkentte ilk isyanlar vuku bulur bulmaz İngiltere'ye sığınmaktan dem vuran ve kimse kendisinden bir şey istemediği halde merdivende karşılaştığı çocukların alnına haç işareti yapan bu kadar dengesiz ve onların değerlerinden ziyadesiyle uzak bir adamdan yaka silkmeye başladıklarında.

Yarın için alışveriş yapmayı unutmadığından emin olmak amacıyla Richard'ı arıyorum ve o bunu fırsat bilip, lafı son konuşmamıza getiriyor. "Dinle, boşuna yorma kendini, diyorum. İstersen evlen onunla, benim için fark etmez."

"Daha neler, amk."

"Ya da evlenme, bana aynı gelir."

"Yarın rezalet çıkarma sakın. Telafisi imkânsız bir şey yapma. Onun sırtından birbirimizle kavga etmeyelim, tamam mı?"

"İyi de ben seninle kavga etmiyorum ki, Richard. Hattın öbür ucunda sızlanmanı dinlemek için aramadım seni. Ne istersen yap. Kendini hiçbir konuda bana bilgi vermek mecburiyetinde hissetme. Özgürsün. Bunu elli bin kere tekrarlayacak değilim, biliyorsun. O kızı seni memnun etmek için davet ettim. Açık mı? Artık başka bir şeye geçebilir miyiz? Bu mesele hakkında söyleyeceklerin bitti mi?"

"Hem çıkardığım işi reddedip, hem de hayatımı yaşamamı engelleyemezsin. Bu kadarı fazla bence."

"Ne olursa olsun, fazla geç kalma. Her şeyi tek başıma halledemem. Kız arkadaşın bize yardım edecek mi?"

Bırakıyorum, telefonu o kapatsın. Şu Hélène Zacharian'la ciddi bir ilişkisi olduğunu inkâr etmekteki inadı harbiden grotesk bir hal alıyor.

Öğle sonrasının bir kısmını, büromdaki rafları dolduran veya yerde istikrarsız ve beyazımsı kolonlar halinde yığılan sayısız senaryoyu eleyerek geçiriyorum –Anna ve ben onları özenle okuma işini başka hiç kimseye bırakmıyoruz ve ne söylemiş, size ne düşündürebilmiş olursam olayım, her defasında, belki de müstesna ya da nispeten iyi bir metnin ilk sayfasını çeviriyor olma düşüncesinden ileri gelen aynı el değmemiş duygu ve heyecanı yaşıyoruz.

Kapanış saatinde, Anna burnunu kapımdan içeri uzatıyor ve kısa bir göz kırpıştan sonra, beni, ifa ettiğim ve kısa vadede kendisini bekleyen ömür törpüsü görev dolayısıyla tebrik ediyor. "Az evvel Vincent'la konuştum, diye devam ediyor. Kimseye bir şey söylemeyeceğime dair yemin ettim, ama borçlarından haberin var mı?"

Zaten oturduğum için, koltuğumun kolçaklarını sıkarak öne doğru eğilmekten başka yapacak şey yok. "Neden bahsediyorsun sen, Anna? Hangi borçlardan söz ediyorsun?"

O da tam olarak bilmiyor. Vincent söylemek istememiş, muğlak laflar etmiş. Anna ona parayı vermiş. Gerçi para vermesi hiç mühim değilmiş, vaftiz annesi olarak, faydası dokunduğu için pek memnunmuş. Asansör bizi otuzuncu kattan aşağı indirirken böyle söylüyor. "Kulaklarıma inanamıyorum" diyorum.

Sadece yirmi dört yaşında. Yirmi dört yaşında insanın borçları olacağını düşünmezdim. Onu olduğundan çok daha yaşlı hissediyorum birden, sıkı bir doz şanssızlık olmazsa otuz yaşından evvel bulaşılınamayacak bir belaya toslamış gibi. Na-

sıl böyle borçlanabildi ki –bu sözcük kulaklarımda utanç verici bir hastalık gibi zonkluyor– uyuşturucu, kızlar, kumar? Anna bana gereğinden fazla telaş etmememi, soğukkanlılığımı korumamı buyuruyor. "Pekâlâ, diyorum, ama bunun tam anlamıyla ne demek olduğunu açıklayabilir misin? Benimle yaşamadığını ve her fırsatta beni başından savdığını unutma. Soğukkanlılıktan ne anlıyorsun? Sence ne yapabilirim, söylesene. Aydınlat beni. Sana benden daha çok şey anlatıyor, Anna. Kendini açacağı son kişi benim, bunu gayet iyi biliyorsun. Ben onun annesiyim, babasını kapıya koyan kadın, dünyanın en dehşetengiz şeyi."

Açık havada, kol kola, sessizce yürüyoruz birkaç dakika. Sonra da bir bara girip, votka-limon sipariş ediyoruz. "Parayı sana geri ödemek istiyorum" diyorum. Kabul etmiyor. Yalnızca iyi kalplilikten değil, en başından beri aralarında tesis ettiği o ayrıcalıklı ilişkiyi de beslemek için –hastanede iki üç kez Vincent'ı emzirmesine müsaade etmiştim ve aralarında, sağlamlığı bugün de teyit olan özel ve esrarengiz bir bağ, kesinlikle benden geçmeyen, dolaysız bir bağ örmek için bu fırsattan yararlanmışlardı. Utanıp sıkılmadan emzirdiği Vincent'ın alnına düşmeden bir yaş damlasını silişi geliyor gözümün önüne. Hâlâ gençtim o zamanlar ve bu görüntü beni duygulandırıyordu, oğlumla onun ıstırabını hafifletebilmekten mutluydum– ki icabında yine yaparım elbette, ama olayları benden önce bilmesini can sıkıcı buluyorum biraz, daha benim haberim olmadan ailevi mevzulara vakıf olmasına ve bazı sorunları benim yerime halletmesine sinir oluyorum.

"Kendi oğlum gibi görüyorum onu, diyor. Biliyorsun. Bir kıyak yaptım, hepsi o kadar, onunla benim aramdaki mesele ve hesap kapanmıştır."

"Manevi annesisin sen onun. Bankası değil."

Ayağa kalkıp iki votka-limon daha almaya gidiyor. Gökyüzü yıldızlı.

"Bir ihtimal daha var" diyor geri gelince. "Josie'den söz etmek istiyorum."

Gözlerini benimkilere dikip, parlak bakışıyla beni delip geçiyor.

Josie'den bahsetmek istediğini söylediğinde, Vincent'ın sorunlarının kaynağında Josie'nin olabileceğini anlamak lazımdı. "Ona ilk çıkmayı tanışmalarından hemen sonra yapmıştım. Bunun tesadüf olduğundan emin değilim. Söylemek istediğim bu."

Gözlerimi ondan ayırmadan, kamışla kadehimdekini içiyorum. Sonra kasten, boş bardağın dibinden çıkan şu iğrenç soğurma sesinin duyulmasını sağlıyorum.

Vincent'ın sevgililerini uzun zamandır kıskanmıyorum. Daha ziyade, bu kadar kaba bir adamla düşüp kalktıkları için acıyorum zavallı kızlara –meğerki oğlan huysuzluk ve aksiliklerini bir tek bana saklıyor olmasın, bu ihtimali dışlayamam. Anna kendisinin de o duyguya yabancı olduğunu iddia ediyor ve talihsiz kızlar hakkında ha bire yumurtladığı olumsuz hükümlerin önyargıyla alakasının bulunmadığını ileri sürüyor. Ancak onları hor görmeye ve elinden geldiğinde eşek çitmesi atmaya her daim hazır. "Ben buna kıskançlık demem, diyor. Vincent'ın gözlerini açmasına yardımcı oluyorum, aynı şey değil. Çünkü aslında dünyadan haberi yok, biliyorsun, hâlâ çocuk." Ben onun hâlâ çocuk olduğundan emin değilim –hatta okula götürürken elimi tutmayı reddettiği günden itibaren öyle olmayı bıraktığını düşünüyorum– fakat kendisinden olmayan çocuğunu üstüne almakta tereddüt etmediği yüz kiloluk bir kadınla birlikte yaşayacak kadar geri zekâlı olması, her makul tavra ayak direyen, biraz gecikmiş bir ergenin zekâ yaşına sahip olabileceğini haydi haydi katılıyor.

"Sanırım kötülüğün kökünde Josie bulunuyor" diyor. "Bilirsin, iddialı konuşmak ve onu ne pahasına olursa olsun savunuyor durumuna düşmek istemem, ama bir şeye şahidim: Kızla tanışmadan evvel Vincent'ın böyle sorunları hiç olmadı.

Sonuçları sen çıkar artık, Michèle. Benim hayal gücüm olarak görüp görmemek de sana kalmış."

"Bilmiyorum, seni dinliyorum. Düşünüyorum."

"Her şeyden önce, bilmek isterdim: babanın kim olduğu belli mi? Gerçi bu müthiş, öyle değil mi? Akla her şey gelebilir. Dehşet bir şeyle de karşılaşılabilir."

Fazla senaryo okuduğu aşikâr –şu her muhtemel yolu araştırma, kollara ayrılma tarzı... Mamafih ben Anna'nın haklı olduğu duygusunu taşıyorum ve Vincent'ın ilk safta yer almadığını görmekten kendimi rahatlamış hissediyorum, kesinlikle böylesini yeğlerim –bir Hell's Angels çetesi ya da yatırım bankasının patronlarına borçlu olduğunu düşünüyordum zaten.

Eve varınca ilk fark ettiğim, odamın penceresindeki ışık oluyor –perde hava cereyanında gevşek gevşek dalgalanıyor. Bir süre arabada kalıp, sokak aydınlatmasının haleleriyle yıkanan çevreyi teftiş ediyorum, ama hiçbir şey kıpırdamıyor, komşularda ışık yok, her şey mutlak bir sükûnete gömülü. Her ne kadar acısını omzuma kadar hissettiğim felç edici gaz spreyini parmaklarımın arasında bu denli şiddetle sıkarken mutlak kavramı biraz fazla kaçsa da, asıl şaşırtıcı olan benim kendi sakinliğim.

Kapımın kolunu çekip, açmadan evvel birkaç saniye bekledikten sonra, bir ayağımı yere basıyorum. Ve özel bir şey vuku bulmadığından, ötekini de çıkarıyorum. Adrenalinin içimde ılık bir özsu gibi yayılışını duyumsuyorum. Sessizce evin kapısına varana kadar alnım ter içinde bense nefes nefese kalıyoruz.

Kulağımı yapıştırıyorum. Hiçbir şey duyulmuyor. Anahtarımı çıkarıyorum.

İçeride alarm çalışıyor. Kapatıyorum. Aşağıda bir şey yok. Yukarı çıkıyorum –her basamağın sesini tanıyor, hangilerinin gıcırdayıp, hangilerinin çatırdadığını biliyor ve hiç gürültü çıkarmıyorum.

Odamın karanlık koridora bakan kapısı açık. Kalbim küt küt atarak içeri giriyorum, yatağım darmadağınık, örtüler yere atılmış, komodinim açılıp külotlarım etrafa saçılmış. Başucu sehpasındaki cep telefonumun ekranı ışıldıyor. İlerliyorum.

Ve o sırada, çarşaflarımdaki iğrenç, yapış yapış ve kokulu lekeleri fark ediyorum –belli ki biri silinmiş. Ekranda nazikçe sergilenen bir de mesaj var: "Ah, pardon! Bekleyemedim!"

Gözlerimi kaldırıp, bir an açık pencerenin önünde raks eden perdede kayboluyorum.

Richard öğleden hemen sonra, eli kolu dolu vaziyette geliyor –ben aperatif, tatlı, meyve ve şarapla ilgilenmek için sabah erkenden alışverişe çıktım ve korna çaldığı esnada, içeri birkaç odun taşımakla meşgulüm.

Edasından, bana sevimli ve sevecen görünmeye hazır olduğunu anlıyor ve doğru kararı almış olduğunu, beni iyi tanıdığını düşünüyorum. Zira her ne kadar mümkün olduğunca açık fikirli olmaya çabalasam da, trajik bir dille ifade edersek, oğlumu benden alan kızla kocamı alan kadını soframa davet etmek benim için biraz zor oluyor. Gevşemem gerektiğini, sabah gözlerimi açar açmaz içime süzülen ve bir daha terk etmeyen şu hafif stresten kurtulmak zorunda olduğumu biliyorum. Ağırlıkları münasebetiyle, odun taşımak beni sakinleştirmesi gereken şeylerden oluyor –Richard uygun fiyata, kasırganın kırıp geçirdiği Landes'dan gelen bir metrelik kütükler bulmuştu, fakat hamaliyesi az değil.

Paketleri içeri taşıyıp, bana yardım etmek için neredeyse hemen geri çıkıyor. Hava güzel ve soğuk.

"Bir ara uğrayıp bahçeyle ilgilenirim" diyor. "İlk fırsatta aletlerle beraber gelirim."

"Hayır, lüzum yok. Sen bu işleri boş ver."

"Yılda bir kere, ne olacak, canım? Senin iyiliğin için."

"Bana iyilik olmaz, işte. Bilmem, nasıl anlatsam?"

"Herifin biri gelip seni kazıklayacak, Michèle. Bir saniye düşün."

Ona bakıyorum. "Gerçi, çok istiyorsan, gelmişken olukları da temizleyebilirsin" diyorum.

O sebzeleri soyarken, ben etle meşgul oluyorum. Vakit daha erken, ama içki servisi yapıyor. "İyi görünüyorsun bu aralar" diyor. Bu gibi samimiyet vurgularını nereden bulduğunu ve kulağa bu kadar gerçek gelmesini nasıl sağladığını bilmiyorum. O beni tokatlayan ve tehlikede veya sadece melankolik ya da korkunç yorgun olduğumu hissettiği an imdadıma uçan adam. Saçlarını ne kadar kaybederse etsin, her şeye rağmen ilginç bir delikanlı olarak kalıyor.

"Sana kızgın değilim" diyorum ona. "Aslına bakarsan, neden belli bir özeni hak edeceğimi ben de bilmiyorum. Beraber geçirdiğimiz zamanın şahidi, eski bir refleks söz konusu galiba, iradi bir şey değil. Takma kafayı."

"Sen kemancıyla çıkarken, hiçbir şey demedim."

"Ah, lütfen. Salaklaşma. O evliydi, üç çocuğu vardı ve gereken tüm niteliklere sahipti. Ama sen aynı şeyi söyleyemezsin, değil mi? Yanlış anlamadıysam, çocuksuz ve bekâr bir kadın seçtin, öyle değil mi?"

"Ben hiçbir şey seçmedim. Bilmek istiyorsan, senin sikik asansöründe karşılaştım onunla."

"Böyle mi takılıyorsun artık? Kızlarla sikik asansörlerde mi tanışıyorsun?"

"Bak, seninle bir daha asla kavga etmemeye yemin ettim. Aramızın iyi olmasını istiyorum."

"İyi zaten."

"Pekâlâ. Bu akşamdan sonra da öyle kalmasını, hatta daha iyi olmasını istiyorum."

"Bir nevi ağabey kardeş mi demek istiyorsun yani? Aklından geçen bu mu? Dünyanın en iyi dostları olmamız mı?"

"Şey... Az çok öyle, ama kuvvetli bir şey."

Belli belirsiz kafamı sallıyorum. "Ve o kızla ilişkiye girerken, kendi açından bu yönde çalıştığını mı düşündün? Gerekeni yaptığını sandın, öyle mi?"

"Bir şey düşünmedim, Michèle. Yapma."

"Bir şey seçmiyorsun, bir şey düşünmüyorsun, hayat ne güzel, öyle değil mi?"

Dişlerini sıkıp, bir kırmızı patatesi ihtimamla soymayı sürdürüyor. Dilini ısırmaması için dua ederek, içimden, gösterdiği öz kontrolü selamlıyorum.

Annem, daha önce bahsettiği şu meşhur Ralf olduğunu hemen anladığım, ben yaşlarda bir adamın kolunda çıkageliyor. "Sizden öyle sık söz ediyor ki" diyor adam bana. Kendimi gülümsemeye zorluyorum. Annem siyah deri bir mini etek giymiş. O kadar çok boyanmış ki, dumanı tüten tencereye yaklaştığında, bir an, buhardan eriyen makyajın sosuma damlaması korkusuyla ürperiyorum. Fesatlık ediyorum. Her zamankinden daha çok makyaj yapmamış. Richard ve ben ocağın başında kalırken, arkadaşıyla birlikte gidip oturmasını söylüyorum.

"Beni öldüreceğine söz ver" diyorum Richard'a, annem kalçalarını –kapasitesi el verdiğince– taşkın bir şekilde kıvırarak, şömineye doğru ilerlerken. Ralf da ona ayak uyduruyor.

Annem her daim böyle hareket etmedi. Bu kötü alışkanlığı, babamın bir Mickey çocuk kulübünde, ebeveynler sörf yaparlarken giriştiği katliamdan sonra yaşadığımız o dehşetengiz hayat yüzünden edindi. Sonunda hayatta kalmak için başka hiçbir imkâna sahip olmadığını anlamıştı, zira o çalışmak için yaratılmamıştı. Ve işte, yetmiş beş yaşında, geriye kalan bundan ibaret oluyor, kart bir dişi zampara karikatürü, hepsi o kadar. Maymundan farkı yok. Abartıyorum. "İlk işaretimde öldür beni" diyorum.

Josie hâlâ giriş kapısından geçebiliyor, lakin biraz yan dönmesi gerekiyor ve sanırım nefesini tutuyor. Bebek pek güzel ve mosmor. Onlarla birlikte içeri soğuk bir hava da giriyor. Beş yüz metre yukarıda kar yağıyor ve o soğuk hava ovalara iniyor. Birkaç saniye içinde yanaklar kızarıyor, şarap şişeleri koleksiyonu büyüyor. Ralf'ın getirdiği şampanya açılıyor ve herkes yanı-

ma gelip bu çılgının kim olduğunu soruyor ve ben tam olarak bilmediğim ve bilmek bile istemediğim cevabını veriyorum.

Annemin bu ya da başka bir hıyarla evlenmesine asla izin vermem.

Umarım bu yüzümden belli olmuyordur. Umarım göz göze geldiğimiz zaman yüzümü buruşturmaktan ziyade tebessüm ediyorumdur, zira aile ve yakın dostları bir araya getirme şansını elde etmek amacıyla Noel'den birkaç hafta önce vermeyi alışkanlık haline getirdiğim bu daveti böyle eften püften sebeplerle berbat etmeye niyetim yok. Richard'la yirmi seneden fazla evli kaldım ve hep bu şekilde toplandık, en az yılda bir kere. Zaten azıcık iyi niyetin işi hallettiği, hatta henüz yumurta halindeyken bastırdığı minik ve kaçınılmaz takışmalar hariç, çoğu zaman her şey fevkalade iyi gidiyor.

Birkaç kadeh, elden ele geçmeye başlıyor, birkaç şişe de bira. Anna ve Robert şarap getiriyorlar. Portmanto işgal altında. Ateş çıtırdıyor. Robert bakışımı yakalamaya çalışıyor, ben kaçırıyorum. Sonra Patrick geliyor. Yalnız. Karısı gelememiş. "Kötü bir şey yok, değil mi?" diye soruyorum, ona bir bardak uzatırken. Tanıştırma faslına geçiyorum. Onunla, kısa bir süre önce, etrafta dolanan bir serseriyi kovalarken nasıl tanıştığımızı anlatıyorum. Annem iyi komşuları olmanın öneminden dem vuruyor.

Vincent babasıyla sohbete dalmış. Beni çekiştirmek, benden şikâyetlerini sıralamakla meşgul olmadıklarına yemin edemem. Karşımda sık sık sergiledikleri huysuzlukları dışında öyle farklılar ki... Sanırım Vincent artık babasıyla eşit güçte ve dünyaya artık babasını düzeltmeye muktedir hale gelen bir çocuk getirmiş olduğumu düşünmek benim için epey rahatsız edici bir duygu –fısıldaşmaları şöminenin yakınında cereyan ettiğinden, yüzlerinde dans eden alevlerin yansımasını görüyorum.

Robert şimdilik, kanepenin ortasında bebek emziren Josie'yle oyalanıyor.

Son olarak Hélène Zacharian kapıyı çalıyor ve Richard bir karaca gibi, yerinden sıçrıyor. Hâlihazırda takım tamam. Ve tencerenin kapağını bilmem kaç kez kaldırıp bu kadar güzel kokanın ne olduğuna bakan sabırsızlar, demin içeri giren Hélène'den başka bir şey görmeyen ağlamaklı gözlerini artık bana çeviriyorlar. Harika. İşin komiği, Richard onca güzel şeyin aynı kişide toplanmış olmasından rahatsız gibi. Anna'yla birbirimize bakıyoruz. Benimle aynı şeyi, rekabetin biz yaşlardaki kadınlar için zor ve vefasız olduğunu, bazen ölmekle daha iyi edeceğimizi düşündüğünü biliyorum.

Sofraya geçiyoruz ve yanıma yerleşen Patrick, kendisini davet etmemin çok nazik bir davranış olduğunu, bu kadar sevimli insanlardan müteşekkil bir topluluğun yemeğini paylaşmaktan pek onur duyduğunu fısıldıyor. Bu bana biraz törensel ve tumturaklı geliyor, fakat teşekkürlerini tereddütsüz kabul ediyorum, zira bunları söylerken, elimi koluma koydu ve geri çekmedi –ki bu kimsenin gözünden kaçmadı.

Masanın öteki tarafında, hemen hemen karşımda oturan Robert, göz yummayı tercih etti. Ve onu kışkırtmaya hiç niyetli olmadığım için, servis yapmak üzere ayağa kalkıp, sandalyemi geri itiyorum, ama içimi kaplayan hararet yanaklarıma vuruyor. Vincent da masadan kalkıp, çocuğu gezdiriyor. Bilmem hangi aptal nedenle, Édouard-bebek diyorlar ona. Bambu lifinden mamul, yıkanabilir bezleri içindeki Édouard-bebek yavaştan viyaklamaya başlıyordu.

Anna da diğer yandan servise koyulurken, annem, el çırparak sessizliği sağlayıp, aile ve dostlarla toplanmanın mutluluğu teraneleriyle kafa ütülüyor. Çektiği nutuk, hoş geldiniz demek için yenilere, yani Ralf, Patrick ve Hélène'e dönene kadar hep aynı minvalde devam ediyor –Vincent'ın ne idüğü belirsiz bir taktik icabı son dakikada yepyeni sevgilisi olarak dayattığı Josie geçen kış taltif edilmişti. İhtiyar gevezenin canlandırdığı bu küçük tablolar hep birkaç dakika alıyor ve böylece biz servis yapacak vakit buluyoruz ki, bu harika bir şey. Sonra Ralf'a dö-

nüyor ve onu kale almamama rağmen, bir şey dikkatimi çekiyor, parlaklık gibi bir şey... Ardından, fırsattan istifade orada hazır bulunan Ralf'la nişanlandıklarını ilan edişini duyuyorum.

Bir kahkaha patlatıyorum. "Ah, pardon, diyorum. Kusura bakma, ama bu kadar grotesk olmayı nasıl beceriyorsun?"

Yüzü buruşuyor, fakat yanıt vermiyor. Richard hemen kadehini masanın etrafındaki herkese kaldırıyor ve yol açtığım sessizlik saniye saniye doluyor, herkes annemle elektriklediğimiz atmosferdeki basıncı azaltmak için çırpınıyor ve muhabbet kaldığı yerden devam ederken, annem sonunda Ralf'ın kolundan tutarak işaret ettiği gibi yerine oturuyor. Bense bana bilmem kimin adresini soran Patrick'in yanındaki sandalyeme dönüyorum.

"Pardon, Patrick. Kusura bakmayın. Kimin adresi dediniz?"

"Kasabınızın."

Ona az çok gülümsüyorum; ama maskemin ardında kendimi sorguluyorum. Bunu gerçekten arzu ettiğimden emin değilim. Ya da onu hâlâ istediğimden. Bankada kariyer yapmayı seçmiş bir adamdan sakınmakta fayda var, diyorum kendi kendime, benim için doldurduğu kadehe bakarak.

Yemeği diz dize bitiriyoruz, lakin masaya kazık kakmıyorum. Ne tarafım ne de karşı. Onu beklemede tutabilmek isterdim, acele etmese iyi olurdu. Ne istediğimi sordu, bilmediğimi ve mekânın bu tür konuşmalar için yanlış bir seçim olacağını söyledim. "Hem fiskostan nefret ederim" dedim, şömineye odun atmasını rica ederken.

Dışarıda kar havası var, gecenin keskin soğuğunda hafif bir sis parıldıyor. Kimileri sofrada kaldı. Annemle iki defa göz göze geliyorum, hoş, bir kere de yeterdi. Bana ifrit olduğunu biliyorum. Kendisine ifrit olduğumu bildiğini biliyorum.

Anna muhteşem, Josie'yse daha az muhteşem turtalar yapmışlar. Hakikaten daha az. Çok daha ağır. Tereyağı ve un ölçü-

lerini ikiye katlamış herhalde. Vincent'ın memnuniyetsizliği aşikâr, ama morumsu gölgelere sahip eserinden mutlak bir gurur duyan Josie ışıl ışıl parlıyor.

Yoksunluk ve eziklikten gerçek bir soruna dönüşmeden evvel, gidip Robert'e birkaç sevecen lakırdı fısıldıyorum.

"Bir şey yok, Robert. Saçmalama, kadınların keyifsizlikleri hakkında ders verecek değilim sana. Şu ara yapamam, işte, ne dememi istiyorsun? Başka sevgilin yok mu?"

"O halde bir şeyi açıkla bana. Öbür herifle neler çeviriyorsun? Şu salakça flört de ne oluyor?"

Ne kadar alçak sesle konuşursa konuşsun, haykırdığını duyar gibi oluyorum.

"Benim evimde rezalet mi çıkaracaksın, Robert? Söylesene. Böyle bir şey beklemeli miyim senden?"

Ellerinin arasına bir tabak tutuşturup her iki turtadan da biraz servis ettikten sonra, ona göz kırpıyor ve dudaklarımı hafifçe öne uzatarak, görünmez bir öpücük atıyorum. Josie bizi seyrediyor, sonra la Vie Claire'in bir tarifini izlediğini ve parantez içinde, promosyon olarak muhteşem bir Panettone kek verdiklerini bildiriyor. Yeniden koltuğa yerleşip, Édouard-bebeğe meme veriyor. "Teorik olarak yaban mersini yok" diye belirtiyor. "Sadece çikolata, ama ben yaban mersinine bayılırım. Kestane kremasına da." Göğüsleri hentbol topu ebadında. Vincent salağının onlarla ne yaptığını merak ediyorum, doğrusu.

Hélène yanıma gelip, yemek için tebrik ediyor ve samimiyetle, dost olmamızı diliyor. Richard, yüzünü çişini tutar gibi buruşturarak, geride duruyor. Aslında Hélène'i yine itici bulmuyorum, ama bunun bir yere varacağı yok, her halükârda hiçlikten başka bir yere varamaz. Richard ne umuyor acaba? Bir erkek hangi delice birlikteliğe, hangi kısır ilişkiye atılmaya ehil değil ki?

"Arkadaşın pek hoş" diyorum yaklaştığında.

"Ah. Harikulade. Yemek nefisti, biliyor musun? Sen de bize gelmelisin."

"Evet, elbette. Ama biraz bekleyelim. İşi aceleye getirmeyelim.

"Dinle, Richard, diyor "Hélène, bunları bize bırak. İlkin ben Michèle'i ararım, öyle değil mi, Michèle, sizi ararım ve ikimiz yemeğe çıkarız. Başlangıç olarak."

"Şey, bana kesinlikle uyar, diyorum. Bu yolda devam edin, Hélène, iyi anlaşacağız sizinle."

"Harikulade" diyor Richard.

Bunalmış vaziyetteyim, ama bunu göstermiyorum. Kendimi, elimde bir buket çiçek ve bir paket Ladurée acıbadem kurabiyesiyle, kapılarını çalarken hayal ediyorum. İnsan özsaygısının büyük bir bölümünü yitirmeksizin bu tür durumlar yaşayabilir mi?

Belime bir kol sarılıyor. Benim üzerimde uygularken çok keskin bir gözlem yetisi geliştirmiş bulunan ve –dudağımı ısırışımı ya da yüzümü buruşturuşumu, kaş çatışımı veya sararışımı takip ederek– nasıl davranacağını bilen ve ziyadesiyle ihtiyaç duyduğum cin toniği tam vaktinde getiren Annacığımın kolu.

Son yıllarda birçok proje suya düştü, piyasada fazla para dolaşmıyor, bütün sektör krizde ve bu Richard'ın anlayabildiği bir şey, ama *biz de* bedel ödemiyor muyuz, diyor Anna ve bana bakarak –o an biraz içmiş olduğunu fark ediyorum– sizin hayal gücü eksikliğinizin, zaman gerektiren projelerden kaçınmanızın ve amerikan numaralarına yönelik ölçüsüz sevginizin bedelini?

Reddettiğimiz her senaryoda sert eleştiriler almaya, hatta bazen akla hayale gelmeyecek müstehcenlikte küfürlere maruz kalmaya alıştık ve bu gibi durumları idare etmeyi biliyoruz. Üstesinden geliyoruz. Annem de biraza içmişe benziyor –yanakları olgun kayısı rengini almış. "Ama Richard" diyor, "siz de ha bire sızlanıp duruyorsunuz yani."

"Bunlar can çekişme iniltileri, Irène."

Annem Richard'ın koluna asılıyor ve iyi ediyor. Birinin açtığı çikolata kutusu elden ele geçiyor. Annem oturduğu esnada, Hélène bacak bacak üstüne atıyor ve bu, başlı başına, bir tür küçük festival. "Bu kadar olumsuz takılma" diyor. "Sinir bozucu, biliyorsun."

"Ben olumsuz değilim, Hélène. Akılcıyım. Çizgiler dışında tek adım atmak imkânsızlaşıyor."

Kulağıma eğilen Anna, Richard'ın senaryosunun ne bakımdan çizgi dışına çıktığını soruyor. O sırada iç karartıcı savunmasını yapmayı sürdüren Richard'sa, güya oldukça iyi bir örnek teşkil ettiği farklılık, özgünlük ve benzersizliğin havarisi kesiliyor. "Biliyor musun, diye cevap veriyorum, Richard her şeyden önce bir teorisyendir."

Hâlihazırda kar yağmadan yağıyor –havada asılı kalmış, fır dönen birkaç kar tanesi... Ralf telefonla konuşuyor. Josie malzemelerini topluyor. Robert boşluğa dalıp gitmiş. Vincent ve Patrick koltuklara yerleşmişler. Mutfağa gitmek üzere yanlarından geçerken, Vincent'ı işitiyorum: "Biz halkız, kendimizi siktirmeye yatkınız."

Günler daha kısa, sıcaklıklar düşük, kış bazılarında sık sık genel bir keyifsizlik ve akıl almaz bir öfkeye geri dönüşü tetikliyor –sanırım bu özellikle hızlı yemek dükkânlarından para kazananlar için geçerli. Su kaynatıcıyı çalıştırıyorum. Ona acımaya hazırlandığım her sefer, onun yaşındayken kaderin bana ayırmış olduğu yaşam aklıma geliyor ve kendimi tutuyorum. Annem ve ben vebalı muamelesi görmemiştik, *pis* vebalı muamelesine maruz kalmıştık –yetişkinler bizi lanetliyor, çocuklar saçlarımızı çekiyor, gözü yaşlı ebeveynler ellerine geçeni üstümüze atıyordu. Kasaptaki şu, parası ödenmiş bifteğini suratıma fırlatan adam gibi...

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor annem.

Ona dönüyorum. "Ha, özel bir şey düşünmüyorum" diye yanıtlıyorum.

Kımıldamadan duruyor. Öne eğik başını sallıyor –neredeyse kaygı verici bir tarzda. Sonra kafasını kaldırıyor.

"Demin bana yaptığın kabalığın farkında mısın?"

"Evet, kesinlikle. Ama bu bir şey değil, biliyor musun? Hiçbir şey görmedin daha."

Sinirden kikirdeyerek, kendini bir sandalyeye bırakıp, başını ellerinin arasına alıyor.

"Otuz senedir hapiste! Onun için ne fark eder ki?"

"Benim için fark eder. Babam yok, cici babam nasıl olacak ki?"

"Ömür boyu titremem mi gerekecek? Benim için bunu mu öngörüyorsun? Hayatımın sonuna kadar titrememi, yaşamımı bir bakımevinde sonlandırmamı mı? Tüm o fakirlerin ortasında, bütün o yabancılar arasında?"

"Ne?"

"Peki, tamam, sakin ol. Lafımı geri alıyorum."

Su ısıtıcı ıslık çalıyor. "Ralf artık burada olmadığında, hikâyeniz beklenilmesi gerektiği üzere, şu ya da bu şekilde, havada infilak ettiğinde, ben, kızın, hâlâ yanında olacağım. Nesnel açıdan ben ondan daha iyi bir sigortayım, anne."

Yüreğinin derinliklerinde bir umut ışığının parladığını hissediyorum. Boş bardağını uzattığı için, onu bazı aşırılıklar hususunda uyarıyorum, lakin beni iplemiyor. Kadehini doldurup, geri dönüyorum –beni yoruyor. Ve arkamdan yıkıldığını duyuyorum, gürültüyle devrilen sandalyenin sesini işitiyorum.

Ve işte hastane yolundayız. Bilincini kaybetti. Kaygıdan deliriyorum. Yeniden onun küçük kızı oldum, fakat yüzü de korkutuyor beni. Kül grisi, neredeyse mavimtırak. Patrick arabayı hızlı sürüyor ve en kısa yolu biliyor. Bense annemin nefes alıp almadığını dahi bilmiyorum. Elini tutuyorum ve yanaklarımdan aşağı, bir türlü engelleyemediğim gözyaşları, sessizce ama sel gibi boşalıyor. Biraz dudağım seğiriyor sadece. "Yapma bunu bana!" diye haykırıyorum içimden, birkaç kırmızı ışığı korna çala çala geçip, bu soğukta kanal kenarındaki çadırlarda

uyuyan garibanlardan küfür yiye yiye, son sürat ilerlerken. Sert ve keskin bir rüzgâr esiyor ve arabadan çıkarmak için kollarımla dışarı çektiğim esnada buz gibi esinti yüzüne vuran annem, kucağımda kasılıp, boynuma asılarak, kulağıma fısıldıyor: "Gidip gör onu, Michèle." Bu sözcükler beni ürkütüyor –annemi bırakmamak için kendime zor kullanmam icap ediyor. "Babanı görmeye git" diye yalvarıyor bana.

"Ne diyorsun, anne?" diye inliyorum. Etrafta rüzgâr uğuldarken, şişko bir hemşire, peşinde Patrick ve atkuyruğu yapılmış uzun ve altın rengi saçları esintide uçuşan bir hastabakıcıyla, koşar adım yaklaşıyor. "Komada." Verecek başka haberim yok. Bekliyorum. Bekliyoruz. Patrick bana refakat etmeye karar verdi. Richard ve Vincent'la konuşup, diğerleriyle konuşma ve akşamı idare etme görevini onlara bırakıyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum pek. İçimde bir şeyler yıkılıyor. Dehşetengiz bir gölge süzülüyor. Patrick kolunu omuzlarıma atıyor. Bu şartlar altında yapılacak en güzel şey. Annemin yok olabileceği hiç aklıma gelmezdi, çünkü bu olasılık kesinlikle dayanılmazdı, ama aniden bu uçurumun başına fırlatıldım ve takatim yok.

Geçmişte, dar bir boğazdan çıkmak ya da yalnızca paçayı kurtarmak için birlikteliğimizden başka hiçbir şeyden medet ummadığımız zamanlar çok olduğu gibi, bugünden itibaren her şeyin kolaylaşacağına delalet eden bir şey de yok aslında. Patrick'e bakıyorum. Bu noktada bana karşı çıkacak kişi, yatırım bankasında çalışan biri olacak değil.

Şafak sökerken, bir doktor geliyor ve bana eve gitmemi söylüyor, zira yapacak daha iyi bir şey yokmuş. Annem yoğun bakımda, yeni bir gelişme olursa, bana haber verecekler. Doktora sorular sormak, güzelce sorgulamak yerine, soluğumu kontrol etmeye uğraşıyorum. Patrick bana destek oluyor. Gece az çok sakinleşmiştim nihayet, ama doktorun, beyaz önlüklü bir adamın görüntüsü bile beni altüst etmeye, yeniden o ana gömülmeme yetiyor ve nöbetçi doktorla normal bir konuşma

yapmaktan acizim, vücudum normal çalışmıyor artık. Bir uyku hapı alıp yatmamı tavsiye ediyor. Beni İrène'in durumunun stabil olduğu ve akşam arayacağı hususunda temin ediyor. Başımı sallıyorum. Büzülüyorum. Patrick yanımda. "Hiç olmazsa bir duş alıp, üzerinizi değiştirin" diye öğütlüyor, ellerini omuzlarıma koyarak. Saatlerce kaskatı bir bankta uzandım, annem ölecek mi yaşayacak mı bilmediğimden, gözümü kırpmadım. Arada bir oturup, alnım dizlerimde, ellerim birleşmiş, zavallı bir ölü yaprak gibi titrememek için iki büklüm durdum. Hayatımın en kasvetli gecesini geçirdim -babamın tutuklanıp kalabalığın elinden kurtarılmadan evvel polise kafa tuttuğu gece kadar karanlıktı. Patrick'e bakıyor, ama onu görmüyorum. Bu durumda daha fazla direnmeden, çıkışa doğru, ılık bir nehrin akıntısına kapılmış gibi sürüklenmeye bırakıyorum kendimi. Buz tutmuş kırağıdan ışıldayan otoparkı kat ederken, dışarıdaki soğuğu hissetmiyorum bile.

Patrick kaloriferi açıp, bana sevecen bir tebessüm ettikten sonra, sökmekte olan şafağın aydınlığında, hemen hemen ıssız caddeye çıkıyor.

Bir ışıkta, dizime dokunuyor. Beni teselliye uğraşıyor. "Kaybedilmiş bir şey yok" diyor moralimi düzeltmek için, parlak beyaz bir sisin istilasına uğramış Boulogne Ormanı'ndan geçtiğimiz sırada. Hiçbir şey söylemiyorum.

Derhal bizi hastaneye götürmeye gönüllü olduğunun, geceyi başımda geçirdiğinin, mükemmel -ilgili ve dikkatli- davrandığının, daha birkaç gün önce kendisinden hoşlandığımın, bende bir hayli arzu uyandırdığının bilincindeyim, tüm bu veriler aklımda elbet, ama hâlâ her şeyi açıklamak isteyecek yaşta mıyım acaba, kendimi herhangi bir şeye zorlayacak gücüm var mı?

Eve vardığımızda, Richard hâlâ orada -ki bu hemen, hastaneden ayrıldığımızdan beri zihnimi meşgul eden can sıkıcı soruya, Patrick'e şimdilik ilişkimizde daha ileri gidemeyeceğimi ve ilk fırsatta kendisiyle yatacağım izlenimi yarattığım için piş-

man olduğumu nasıl açıklayacağım sorusuna güzel bir cevap oluşturuyor.

Biz gelince dirseğinden destek alarak doğrulan Richard beni gözleriyle sorguluyor. O biliyor. İrène'i kaybetme düşüncesinin beni nasıl dağıttığını, kendimi ne derece silahsız hissettiğimi ve gerçekleşecek ilk saldırıda yere serileceğimi bilen tek kişi Richard –Vincent da farkında, ama onun kadar değil. Vaktiyle, etrafta bir tehdit kol gezerken, mesela acıdan çıldırmış bir anne veya başka herhangi biri bizden intikam alarak adalet sağlamaya çalıştığında, İrène'in beni kollamak için bütün gece uyumadığı olurdu. Ya şimdi nasıl olacaktı? O artık bana göz kulak olamazken?

Richard ayağa kalkıyor ve gelip bana sarılıyor. Hayır demiyorum. Tanıdığım bütün erkekler içinde en iyisinin o olduğuna kuşku yok, evet, ama bu yeterli mi? Takdire şayan bir şey mi? Daha iyisi hayal edilemez mi?

Kendimi bir koltuğa bırakıyorum. İki erkek bakışıyorlar. Hemen aralarına yerleşen rekabeti fark edişimdeki hızlılıktan –ve rekabet konusunun ben olmamdan– ölmediğimi anlıyorum. Kalbim biraz teselli buluyor –hafif ve utangaç bir avuntu. "Ah, özür dilerim, diyorum göğüs geçirerek. Sizi tanıştırdığımdan emin değilim."

Tanıştırdığımı söylüyorlar. Fırsattan yararlanan Richard, bana yardımcı olduğu için Patrick'e teşekkür edip, artık gönül rahatlıyla evine dönebileceğini belirtiyor. Başka tarafa bakıyorum. Küçük oyunlarına karıştırılmak istemiyorum. Kendimi bezgin hissediyorum. Richard koluyla omuzlarımı sımsıkı sarıyor. "Ah, binlerce teşekkür, Patrick, diyorum belli bir gecikme süresini müteakip sırtını döndüğünde. Çok çok sağ olun, sizi arar, gelişmelerden haberdar ederim."

Şöminede uğuldayan, buz gibi bir havanın içeri dolmasına sebep olan kapıyı aştığı esnada, küçük, küskün ve epey dokunaklı bir işaret gönderiyor bana.

"Biraz yapışkan, ha, sence de öyle değil mi?"

"Öyle bulsaydım, davet etmezdim, düşün biraz."

"Hey, ciddi misin sen? Beni işletmek istiyorsun, değil mi?"

Kahkahayla gülüyorum. "Tanrım! İyi de sen kavga çıkarmaya çalışıyorsun, Richard! Kavga. Dünyanın sonu geldi herhalde. Başının üstüne düştün galiba. Ya da aklını yitirdin."

Patrick'e pek sevecen davranmadık. Huysuzluğumun sebebi bu. "Dinle" diyorum ona, "bu minvalde daha ileri gitmeyelim. Gördüğün gibi, başka dertlerim var benim. İlla bilmek istiyorsan, bütün gece onunla *flört etmek* için dışarıda değildim. Hem ne hakla bana hesap soruyorsun ki? Hangi sıfatla? Uyanık vaziyette rüya mı görüyorum yoksa?"

"Tamam, başlama yine."

"Ne yapmam gerektiğini söyleme bana, Richard. Birbirimizle barış içinde yaşayabilmek için ayrıldık. Ben sana ergenlikten daha yeni çıkmış santral memurenle ne haltlar karıştırdığını sormuyorum. O yüzden, beni örnek al kendine."

Dışarıdaki sis dağılınca, gökyüzü aydınlandı. Şafak, koyu renk ağaç gövdeleri ve neredeyse çıplak dallar arasından süzülüyor. Deri derin nefes alıyorum. Sanki gün bir sığınakmış ve akşama kadar mola verilmiş gibi.

Küveti dolduruyorum. Kapının eşiğine kadar her şeyin yolunda olduğuna dair bin bir güvence verdiğim Richard'ın gidişinden sonra, çarşaflarını pisliklerinden ilelebet kurtulsunlar diye, çamaşır makinesini en yüksek dereceye ve ön yıkamalı, uzun programa ayarlayıp, çalıştırdım. Ve peşimde Marty'le yukarı çıktım. Kapıyı arkamızdan kilitledim.

Gidip lavaboya yerleşen Marty, biraz soğuk su akıtmamı bekliyor. Susamış. Artık İrène de kervana katıldığına göre beni şu ya da bu şekilde terk etmeyen bir tek Marty kaldığından, birazcık sevgi veya benzeri bir şey göstermesi için, hizmette acele ediyorum. O mırıldanarak su içerken –sadece yaşlı kedilerin becerebileceği, hassas bir faaliyet– Anna'yı arayıp, dün mesajlarına yanıt vermediğim için özür diliyorum. "Zavallı sevgilim" diyor bana. "İyi misin?"

"Bilmiyorum. Banyo yaptıktan sonra bakacağım. Yorgunum. Beyin sarsıntısı geçiriyorum galiba, tam bilmiyorum."

"İyi misin yani? Gelmemi ister misin?"

İstirahat edeceğimi ve akşam, hastaneden dönüşte uğrayıp, kendisini göreceğimi söylüyorum. "Beni bir şeyler içmeye götürebilirsin" diyorum. Bir yandan onunla konuşurken, bir yandan da küvete giriyorum. En iyisi İrène'in yapmamı istediği şeyi unutabilmek, hiç düşünmemek olurdu, ama bu henüz mümkün değil.

"Sana bunu yaptığına inanamıyorum, diyor Anna. Hakikaten korkunç bir şey."

"Ve hemen sonra, terk ediyor beni. Bu onun son nefesi olabilirdi, Anna, farkında mısın?"

"Ne yapacaksın?"

"Ha? Ne mi yapacağım? Hımm... Hiç, sanırım, yapabileceğim hiçbir şey yok. Hapishanede çürüyüp yok olsun."

Haklı olduğumu, bizi yazılmamış son isteklere, yanlış yorumlanmış can çekişme seslerine, kötü tercüme edilmiş sızlanmalara, iyi duyulmayan, muğlâk iniltilere, ölüm döşeğindeki birinin zor işitilen sayıklamalarına bağlayan hiçbir şey olmadığını düşünüyor. Aslında en temel sağduyunun ifadesi olan hoyratlığı için özür diliyor hemen. Can çekişenlerin dilekleri *bir dereceye kadar* yerine getirilmeli, diye belirtiyor. Yoksa bunun tarikata girmek ya da o türden bir çatlak olmaktan farkı kalmazmış. "Anneni sevdiğimi bilirsin. Ama bu kadarı fazla, diyor. Alanın dışına çıkıyor. Takma kafaya."

Tam yatmak üzereyken, kapıma vuruluyor. Çalan Patrick. İşe giderken, her şey yolunda mı diye bakmaya gelmiş. Dönüşte getirebileceği bir şeye ihtiyacım olup olmadığını öğrenmek istiyor. Bir şey istemesem de, teşekkür ediyorum. Hem keyifli hem de üzgün bir havaya bürünüyor, sanki bir şey bekliyor. Sabahlığımın boğazını sıkıca kapattığım esnada, siyah bir kuş sürüsü, Patrick'in arkasında, sessizce gökyüzünü kat ediyor. "İşte böyle, Patrick, diyorum, ben de tam yatmak üzereydim,

biliyor musunuz? Hastaneye dönmeden evvel biraz güç toplamak istiyorum."

Gülümsüyor bana. Bir an üstüme atılacağını sanıyorum –sonra dehşet içinde, mavi motifli ve uzun olan yerine ötekini, mavi motifli ve kısa sabahlığı giymiş olduğumu fark ediyorum. Bu kadarla kalsa yine iyi, altında külottan başka bir şey yok. Öyle bitkinim ki, kapıyı açmaya bu kılıkta gelmişim! Herhangi bir şeyi telafi etmek için çok geç. Hatta ürkek bakireyi ya da Tanrı bilir neyi oynayıp iyice gülünçleşerek, durumu daha da vahimleştirme riski mevcut. Hızla kemerimi düzeltiyorum. Onu etkileyememekten kaygılansaydım, hâlihazırda içim rahatlardı.

Kesik kesik öksürüyor. "Elimden gelen herhangi bir şey olursa, aramaktan çekinmeyin" diyor, elini paltosunun cebine daldırıp, numara alışverişinde bulunmak için –öyle söylüyor– telefonunu çıkararak. Bir an oldukça tuhaf hareket ettiğini düşünüyorum.

"Fotoğrafımı mı çektiniz?" diye soruyorum. "Öyle yaptınız, değil mi, Patrick?"

Yüzünü buruşturuyor, kızarıyor. "Yok, canım. Elbette ki yapmadım, Michèle."

"Bence çektiniz, Patrick. Facebook için mi, yoksa sadece kendinize mi?"

Kafasını dört bir yana sallayarak inkâr ediyor ve tam kapıyı öfkeyle suratına kapayacakken, "fotoğraf" tuşuna basarak, son çektiklerini gösteriyor. Benim mevzubahis olmadığımı, daha doğrusu resimdekinin ben olduğumu, ama kapımın eşiğinde yarı çıplak dikilmek yerine, üstüme vuran ve beni soluk bir vaftiz çocuğu aydınlığına boğan gün ışığından rahatsız olup, hastanedeki bankete büzülmüş vaziyette yatarken göründüğümü anlıyorum.

Şaşkınlığım geçince, kendimi tutamayıp gülüyor ve uyurkenki halimin salaklığına dikkat çekiyorum.

"Tabii ki hayır, Çok güzelsiniz" diyor. Hava üstümdeki kıyafete göre hakikaten fazla soğuk. Tenimde ürpermeyen bir santimetrekare, elektriklenmemiş tek bir tüyüm yok. Bu beyanda bulunurken kullandığı inanılmaz dokunaklı ton hâlâ içimi titretiyor. Ağzım açık kalıyorum.

İçimden, bende yarattığı bu tatlı zevk için teşekkür etmek geliyor, fakat onu olduğundan daha müteşebbis kılmamak için kendimi tutuyorum. "Tüm bunları başka sefer konuşuruz, Patrick. Soğuktan ölmek üzereyim." Gülümseyerek, küçük bir el işareti yapıyor. Kapıyı örtüyorum. Sürgüyü itiyorum.

Dikiz deliğinden, arabasına gidişini izliyorum. Ve birden aklıma, bir ilişkiye başlamadan önce ne getirir ne götürür hesabı yapılıyorsa, yaşlılığa bir –hatta iki– adım atılmış olduğu geliyor.

İkindi vakti uyanıyorum. Maske, hortum ve muhtelif bağlantıların müsaade ettiği kadarıyla annemi görmeye gidiyorum; ama görecek bir şey yok, kirpiğini bile kımıldatmıyor. Bir süre elini tutuyorum; ama varlığını duyumsamıyorum. Başka bir deyişle, burada olmadığını hissediyorum.

Birkaç yıldır pekiyi anlaşamıyorduk –Richard'la ayrılmamızdan sonra evi onunla paylaşma fikrine sıcak bakmadığım için ilişkimiz bozulmuştu, zira o bana karanlık yılar boyunca benim kendisine güvenebildiğim kadar çok güvenebilmek için, bunu hararetle istemişti. Fakat onu bir ay ya da daha fazla görmeden durabilsem de, burada olduğunu biliyordum. Şimdi, nerede olduğunu bilmiyorum artık.

Şu, maskemiz düşecek endişesi... Tanınma ve tüm o ölülere, onca adaletsizliğe, bütün o deliliğe göğüs germek zorunda kalma korkusu... Otuz sene sonra bile, hâlâ eskisi kadar canlı ve inatçı. İrène sonunda zamanın bizi menzil dışına çıkardığına kanaat getirmişti, fakat beni buna asla ikna edemedi ve başparmağını emmeye devam eden ihtiyar bir çocuk gibi, az çok –başkaları gibi tecavüze uğramanın bir yolunu bulduğuma göre *az* demek daha doğru– tetikte durma alışkanlığımı muhafaza ettim.

Richard'la tanıştığımda, delirme noktasındaydım. İtilip kakılmadığımız, aşağılanmadığımız, sarsılıp tokatlanmadığımız, şu ya da bu şekilde saldırıya maruz kalmadığımız bir hafta bile olmuyordu. Odamda, gözyaşları içinde, saatler geçiriyordum. Dışarıdan daha çok hücuma uğradığım, hırpalandığım, eziyet gördüğüm üniversiteden de ayrılmak mecburiyetinde kalmıştım –sanki hepsinin babama tebelleş olan ölümcül deliliğin alıp götürdüğü bir kardeşi yahut ölmüş veya mahvolmuş bir yakını vardı. Kesintisiz bir endişe içinde yaşıyordum ve düşüşünde bizi de peşinden sürüklediği için babama her gün, günün her anı lanet okuyordum. Kimileri geçerken kafama bir kitap darbesi vurmakla yetiniyorlardı.

Elimden gelse, onu bizzat öldürürdüm –oldum olası bana karşı soğuk ve mesafeli davrandığı için, fazla eksikliğini çekmezdim. İrène bu tür laflar etmeme çok kızıyordu ve bazen böyle sözler söylediğim için beni cezalandırmaya yeltendiği oluyordu– böyle konuşmak onun gözünde korkunç bir günahtı ve inancını kaybetmesi epey bir süre almış olsa da, ilk başta, bana hangi sınırların aşılmaması gerektiğini göstermeye yetecek kadar inancı vardı.

Babamın ölümünü dilememe izin yoktu –hele onu kendi ellerimle öldürmeye hazır olduğumu bildirmeye, hiç yoktu. Aksi halde benim ağzımla konuşan Şeytan oluyor ve üzerime, kollarımı yüzümün önünde çapraz çatıp, ya sabır çekerek, ustaca korunduğum bir tokat yağmuru boşalıyordu. Onun yüzünden bir nevi cehennem azabı çektiğimiz halde babamı savunmakta niye inat ettiğimi anlamıyordum. Âşık olduğum bir sevgilim vardı, gerçekten yattığım, sahiden değer verdiğim ilk oğlan, on altı yaşımdaydım ve yüzüme tükürmüştü– hayatta hakikaten canımı acıtan nadir olaylardan biridir bu –ve kalbimi binlerce parçaya bölmekle kalmayıp, herkesin içinde aşağılayarak, sosyal bakımdan öldürmüştü beni. O esnada annemle çektiğimiz onca çilenin müsebbibi olan kişiye nasıl merhamet duyabilirdim ki?

Richard'la ancak altı uzun yıl sonra tanışma imkânı buldum. Bu arada benim katılaşacak, İrène'inse fazla din ve ahlakın bizi doğruca duvara götürdüğünü ve biraz kendine bakmaya, görünüşünü değiştirmeye razı olsa, güzel bir kadın sayılabileceğini kabul edecek vaktimiz olmuştu. Bu değişimi bol coşku ve maalesef zamana dayanamayan birkaç parlak başarıyla ifa etti. Altı senelik kargaşa, oradan oraya savrulma, kaçış, zihinsel geviş getirme... O döneme dair hatırladığım yegâne şey uzun bir güneş tutulmasından, sonunda asla kurtulamayacağımızı düşündüğüm, ışıksız bir dünyadan ibaret. Sonra bir gün, araya bir adam girmiş ve suratıma yediğim bifteği yerden alıp, bana fırlatanın yüzüne yapıştırmış, hatta boğazına tıkıştırmıştı. O adam Richard'dı ve üç ay sonra evlendik.

Babam hapisteydi ve orada kalacaktı. Harika bir haberin mevzubahis olduğunu anlamam belli bir zaman almıştı. O hücresinde çürürken, benim yepyeni, dört başı mamur bir hayat kuracak vaktim olmuştu, bunun bilincine yeni yeni varıyorum, ama beni yumuşatmaya yetmiyor.

İrène'in hiç sinyal yollamayan ve benimkinin temasıyla ısınmayan elini bırakıyorum. Hâlbuki kalbi atıyor. Ayrıca, o yıllar boyunca sıkı bir takım oluşturduğumuzu da hatırlıyor ve onu kaybetmek istemiyorum. Ne yaptığını biliyordum, her ne kadar kendisi bu konuda konuşmayı reddetse ya da konfor meselesi yüzünden sonunda kabul ettiğim saçma sapan bir şey uydursa da, paranın nereden geldiğini biliyordum.

Günler kısa, akşam çökmeden yola koyuluyorum. İçimi garip bir yalnızlık kaplıyor. Yolda durup, aklım başka yerde, annemin dairesine çıkıyorum.

Kapıyı açınca, Ralf'la burun buruna geliyorum.

Ve sorun hemen kendini gösteriyor.

Anna'nın yanına gidiyorum ve AV Yapımcılık'ın yirmi beşinci yıldönümü için bir parti düzenlemek hakkında düşünüyoruz. Pahalıya mal olmak ve hiç kâr getirmemek gibi sakıncaları var, ama hiçbir şey yapmamak, mali sıkıntı itirafı

veya kederli ve asi zihinlerin işareti zannedilebilir –ki bunların hiçbiri iyi değil.

Anna'nın, çığlıklarımla duvarlarını titrettiğim doğumevinde kurduğumuz, yüzde altmışı onun, yüzde kırkı benim olan şirkete kendini tamamen adayışına hep büyük bir hayranlık besledim. Şirket müdiresi, o. Akşam geç vakitlere kadar, cumartesi ve bazen pazar günleri bile çalışan, o. Sadece kısa tatillere çıkar. Bankacılarla o konuşur. Bu yüzden ona oldum olası hayranım.

Söz konusu partiyi vermesini tavsiye ediyorum. Yalnızca bunu hak ettiği, gurur duyabileceği için. Şu son senelerde kapanan yapım şirketlerinin sayısı gayet ürkütücü, ama AV Yapımcılık yerli yerinde duruyor.

"Belli olmaz" diyor. "Rüzgâr dönebilir. Bir günde dönebilir."

Anna 2001 ağustosu sonunda bir düşük daha yapmıştı ve çılgın çalışma programı her şeyi açıklamasa da, herkes en büyük payı buna atfediyordu. Hatta Robert onun çocuğu, ilk o zaman kullandığı ve o günden beri vazgeçmediği tanımlamayla *şu boktan yapım şirketine* feda ettiği kanaatindeydi. /... *boktan yapım şirketinden mi bahsetmek istiyorsun? bana o boktan şirketinden söz etme artık, tamam mı? yine o boktan şirkete gidiyorsun, ha?/* İlişkilerini kurtaran sadece aralarındaki uzaklık, özenle muhafaza ettikleri mesafe değil, Robert çoğu zaman devasa Mercedes'inin direksiyonunda, yollarda, art arda on beş günden fazla evde kaldığı nadir, ama en büyük etken Anna'nın AV Yapımcılık dışındaki her şeye karşı ilgisizliği. Bütün erkekler ayaklarına kapanıyor, ama bu onu ilgilendirmiyor, cinsellik ilgisini çekmiyor. Fırsat olduğunda mesela yapacak daha iyi bir iş yoksa ve Robert güzelce sabunlandığı duştan yeni çıkmışsa– imtina etmiyor tabii, lakin bir yatakta, saçı başı birbirine karışmış, ter içinde ve nefes nefese bir adamın altına yatmak için herhangi bir enerji harcamak ona göre değil. O böyle. Kadınlarla daha ilgili filan da değil. Deniz kıyısında tatildeyken bir kere denemiş, ama cid-

diyetimizi koruyup, meseleye yeterince uzun zaman konsantre olmayı başaramadık.

Bürosundan ayrıldığımızda, saat gecenin birini geçiyor ve otoparkta ilerlerken, soğuk ve gece yeniden üstüme çullanıyor. Duruyorum. Sanırım ağlamaya başlayacağım, ama hayır. Dudağımı ısırıyorum. Anna beni kollarının arasında sıkıyor. Annemi kaybetmeden yitirmek gerçekten kaybetmekten daha zor. Anna bunu gayet iyi anlıyor. Adeta soluk alıp vermeyi bırakıyormuşum gibi bir şey. "Evet, tabii" diyor sırtımı okşarken.

Kendimi onun evinde buluyorum. Buzdolabında somon havyarı ve Rus gözlemeleri bulduk ve biraz yemek iyi geldi. Beyaz şarap da keza. Bağıra çağıra konuşuyoruz. Bir kadeh daha içip gülüyoruz. Eşikte, Armani paçalı donuyla Robert beliriyor, yüzü uykudan buruşmuş, omuzları düşük.

Göğüs geçiriyor. "Hey, kızlar, ne yapıyorsunuz siz? Saatten haberiniz var mı? İçinize şeytan kaçtı herhalde!"

Gıkımızı çıkarmadan, arkasını dönüp odasına gitmesini bekliyoruz. "Şu aralar neyi var, bilmem, diyor Anna. Tatsızlık çıkarmadan duramıyor." Omuz silkiyorum. Bu aptal ilişkiyi bitirmenin zamanı geldi –bazen kendi kendime, beni çeken tarafın tam da bu aptallık olup olmadığını soruyorum. Kolay olmayacağını biliyorum, ama buna hazırım ve aynı akşam, annemin ölümle yaşam arasında salınmasının falan da etkisiyle, güçlü bir itkiye, Anna'ya yönelik şiddetli bir dürüstlük ihtiyacına boyun eğerek, ilk fırsatta yarayı deşip, Robert'e randevularımıza bir son vermeye karar verdiğimi bildirmeye ant içiyorum.

Fırsat gecikmiyor. Sabah, tek gözümü açtığımda, perdeler hâlâ kapalı; ama hava aydınlanmış. Kendi evimde değilim. Ve sıcacık çarşafların arasında süzülüp bana sürtünen şey Marty değil, Robert'in bacaklarımın arasında fethedilmiş topraklardaymış gibi ilerleyen cüretkâr eli.

Çarşafı göğsüme bastırarak, kenara sıçrıyorum.

"Ne yapıyorsun, sen!" diye bağırıyorum.

Soruma şaşırmışa benziyor. Kaşlarını çatıyor.

"Ha? Ne yapıyorum sence?"

"Anna nerede?"

"Her şey yolunda. O gitti."

Adam çıplak. Bense iç çamaşırıyla, asabi ve telaşlıyım.

"Ne oluyor yahu?" diye devam ediyor. "Neyin var?"

"Bu işi hiç burada yapmadık, Robert. Onun evindeyiz."

"*Burası* benim de evim."

"Evet. Neyse. Bak, işin tadı kaçtı artık, bir şeye benzemiyor. Bırakmalıyız. Biliyor musun, Robert, ben olayları hissederim, bundan sana hiç bahsetmedim –neden söz ediyoruz ki zaten? Ama bir nevi Tanrı vergisi mevzubahis ve tüm bunlara son vermemiz gerektiğini biliyorum. Hem sanırım bu bizi yücelte-cektir."

"Bizi yücelteceğini mi sanıyorsun?"

"Sana herhangi bir kusur bulmuyorum. Harikulade bir eş oldun ve dost kalırız. Ama neticede ilişki ağırlık yapmaya başlamıştı, öyle değil mi? Sen de bunun farkındasın, tersini söyleme."

"Sana ağırlık mı yapıyordu? Bana hiç yapmıyordu."

Eteğimi giyecek zamanım oldu. Sert bir hareketle, perdeyi açıyorum.

"Göğüslerin büyüdü, diyor bana."

"Hayır, zannetmiyorum. Bildiğim kadarıyla büyümedi."

"Seni temin ederim, büyüdüler."

Kazağımı üstüme geçiriyorum. Ayakkabılarımı arıyorum.

"Dinle" diyor iç çekerek. "Artık canının istemediğini söylemen kâfi."

"Biraz daha karmaşık. Ama sonuçta söylüyorum işte, Robert, bu durumu, bunca yalanı canım istemiyor artık."

"Soruma cevap vermedin."

"Pardon. Artık seninle cinsel ilişki kurmak istemiyorum. Sorun bu muydu?"

"Aşırı haşin takılıyorsun, Michèle. Uyum sağlamak için zamana ihtiyacım olacak galiba."

"Söz konusu bile olamaz. Mümkün değil."

Ayakkabılarımı giydim, mantomun önünü ilikleyip, çantamı kaptım.

"Bu işler tütün gibidir, Robert, birden bırakmazsan, hiçbir sonuç alamazsın. Mantıklı ol. Eski dostlarız biz. Her şey yoluna girecektir."

Çıkarken ona küçük, dostça bir el hareketi yapıyorum. Başıma eşarp bağlayıp, yakamı kaldırdıktan sonra, kuşluk vaktinin aydınlık ama buz gibi havasında, arada bir Anna'yla buluştuğumuz sakin bir bara koşuyorum –tuvalet kusursuz, gizli ışıklandırma, Brian Eno müziği, Petite Chérie veya Sous le Figuier gibi bir koku, yeşil bitkiler, klozet kendi kendini temizliyor, tuvalet kâğıdının yerini muhtelif, ayarlanabilir taharet fıskiyeleri almış ve istenirse ılık hava üfletiliyor. Kısacası, saçımı başımı biraz toparlamaya ihtiyacım var. Mamafih ucuz kurtuldum. Bilmem hangi mucize eseri, paçayı sıyırabildim. Şartlar ve daha önce yaşananlar dolayısıyla ona son bir kez teslim olmak zorunda kalmaktan korktum gerçekten. Neyse ki en kötü asla belli olmuyor. Ellisine yaklaşan erkekler yaşlanmaya başlıyor, daha yavaş tepki veriyor ve buruk tereddüt, kararsızlık, hatta basbayağı şaşkınlık anlarını biliyorlar. Aynada göğüslerimi tetkik ediyorum. Önden. Yandan.

Büroya uğrayıp, Anna'yı öpüyor ve beni uyandırmadığı –ve Robert'le yalnız bıraktığı– için sitem ediyorum. Budalaca, biliyorum, ama içimde biraz tutuk bir kız var, iyi bilirsin ve her ne kadar o kız başına hiçbir şey gelmeyeceğini bilse de, elimden bir şey gelmiyor, bunca sene sonra bile, en iyi arkadaşımın dairesinde, yan odada uyuyan kocasıyla yalnız uyanmak istemiyorum, biliyorum, ama bundan kaçınmayı tercih ederim, biliyorum, ben muhafazakâr bir ihtiyarım, yok, sahiden öyle ve bu hakikaten canımı sıkıyor, neyse, her şeye rağmen melekler gibi uyudum.

Beni hoşnut bir edayla dinledikten sonra, Édouard bebeğin babasının Tayland'ın dibinde uyuşturucu kaçakçılığından içerde olduğunu bildiriyor. "Vincent'ın borcu yokmuş" diyor. "Doğru anladıysam, o herifin avukat parasına gereksinimi varmış. Vincent yolluyormuş."

"Sen yolluyorsun yani."

"Ama artık bitti. Burada kesiyorum. Josie işi abartıyor, öyle değil mi? Vincent sevgililerini seçmekte tam bir yeteneğe sahip."

Kimseyi ona layık bulmadığı kesin; ama Josie'ye özellikle anlayışlı ve makul yaklaştı.

Büromdan Richard'ı arıyorum.

"Evet" diyor, "haberim var. Şu uyuşturucu hikâyesi katıksız üçkâğıt. Herif can sıkmaya başlamıştı, nokta, hepsi o kadar."

"Öyleyse çok sağ ol be Richard, beni haberdar etme zahmetine girdiğin için teşekkürler!"

"Ne? Baksana, bana öyle geliyor ki, sana Vincent'la yaptığım konuşmaların raporunu vermeye mecbur değilim. O yüzden, sakin ol, lütfen."

"Şu an karşımda bulunmadığın için şanslısın."

"Gelebilirim. On dakikada orada olurum."

"Tanrım, nasıl bu kadar kaba olabiliyorsun? Cevap diye verecek daha sevimli bir şey bulamadın mı? Bütün suçum, bu ailenin bağrında dönen dolaplardan haberdar edilmeyi istemekten ibaretken? Bilhassa Vincent'la ilgili olanlardan. Alakan için teşekkürler yani, Richard. Çok sağ ol. Ama bu tatlılıklarının birazını yeni sevgiline sakla, hepsini bana harcama."

Konuşmanın tonu, birkaç sene evvel, her ikimiz de havlu atmadan önce, hemen her gün kullandığımız tondu. Kötü bir anı bu. İlk yanılsamalar uçup gitmeye, ilk çıtırlar boy göstermeye, ilk vazgeçişler kendini belli etmeye o sıralar başladı. Sadece kırk yaşındaydık.

Telefonu kapatıyorum. Kısa kesmeyi öğrendim –yarayı açık ve temiz bırakmak daha iyiyken, soysuzlaşmasına izin verilip iltihaplanan ve sonunda hiçbir iyi tarafı kalmayan konuşmalardan kötüsü yoktur. Biraz sonra, gerilim düşünce, tekrar ararım ve tüm bunları daha sakin ele alırız.

Ona bu şekilde muamele etme hakkım var. Artık aramızda o kız olduğu ve ayrılmamızdan sonra ahenk içinde yaşamayı sürdürmek amacıyla kendimize belirlediğimiz kuralların hepsine ters düştüğü için, daha çok hakkım var –Hélène denen şu kız benle basbayağı dalga geçiyor adeta.

Telefonun suratına kapanmasından hoşlanan hiç kimse tanımıyorum. Mesajlarını görmezden gelerek, notlara göz atıp, birkaç iş telefonu açarak bir saat geçirdikten sonra, tekrar arıyorum. "Richard, seninle kavga etmek istemiyorum. Konuşmayı efendi gibi baştan alalım, lütfen. Vincent için yapalım bunu. Kendimizi düşünmemeye çalışalım, olur mu?"

Tatlı dilli bir sessizlikle yanıt veriyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Kim? Ben mi? Hiç. Şu an mı demek istiyorsun? Özel bir şey yapmıyorum."

"Rahatsız etmiyorum yani."

"Alakası yok. Küvetin içindeyim. İrène'den ne haber? Onu görmeye gittim. Ödümü patlattı, biliyor musun?"

"Elbette. Hayır. Yeni bir şey yok. Yaşlandı, biliyorsun. *İçten* ihtiyarladı, gücünü tüketti. Ama onu böyle görmek korkutucu, haklısın. Demek çiçekler sendendi. Tahmin etmiştim. Teşekkürler. Vazonun suyunu değiştirdim."

"Ya sen? Sen nasılsın?"

"Hem iyi hem kötü. Hissettiğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum –hâlâ şoktayım, Lexomil alıyorum. Demin kapattığım için kusura bakma. İnanmayacaksın, ama üşüyormuşum gibi titriyorum."

"Özür dilemen gereksiz. Verdiğin sınavın farkındayım."

"Farkında olduğunu biliyorum, Richard. Ve bunu bilen birinin olması benim için rahatlatıcı, yalnız olmamam açısından. Her halükârda, Vincent meselesinden haberin olmasına sevindim, ona senin de en az benim kadar göz kulak olduğunu bilerek, bir of çekip, gönül rahatlığıyla uyuyabilirim hiç olmazsa."

"Kendi başının çaresine bakacak kadar büyümüş olduğuna karar versek nasıl olur peki? Anna ona para vermekle hata etti."

"Affedersin, Richard, ama Vincent'ın kendi başının çaresine bakacak kadar büyüdüğünü nasıl söyleyebilirsin? Şaka mı yapıyorsun? Bu hususta şimdiye kadar en ufak bir kanıt arz etti mi? Ne bileyim, Josie'nin kollarına konmadan evvel çölleri mi kat etti mesela, okyanusları mı aştı, dağlara mı tırmandı? Hangi sebeple ona, bildiğim kadarıyla asla göstermediği nitelikler atfetmemiz gerekiyor? Sadece bizim oğlumuz olduğu ve dolayısıyla başkalarından daha akıllı olması gerektiği için mi?"

"Elbette, neden olmasın?"

Dünyanın en iyi senaryolarını yazdığını düşündüğünü unutmuyorum –televizyon için yaptığı işlerin söz edilmeye değmediğini söylüyor. Reddedildikten ya da umutlarının nesnesi postayla alelade bir paket olarak geri geldikten sonra, onu bürosunun koltuğunda kara kara düşünürken çok gördüm; ama kıymetinden kuşku duyduğuna dair en ufak bir belirtiye asla şahit olmadım. Ve içindeki bu büyük gücü, ben artık soyadımı telaffuz etmeye dahi cesaret edemez ve yerin altına girip, mutlak karanlığın içine büzülmekten başka bir şey istemezken bana da aktardığı tüm o güveni her şeyden çok sevmiştim.

"Ya sen" diye yapıştırıyorum lafı, gıkını çıkarmadan, "oğlunun son sürat duvara toslamaya doğru gittiğini seyreden bir anneye ne derdin? Sadece koca delikanlının nasıl kendi başının çaresine bakacağını görmek için."

Sessizlik cevap veriyor –ama soluk alıp verişini, banyosunun su şapırtılarını işitiyorum. Dışarıda hava güzel, fakat ol-

dukça kuvvetli bir rüzgâr pencerelerde uğulduyor, ağaçlar dört bir yana bükülüyorlar.

"Söylediğim her şeyi ters anlama" diyorum iç çekerek. "En iyisini yaptığını düşündüğünü biliyorum, lakin onu yanlış tanıyorsun, yani hayır, aslında yanlış tanımıyorsun da, gücünü abartıp, zaaflarını göz ardı ediyor ve onu dosdoğru mezbaha yolluyorsun."

"Mezbahaya mı? Nereden çıkarıyorsun bu lafları, amk!"

"Oğlun McDo'da kızarmış patates servisi yapıyor, Richard. Artık uyanmanın vakti gelmedi mi sence?"

"Yirmi dört yaşında kızarmış patates satmak hiçbir zaman hiç kimseyi öldürmemiştir."

"Ama yanılmıyorsam, omuzlarında bir kadın ve bir çocuğun sorumluluğu var artık. Aradaki farkı görüyor musun acaba? Dinle beni. Çocuk yetiştirmek, sonuna kadar gitmektir, yarı yolda bırakmak değil. Ne diyeceğini biliyorum, onun yaşındaki biri için bunun yarı yolda bırakmak olmayacağını, kendini ispatlama zamanının geldiğini söyleyeceksin; ama bir saniyecik ayağını tuzağa kaptırmış olma ihtimalini düşün. Gözünün önüne getirmeye çalış. Gidip yardım etmez miydin? Beni artık dinlemiyor, ama seni dinler. Josie'nin karısı, çocuğun da kendi çocuğu *olmadığını* açıklayamaz mısın? Aklın yolunu gösteremez misin ona?"

"Bak, sanırım o kendi işleriyle ilgilenecek kadar büyük. Düşündüğüm şey bundan ibaret."

"Hayır, bekle. Neden bahsediyorsun sen, Richard? Seni takip edemiyorum."

"Gayet iyi anladın aslında."

"Hiçbir şey yapmayacağını, kollarını kavuşturup öylece duracağını mı çıkarmalıyım bundan? Ne oluyor size? Sen de mi delirdin? Mahsus mu yapıyorsunuz bunu?"

Bu kez telefonu kapatan o oluyor, ama tepkisini tahmin ettiğim için hiçbir şey hissetmiyorum, değmez, hayır, nokta kadar kıymeti yok.

Dışarıya, caddedeki ağaçlara, Areva Kulesi'nin muazzam, kara kütlesine, rüzgârın süpürdüğü çatılara, sarınıp sarmalanmış, iki büklüm vaziyette yoldan geçen, minicik insanlara, yarış eden bulutlara bakıyorum. Noel'e birkaç gün kaldı yalnızca. En zor şey, yerinden kımıldamadan, felaketin gerçekleşmesini seyretmek. Vuku bulacağını bilmek, ama insanın elinden bir şey gelmemesi. Pişman olacağımız aşikâr.

Yanıma birkaç senaryo alıp, annemi ziyarete gidiyorum –giriş holünden dergiler ve iki karışık salata alıyorum. Asansörde, annemin artık ne okuyabildiğini ne de yiyebildiğini hatırlıyorum –keza, konuşamıyor, yürüyemiyor ve gözlerini pek güzel yaptığı gibi kırpıştıramıyor– ve bir keder spazmını elimin arkasına saklıyorum.

Her şeye rağmen bir süre ona dergi okuyorum –Eski Kıta düşüşünü sürdürüyor ve aşağılık bankacıların elinde can vermeye devam ediyor. İtiraf etmeliyim ki, aniden uyanıp yakama yapışarak, sözde sevgili kocasına borçluğu olduğum ahlaki görevi ifa edip etmediğimi sormasından korkuyorum biraz.

O kendininkini mümkün olan bütün ahlak kurallarını ayaklar altına alıp, hızlı ve düzensiz bir hayat sürerek mi yerine getirdi acaba? Beni babamı görmeye zorlamak için hangi iğrenç manevraya başvurmadı, kendi istediğini dayatmak için hangi bel altı darbeden faydalanmadı –beyin sarsıntısı numarası mide bulandırıcı kalleşliği ve başkalarını pek dert etmemekle diğerlerinden ayrılıyor.

Daha ikindi vakti fakat akşam çökmeye başlıyor. Gökyüzünden bir uçak geçiyor ve arkasında bıraktığı beyaz iz, sütlü turuncu rengi bir haleyle batan güneşe doğru hafifçe eğrilirken, uç tarafı havada ufalanıp dağılarak, tamamen yok oluyor. "Bana kızmamalısın, diyorum. Biliyorsun. Bilmiyormuş gibi yapamazsın." Salata berbat, fazla tuzlu siyah zeytin dolu. Bugün biri gelip annemin saçlarını taradı ve kendimi suçlu hissediyorum.

Uzun müddet gözümü dikip bakamıyorum ona. Yoksa sonunda ağlamaya başlıyorum. Ancak bakışımın üzerinden kaymasıyla yetinirsem, teni kartonu andıran yüzünde oyalanmayıp, ısrar etmeksizin, sadece kısa bakışlar atarsam, komadaki anneye göz kulak olmak, soğuk elini tutmak ve pencereden dışarı bakıp tam olarak bilinmeyen bir şeyler beklemekten ibaret bu faaliyete katlanabiliyorum. Akşamüstü, koridorları minik toplar ve altın yaldızlı çelenkler asarak süslemeye geliyorlar. "Oraya gitmem söz konusu bile olamaz, anne. Beni duyup duymadığını bilmiyorum, ama böyle bir şey yapmam asla mümkün değil. O benim için bir hiç artık. Beni ona bağlayan parçamdan utanıyorum, beş yüz kere tekrarlattırma şunu. Yaptığın onca ziyaret için kınamıyorum seni, gitmene izin verdim, kararına saygı gösterdim, o yüzden sen de benimkine saygı duy lütfen, katlanamayacağım bir şey yapmaya zorlama beni, anne. Sen onun karısısın, bense kızıyım. Olayları aynı açıdan göremeyiz. Onu sen buldun. Ama seni kınamıyorum, tahmin edemezdin. Lakin yine de sen gidip buldun. Benim için aynı şey geçerli değil. Sen aranızdaki tüm bağları koparabilirsin. Ben koparamam. Damarlarımda onun kanı akıyor. Sorunun nerede olduğunu anlıyor musun? Bundan emin değilim. Kendini bir an bile benim yerime koyabileceğini sanmıyorum ve benden böyle bir şey talep edebilmiş olman *hiç* koyamadığını ispatlıyor."

Susuyorum, zira içeri her şey yolunda mı diye bakmaya gelen bir hemşire giriyor.

Ben gitmek üzereyken, Ralf geliyor. Fırsattan istifade, İrène'in dairesinde kalması konusunu açıyor yine. "Yangın çıkarmayın, yeter, başka bir şey istemiyorum sizden, diyorum. Gerisine bilahare bakarız, önümüzü daha net görmeyi bekleyelim."

Ralf başlı başına bir gizem. Tam olarak neyin peşinde acaba? Yaşlı kadın takıntısı yoksa annemle ilişkisinden ne beklediğini anlamıyorum –ve bu alanda belli bir tecrübe sahibi

olduğunu inkâr edemesem de, İrène'in fevkalade bir cinsel partner olduğunu sanmıyorum. Richard buna kafamı takmamayı tavsiye ediyor. "Haklısın, diyorum. Takmamalıyım sahiden. Pekâlâ, davet etmeyiveririz onu." Böylesi daha iyi. Bu aile yemeğinde Hélène'in olup olmayacağı hususuna girmiyorum; ama aklıma takılmıyor değil. Richard'ı yapmak gerektiğini düşündüğü şeyi yapmaya bırakıyorum. Bir ruhu var, bilinci var, seçim yapmakta özgür, o halde seçsin. Mucizevî bir şekilde korunaklı ve güneşli bir terasta bir kadeh içiyoruz ve gece yağan kar kaldırımlarda kristalleşip parlıyor. Hava soğuk değil. "Ama Patrick ve karısını davet etmemem için bir sebep yok, diyorum, ne dersin? Biraz taze kan getirirler. İyi insanlar."

"Adam *iyi* değil. Bankada çalışıyor."

"Evet, biliyorum. Ama neyse, joker kullandığımı farz edelim. Geceyi mümkün mertebe neşelendirmeye çalışalım. Lütfen. Hava değiştirmekte fayda var."

Ellerimi tutup kendisininkiler arasında ovuyor, ama beni tokatladığı için onu asla affetmeyeceğimi biliyor ve bana yönelik bu müşfik davranışları artık iç çekerek gerçekleşiyor –sırtımı sıvazlamalar, omzuma sarılmalar, ayak bileklerimi ovuşturmalar, vs. Daha geçenlerde: "Üç yıl, Michèle, yakında üç yıl olacak, bin günden fazla, şey yapamaz mıyız..." diyordu. Sözünü kestim: "Kesinlikle hayır, Richard. Düş görüyorsun. Her şey bağışlanamıyor, maalesef. İstesem bile yapamam. Kimse bu konuda bir şey yapamaz, Richard, bir sebebi olması lazım."

Orada burada, bir anı ya da bir kadeh içki vesilesiyle ikimizin birden kapıldığımız ve bizi neredeyse ağlamaklı kılan bu aptalca duygusallık gösterisine kutsal bir tiksinti duyuyorum. Aptalca, çünkü düzelme umudu yok. Hiçbir kendini affettirme umudu, lekeyi silme şansı mevcut değil –bu noktada, şu lanetlenme yeteneğinde, babamdan aşağı kalmıyor, zira telafisi imkânsız eylemleri onları günahlarının affedilme imkânından ebediyen mahrum kılarak, aforoz etti.

Ama Richard son zamanlarda kendini çok daha iyi hissediyor, bana el kaldırdığı –ve sonra sert bir şekilde yanağıma indirdiği– için nihai kopuştan kendisinin sorumlu olduğu gerçeğine çok daha iyi katlanıyor, Hélène'le tanıştığından beri, beni sonsuza kadar kaybedişine çok daha uyumlu yaklaşıyor. Kederden ölmeyeceğine, o kızın üzerinde güçlü bir depresyon ilacı etkisi gösterdiğine gerçekten inanıyorum.

Ellerimi geri alıyorum, güneş hâlâ parlıyor. Onunla yatmaya başladı başlayalı, şikâyetleri daha az iç paralıyor. Ayrıca daha dinç, daha formda görünüyor, yüzünde güller açıyor –gülümsemeyi bildiğini unutmuştum artık– kendince daha sabırlı takılıyor. Kesinlikle can sıkıcı bir durum. Şu kız geliyor ve sadece en iyiyi alıyor. Votka sipariş ediyorum. Bir de sigara yakıyorum.

Richard menüden öneriler yapıyor, kafa sallıyorum, onu dinlemiyorum pek. İrène hastaneye yattığından beri fazla iştahım yok. Hatta bazen midem bulanıyor. Umarım hamile değilimdir. Şaka yapıyorum. Hem nasıl olacağım ki? Tecavüz dışında, cinsel hayatım bir süredir kasvetli bir çölden ibaret ve açıkça görünüyor ki aynı şey onun için geçerli değil.

Annem gece yarısı ayini esnasında ölüyor. Sofradan kalkıp, hediyeleri açtık, Bollinger* faslına geçtik ve bundan pişman değiliz. Hoş bir aile ortamı yaşanıyor. Dışarıda, karla kaplı çevreye rağmen, hava neredeyse yumuşak ve kimileri sigara içmek için dışarı çıkıyorlar. Anna ve Josie arasında biraz gerilim yaşanmasından korkmuştum; fakat Anna birkaç kadehi çok hızlı içti ve keyfi çabucak yerine geldi –gidip annesinin kucağında uyuyan Édouard– bebeğin yanağını okşayacak derecede. Gökyüzü açık ve yıldızlı. Patrick'in yüzü köşeli, kızıl saçlı, ufak tefek bir kadın olan karısı Rébecca, yıldızların ışıl ışıl parladığını söylüyor. O zaman Patrick onun, birkaç ay evvel, Beauvais Katedrali'ni ziyareti sırasında yaşadığı mistik bir deneyimi müteakip, kendi ekspres talebiyle vaftiz edildiğini ve şayet kimseyi rahatsız etmeyecekse, gece yarısı ayininden bir-

* Şampanya markası.

kaç görüntü seyretmeyi çok arzuladığını açıklıyor. "Tabii, buyurun, sesi kısarız, olur biter" diyorum. Cebimdeki telefon tam o esnada titreşiyor.

İlkin hiçbir şey duymuyorum, uzak cızırtılar... Kalkıp çıkış kapısına yönelirken, muhatabıma telefonun iyi çekmediğini, tekrarlamasını söylüyorum. Dışarı çıkıyorum. "Evet? Alo?" diyorum ve o zaman annemin öldüğünü bildiriyorlar. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ya?" çıkıyor ağzımdan. Hemen telefonu kapatıp, gelen aramaları bloke ediyorum. Ürperiyorum.

Bir an, doğru duyduğumdan emin olmak için hastaneyi arayıp aramamakta tereddüt ediyorum. Richard'la bu eve yerleştiğimizde annemin hediye ettiği hasır koltuğa oturuyorum. İçimden gelen ama bastırdığım çığlığa benzer, korkunç bir gıcırtı çıkarıyor. Bir müddet kolçaklara tutunup, zelzelenin kesilmesini bekliyorum.

Bittiğinde, ter içindeyim, şakaklarım ıslak. Ay ormanın üzerinde parlıyor, uzakta Paris ışıl ışıl. Önümde bir kirpi bahçeyi kat ediyor. Konuşma uğultuları işitiyorum. Arkaya dönüyorum ve bir köşede sigara içen Anna'yla Vincent'ı, diğer köşedeyse, puro hakkındaki engin bilgisini sergileyebileceği birini bulan Robert ve Patrick'i görüyorum.

Her şey yerli yerinde, herkes son derece sakin. Kimse bir şey fark etmedi. Nefesimi yavaşlatıp, kalp atışlarıma hâkim olmaya gayret ediyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum. Gülümsemek zor olmuyor. İnsanlara bir şey isteyip istemediklerini soruyor ve Robert'in tek kelimesini anlamadığım şakasına kahkahalarla karşılık verir gibi yaparak, içeri yöneliyorum. Hiçbir şeyin farkında değiller. Eve giriyorum. Rebecca kanepeye bağdaş kurmuş, gözleri gece yarısı ayininin sessiz görüntüleri karşısında fal taşı gibi açık. Diğer üçü, ellerinde kadehlerle, şöminenin başına toplanmışlar. Rebecca'nın yanına oturuyorum.

"Demin annemin öldüğünü öğrendim" diyorum, gözlerimi Notre-Dame'ın naklen yayınlanan görüntülerine dikerek.

Bana bakıp, kafa sallamakla yetiniyor. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, fakat burada, yanımda olmadığı muhakkak. Gülümsüyorum. Korkunç sırrımı ona açarak, cendereyi gevşetiyorum. Aynı zamanda kontrolü de elde tutuyorum, onu şimdilik ötekilerle paylaşmak zorunda değilim. Rebecca'nın da beni ele verecek hali yok. Çay veya bir parça pasta teklif ediyorum. İkisine de pek seviniyor. Siparişi alıyorum. Aklımda biraz tuhaf ve buğulu bir kadın olarak kalmıştı, ama bu kadar değil. Çay getirmek üzere mutfağa gidiyorum. Geçerken, Richard dostça göz kırpıyor. O bir şey görmüyorsa, hiçbir şey anormal gelmiyorsa, kamuflajım en iyi kalite demektir.

Elimde Rebecca için bir tepsiyle geri döndüğüm sırada, buz gibi bir toprak kokusu eşliğinde, diğerleri de giriyorlar içeri. Sohbetler devam ediyor, bakışlar kesişiyor ve çabucak aralarında, sıcak bir muska gibi bağrıma bastığım korkunç sırrımla beraber, yavaş yavaş dalgalanmaya koyuluyorum.

Şafak vakti kapımı en son giden Robert ve Anna'nın ardından kapatıyorum. İçimde hem İrène'e hem de kendime birkaç saatlik erteleme sağlamışım ve bundan iyi faydalanmışız gibi bir his var –bu son anları bir kenarda baş başa ve eskisi gibi yalnız, güvenecek hiç kimse olmaksızın geçirmeyi başardık ve bundan ziyadesiyle memnunum, gayet yatıştırıcıydı. Yola koyulmalarını beklerken bir süre eşikte durdum. Robert'in araba anahtarlarını bulması vakit aldı ve bu arada birkaç metre uzağıma bir karatavuk kondu. Hareket tarzı, gözlerini üzerimden ayırmadan, başını kabadayı edalarıyla öne eğişiyle, eski tanıdıklar olduğumuz ve neler döndüğünü pekâlâ bildiğimiz gibi bir izlenim yaratıyordu. Yatmaya gitmeden önce, onun için birkaç parça elma doğrayıp, ufak bir tabakta servis ediyorum.

İkindi vakti uyanıyor ve ölüm haberini eşe dosta yaymaya başlıyorum. Payıma düşen sıkıntılı sessizlikleri, baş sağlığı dileklerini, her çeşit yardım teklifini topluyorum, lakin canım kimseyi görmek istemiyor ve bütün bu iyi ruhlardan kurtulmayı başarıyorum.

Patrick hariç. Ama onun gelişinin İrène'in vefatıyla alakası yok –haberi de yok zaten. Bir araştırma çerçevesinde gerçekleşiyor; değersiz ama Rébecca'nın Lourdes'a yaptığı bir hac ziyaretinden getirmiş olduğu zincir bileziği arıyor. "Üzgünüm, ama kaybettiğini düşünmek bile onu deli ediyor" diyor, elini genç karısının gece boyu kalkmadığı kanepenin arkalığıyla oturacak yeri arasında gezdirirken. "Muhteşem akşam için tekrar teşekkürler" diye ekliyor, kıvrılmış dizleri ve kırışmış alnıyla, kolunu pazısına kadar minderlerin arasına daldırarak, duygusuz arayışını sürdürürken. Ayaklarımın dibine çömeliş bu adamı incelerken, teşekküre hacet olmadığını işaret ediyorum. Ona kapıyı açtığımda, etrafta dalgalanan sisi fark ettim ve uzaktan bir havlama işittim, adeta pamuktan süzülerek geliyordu.

Bacak aram onun burnuyla aşağı yukarı aynı seviyede bulunuyor –yaklaşık bir metre mesafede. Bu sefer sabahlığı şaşırmadığım kesin, uzun olanı üzerimde, ama hafifçe araladım. Bekliyorum. Hâlâ gülümsüyor ve kımıldamadan duruyor. Gözlerimi kaldırıp, hayranlıkla, akşamın mavisinde siluet halinde seçilen karlı ormana bakıyorum. Sonra, bu işe düşen zamanın geçtiğine kanaat getirerek, geri dönüp, kapıya doğru ilerliyorum. "İrène bu sabah aramızdan ayrıldı, diyorum. Size bir şey ikram etmediğim için kusura bakmayın, Patrick, ama yalnız kalmaya ihtiyacım var. Rébecca'yı benim için öper misiniz?"

Üzerine çullanan farklı duygular altında sendeler gibi olarak, ayağa kalkıyor fakat görünen o ki İrène'in ölümü üstün geliyor ve geri çekiliyor, sakarca özür diliyor, ellerimi öpüyor, ama *şu an* benim daha bir dakika önce düşündüğüm ve maalesef artık aklımdan uçup gitmiş bulunan şeyleri düşünüyorsa, çok geç –bu güdüler komuta edilmiyor.

İşyerimiz Noel ve Saint-Sylvestre* arasında kapalı ve bu birkaç günü cenaze ve eşyaların elden geçirilmesi gibi korkunç işlerle uğraşmaya ayırıyorum.

* Yılbaşı. (ç.n.)

İnsanın annesini Noel zamanı yitirmesi bilhassa zor bir şey, zira cenaze hizmetleri rölantide çalışıyor ve acıya bir de sizi karnında taşımış olan kadının ölümünü daha da bunaltıcı ve anlaşılmaz kılan bu gerçek dışılık, zamanın askıda kalması, uyuşukluk ve cila hissi ekleniyor.

Ralf ocak ayının sonuna kadar evi boşaltmaya söz veriyor. Çok, ama bir şey söylemiyorum, anında ev değiştiremeyeceğini kolayca anlayabiliyor ve kabul ediyorum –İrène'in eşyalarını toplayıp kartonlamaya başlamak için haftanın benim gelebileceğim ve onu mümkün mertebe az rahatsız edecek bazı günleri üzerinde mutabakata varıyoruz.

Beni bekleyen nakliye işi hakkında bir fikir edinmek istediğimi söyleyerek, daireye çabucak göz atıyorum. Ayrıca, katılmayı arzu ederse gelebileceği cenazeyle ilgili de bilgi veriyorum.

Onu incittim. Bir saniyeliğine bile olsa, İrène'in cenazesine gelmeyeceğini düşünebilmem onu derinden yaralıyor. "İlla gelmek zorunda olmadığınızı söylemek istedim sadece, Ralf; ama biliyorsunuz, başımızın üstünde yeriniz var."

Yeni keşfettiğim bu asabi yönünü daha önce fark etmemiştim. Richard buna şaşırmadığını, onu görür görmez aynı hisse kapıldığını belirtiyor. "Yüzündeki şu yapmacık tebessümle, hemen kendini belli ediyor. Baş belasının teki olmalı."

"Evet, haklısın. Lakin daha yakın zamana kadar İrène'le yatıyordu. Bu hiçe sayılamaz. Söz konusu olan uzak, belirsiz bir kuzen değil. Onu kollarının arasına aldı, öptü, ona sürtündü. Bir bakıma ürkütücü."

"Ürkütücü olan ne?"

"Ürkütücü olan ne mi? Ne bileyim, işte, aralarındaki ilişki, annemi iyi tanıması, yaş farkı, yakınlıkları... Ürkütücü olan ne, biliyor musun? İrène iki şey arzu ediyordu. Yeniden evlenmek istiyordu ve ben karşı çıktım. Tamamen. Birincisi bu. Diğeri de babamla ilgili: Çok geç olmadan, aklını hepten yitirmeden, onu en az bir kere daha görmeyi kabul etmemi istiyordu. Bunu yapmayı da reddettim. Ne düşünüyorsun? En

azından gevşek bir bilânço, öyle değil mi? Aklıma Ralf'ın belki de ona zevk veren son kişi olduğu geliyor. Her halükârda, o değilse bile, benim de olmadığım aşikâr ve bundan korkunç utanıyor ve acayip üzülüyorum."

Sergilenen mezar taşları arasında geziniyor, tabutları gözden geçiriyoruz. Yolun karşı tarafında, solmuş flamaları gri gökte çırpınan bir karavan galerisi var. Richard kolunu veriyor. Umarım Hélène aramızdaki durumun pek açık olmadığını çabuk fark edip patlar. Ve görürsünüz, sonunda bakışlar yine bana döner, benim tavrım eleştirilir. Sanki onu bana eşlik etmeye ya da başka herhangi bir şey yapmaya zorluyormuşum gibi... Ne yaptığını biliyordur herhalde. Bilmiyorsa, ilk üzülen ben olurum.

Ne olursa olsun, yanımda olduğuna seviniyorum, zira başım dönüyor ve seçmekten, şu veya bu modele, içinin hangi kumaşla kaplanacağına karar vermekten aciz olduğum ortaya çıkıyor ve Richard'dan bu işleri üstlenip en iyisini yapmasını rica ettikten sonra, hava almaya, hatta bir sigara içmeye çıkıyorum.

Defin töreni Perşembe günü gerçekleşiyor. Gökyüzü beyaz, en ufak esintide fır dönen birkaç kar tanesi, cilalı tabutun parlak yüzeyinde kayıyor. Richard ve Vincent tarafından sarılmış haldeyim, baygınlık durumunda müdahale etmeye hazır olduklarını hissediyorum. Bacaklarımın boşalma ihtimaline karşı yakında bir sandalye bulunması için kaygılanmaya ihtiyacım yok, emin ellerdeyim.

Sonuna kadar dayanamıyorum, buna cesaretim yok. Ne tabut çukura indirilirken başında bulunmak istiyorum, ne de merasimin akışını bozmak. Her şeyin yolunda olduğunu, kimseye gereksinim duymadığımı işaret edip, çıkışa yöneliyorum. Lakin birkaç adım attıktan sonra bayılıyorum.

Biraz ileride, benim için boşaltılan bankta kendime geliyorum. Bayılmama şaşırmıyorum. Gerçekten sıkı bir şok yaşadım. Bu gibi şeylere alışık olan mezarlık bekçisi –hafta

başından beri üçüncü bayılma vakasıymışım– şeker yememi tavsiye ediyor. Doğruluyorum. Üzerime eğilenleri yatıştırıyorum. Kâğıt gibi beyazmışım. Evet, herhalde öyleyimdir; ama artık iyiyim. Geçilmesi gereken epey zorlu bir sınavdı. İnsan her zaman kendini gerçekte olduğundan daha kuvvetli zannediyor ve işte sonu böyle oluyor, diyorum. Gerçeklik haddinizi bildirme işini üstleniyor.

Patrick'se bana eve kadar refakat etme işini yükleniyor –araba kullanmaktan aciz ilan edildim ve küçük, zayıf bir şey gibi mezarların ortasına yığılarak yaptığım öz denetim gösterisine rağmen direksiyona geçmekte ayak direrse bir arabanın arka koltuğuna bağlanmakla tehdit edildim.

Nispeten karanlık bir ruh halindeyim, eve yalnız dönmeyi ve ertesi şafağa kadar tek kelime konuşmamayı bin kere tercih ederdim, fakat beni Patrick'in arabasına kadar neredeyse taşıyıp, yerleştiriyor ve kemerimi bağlayıp, camıma eğilerek, yeni bir emre kadar rahat durmamı söylüyorlar –Robert'in bir yara ve endişe kaynağı halini alan kösnül bakışından kaçınıyorum.

"Konuşmayalım, lütfen" diyorum araba hareket eder etmez.

Rıhtımlar boyunca ilerleyip, Seine'in karşısına geçtikten sonra, koruları kat ediyoruz. Ne ona bir bakış atıyor, ne de tek kelime ediyorum. O da sesini çıkarmadan, gökyüzünü karartmaya başlayan hafif ve ince kar altında, sakince araba kullanıyor. "Şansımız varmış, diyorum.

Gece şiddetli bora bekleniyor. Panjurlarınızı kapatmak lazım."

Başımı sallıyorum. Mevcudiyeti rahatsız edici değil, fakat konuşmak gerçekten külfet geliyor. Ve doğruyu söylemek gerekirse, gıcık ediyor beni. Aramızdaki şu uyum eksikliği, ha bire ayrı telden çalmamız...

Eve vardığımızda, beklemeden çıkıyorum arabadan.

Kapıya ulaştığımda, hâlâ hareket etmemişti. Eşi Rébecca'nın neye benzediğini bilen biri olarak, daha çok şefkat besliyorum ona artık. Hammadde fiyatları üzerinde spekülasyon yapma

veya yeni finans sistemleri geliştirmenin müstesna insani nitelikler ya da olağanüstü bir duyarlılık gerektirmediğine kuşku yok, ama birine hayatını Rébecca gibi bir kadınla paylaşmasını dileyebilir misiniz?

Omuz silkip, içeri giriyorum. Alarmı kapatıyorum. Dışarı bakıyor ama artık onu görmüyorum, çünkü kar aniden tipiye döndü. Sabah evden çıkmadan evvel kaloriferi açmıştım, içerisi sıcacık. Yalnız oturmaya başladığımdan beri ev büyük görünüyor; ama Richard ve Vincent buradayken, hele ilk başta İrène de bizimle kalırken mükemmeldi. Tavan arasının altındaki kocaman odayı, bürom, birkaç minder ve büyük ekran bir televizyonla döşeyerek, çalışma mekânı yapmıştım ve İrène zemin katın bir kısmını işgal ediyordu. Netice itibarıyla, fazla yerimiz yoktu yani. Ta ki İrène sonunda bizi delirtene ve –kan çıkmadan– başka yerde oturması için kira ödemeye karar vermemize kadar.

Bu evi, yirmi yıl kadar önce, ilk projelerimizden birinin beklenmedik başarısını müteakip aldım ve en azından ailede sağlam bir şey kalsın, ayakta kalsın, her şey haybeye yapılmış olmasın diye, iyi durumda tutuyorum. Termitlere karşı ilaçlanıyor. 99 fırtınasında birkaç kiremit uçmuştu ve fırsat bu fırsat deyip, çatıyı onarttık. Richard burayı asla sevmedi, zira bu çatı ve duvarları sadece benim yeteneklerime borçlu olmaya katlanamıyordu.

Bu düşünceleri aklından attırmayı bir türlü beceremedim. Sonunda boş koydum. Sonunda, çözülmeyen her şeyin er ya da geç yeniden ve daha keskin bir halde ortaya çıktığını unuttum ve bu hastalık bizi son ana kadar kemirdi.

İrène'in eşyalarını depolayacak yer ayarlamak için tavan arasına çıkıyor ve fırsattan istifade, komşumun evini dikizliyorum. Kar sessizce, şelale gibi yağıyor. Zemin kat pencerelerinde birkaç ışıklı çelenk yanıp sönüyor, baca tütüyor, gökyüzü aydınlık bir alacakaranlık içinde.

Karnım pek aç değil; ama güç toplamak için biraz yemeye karar veriyorum. Kulaklık takıp, yumurtaları tavaya kırarken, dudaklarımın kenarında sigarayla, Nils Frahm'ın *Felt* albümünü dinliyorum. Annem sahiden öldü artık, bu defa hiç kuşku yok, ama Nils Frahm sonunda beni tamamen büyülüyor.

Hâlihazırda tam bir kasırga yaşanıyor ve gökyüzünü karartanın o mu yoksa saat mi olduğu meçhul. Kulaklıklara rağmen, rüzgârın uğultusunu işitiyorum.

Pijamalarımı giyiyorum. Makyajımı temizliyorum.

Akşam çökerken gelip, bu havada bütün panjurlarımın açık olduğunu görünce içinin rahat etmediğini belirtiyor. "Rahatsız etmek istemiyordum, sonra bunun çok aptalca olduğunu, bir şey yapılmadığı takdirde camlarınızın yarısının paramparça olacağını düşündüm." Bir saniye tereddüt ettikten sonra, içeri girmesine izin veriyorum. Kapıyı kapatmakta güçlük çekiyoruz. Baştan ayağa süzüyor beni. Beni olmayacak kılıklarda bulmak konusunda bu adamın üstüne yok. "99'daki manzarayı görmeliydiniz, diyorum, dünyanın sonuydu."

Lakin ben cümlemi daha yeni bitirirken, en yakın pencereye koşup, sonuna kadar açıyor ve duvara dayalı kepengi yakalıyor. Doğaya karşı amansız bir mücadele vermesi icap ediyor. İki büklüm oluyor, kafasındaki saçlar dikiliyor, homurdanıyor. Daha şimdiden salonda biraz karışıklığa yol açan bu öfkeli girdabın içine atılıp atılmamakta tereddüt ediyorum; ama Tanrı'ya şükür, panjuru kapatmayı başarıyor ve her şey sakinleşiyor. "Patrick, hiç saymadım, fakat bu evde en az yirmi pencere vardır herhalde" diyorum.

"Rüzgâr batıdan esiyor. O tarafa öncelik verelim."

Başka koşullarda çoğu zaman eksikliğini çektiği bir otorite sergiliyor. Ona itaat ediyorum ve yanına, bir sonraki pencereye gidiyorum. Pencerenin kolunu tutuyor. İşaret veriyorum. Buz gibi rüzgâr içeri doluyor. Patrick pencereyle uğraşırken, ben dışarı sarkıp, kepengi yakalıyor ve var gücümle kendime çekiyorum. Çarparak kapanıyor. "Mükemmel" diye belirtiyor,

ardımdan hemen pencereyi örten, yardımsever komşum. Verdiğim uğraştan hâlâ afallamış vaziyette, bir saniye donup kalıyorum. Ellerini uzatıp, pijamamın ince ve yumuşak kumaşı üstünden kollarımı okşuyor –aramızda kollarının uzunluğu kadar, yani aşağı yukarı elli santimetrelik boşluk var.

"Şimdi de üst kata bakalım" diyor, ben kendime gelip, rüzgârın akıttığı gözyaşlarımı silerken.

Yatak odam batıya bakıyor. Kapının önünde durup, gözleriyle sorguluyor beni. Başımı öne doğru sallıyorum. İçeri giriyoruz. Yatağım dağınık, iç çamaşırlarım bir koltuğa atılmış halde. Kimseyi beklemiyordum.

"Kimseyi beklemiyordum" diyorum, bakışını takip ederek. Karı başkente taşıyan boranın tazyiki altında inleyerek çatırdayan pencerenin yerini arıyormuş gibi yapıyor. Bu evrede, bana doğru yolun bir kısmını kat etti. Bu evrede, isterse partiyi kazanabilir.

Ne ki ilk aşamada pencereyle ilgilenmemizi yeğliyor gibi görünüyor ve akciğerlerime dolan buz gibi hava yüzünden biraz daha kroki vaziyette çıktığım manevraya yeniden girişiyoruz. Soluklanmak için, bir saniye yatağa oturuyorum. O da yanıma oturuyor. Elini dizime koyup, pijamamın ince ve yumuşak kumaşı üstünden okşuyor.

"Hadi yukarı bakalım, diyor. Neredeyse bitti. Duyuyor musunuz? Vay be, rüzgârı duyuyor musunuz? Burası sizin odanız mı? Hoşuma gitti. Dekorasyonu siz mi yaptınız?"

Ayağa kalkıyor. Üst kata çıkıyoruz. Büroma. Bütün ışıkları yakmıyorum. Kocaman minderler var. Batı tarafındaki çerçeve rutubetten şişmiş. Pencere koluna birlikte asılmamız gerekiyor. Sıkışan alet birden açılınca, ikimiz birden yere yuvarlanıyoruz ve kendini boylu boyunca üzerime uzanmış halde buluyor. Tek hamlede ayağa fırlayıp, baş belası rüzgârın içeri dolduğu şu lanet olasıca panjur ve camı kapatmadan evvel, bedenimi bir elektrik akımının kat ettiğini hissedecek vaktim oluyor.

Geriye bir tek tavan arası kalıyor. Orada özel bir atmosfer hüküm sürüyor. İçerisi, buraya koyduktan sonra hiç el sürmediğimiz ve annemle benim eski hikâyemizden kalan her şeyi oluşturan eşyalarla dolu. Asla açılmayan sandık ve kartonlar, hiç bakılmayan belge ve fotoğraflar... Daracık merdivenden yukarı tırmanıyoruz. Üstte rüzgâr uçak motoru gibi esiyor, çatı kafesi tüm ruhuyla gıcırdıyor. Muhteşem. Işığı yakıyorum. Ampul patlıyor. "Hassiktir!" Her şeye rağmen giriyoruz.

Şimdi ondan en ufak bir işaret gözlüyorum; ama pencereye doğru atılıp, ispanyoleti kıyasıya sarsmaya koyuluyor. Açıldığında başındayım ve dışarı uzanıp panjuru yakalıyorum. Sonra, o fırtınada kalçalarımı pamuklu pijama pantolonum içinde sallayarak: "Beceremiyorum Patrick! Yardım edin!" diye bağırıyorum.

İlk adımın bana düşmesini biraz fazla buluyor ve bilahare bunu onunla konuşmaya ant içiyorum. Oldukça aşağılayıcı bir durum. Onu tahrik edip, yol mu göstermem lazım yani? Elini tutup, bacaklarımın arasına mı götürmeliyim? Her neyse, neticede kepengi kapatmayı başarıyorum ve Patrick aniden arkama yapışıp, sürtünmeye başlıyor. Eğreti lastiğin tuttuğu pijama pantolonumdan içeri süzülen eli dosdoğru cinsel organıma iniyor.

Bu noktaya gelmekten umudu kesmiştim. Zevkle iç çekerek bacaklarımı açıyor ve boynumu çevirip, dudaklarımı uzatıyorum, ama hemen geriye sıçrayıp, adeta inleyerek, alacakaranlıkta içinde kaybolacağı merdiven istikametine koşuyor. İnanılacak gibi değil. Böyle bir şeye inanamam. Nefesim kesildi.

Berbat bir gece geçiriyorum. Sabah, evin kapısında çiçekler buluyorum. Doğrudan çöpü boyluyorlar.

Saat ona doğru, zili çalıyor. İlgilenmediğimi bildirerek açıklamalarını kısa kesip, kapıyı örtüyorum. Dikiz deliğinden bakıyorum, birkaç metre uzaklaştı ve kendini, başı öne eğik, beti benzi atmış vaziyette, minderlerini kaldırmış olduğum sallanan kanepeye bırakıp, ellerini alnına dayadı.

Öğlende, hâlâ orada, yerinden kımıldamadı. Gökyüzü açık, rüzgâr hafifledi, düzgün esiyor, ama soğuk keskin. Evimin önünde cızlamı çekerse, yardım etmedim diye sorumlu tutarlar mı acaba? Bir kattan diğerine geçerek, işime bakıyor ve varlığından emin olmak için ara ara gelip bakıyorum: Adam nöbette.

Anna telefon ediyor. Durumu anlattığım zaman, üşütmeden yahut rezalet çıkarmadan önce Patrick'i çabucak evine göndermemi tavsiye ediyor. "Kendini bu gibi durumlara düşürmeyi nasıl beceriyorsun?" diye soruyor. "Hayret ediyorum doğrusu. Oraya gelmemi istiyor musun?"

"Hayır, diyorum Patrick'e bir göz attıktan sonra. Lüzum yok."

Leonardo DiCaprio'nun oynadığı bir film seyrediyorum ve burnumu kaldırdığımda akşam çöküyor. Herif hâlâ orada. Bir süre daha evde dört döndükten sonra, giyinip dışarı çıkıyorum.

Yumruklarım belimde, karşısına dikiliyorum. "Kendinizi kurnaz zannediyorsunuz, öyle mi? Söylesenize, bütün gece o salıncakta kalmayı mı düşünüyorsunuz?" Bakışında bir kıvılcım çaktıysa, hepsi o kadar. Devetüyü paltosunun boğazını saran yakasını tutuyor ve eli, soğuğun beyaz bir örtüyle kapladığı, bahis konusu paltonun yakasına güçlü bir tutkalla yapışmış gibi duruyor. İçler acısı bir tebessümle, kim bilir neye gülümsemeye çalıştığını fark ediyorum, ama yüz kasları tutulmuşa benziyor.

Kolumu dirsek altından geçirip, ayağa kalkmaya zorluyorum. Pek zinde değil, kemiklerine kadar buz kesmiş, iyice büzülmüş, bitkin bir halde. Onu şöminenin karşısına yerleştirdiğim tabureye oturtuyor –uzun süre ağırlamaya niyetim yok– ve on parmağını kullanma yetisine yeniden kavuşunca içebileceği bir "grog'" hazırlıyorum –ama şimdilik titremekle meşgul.

---

* Rom, limon ve sıcak suyla yapılan bir içki. (ç.n.)

"Derdiniz tam olarak ne sizin?" diye soruyorum. "Sorun nedir?"

Cevap vermesini beklemiyorum. Bir sigara yakıyorum. Başını sağa sola sallıyor, sözcükler oluşturmaya çalıştığını görüyorum, ama hiçbiri ağzından çıkmıyor. Boğaz pastili ve hafif bir ağrı kesici öneriyorum.

"Grogunuzu içip, evinize gidin, Patrick. Bu kadarla kalsın, tamam mı?"

Dişerini biraz daha takırdattıktan sonra, sadece özür dilemek, bana el sürdüğü için kendinden tiksindiğini söylemek istediğini bildiriyor.

Ocağın karşısında ürpererek, bir müddet onu süzüyorum.

"Tamam, her şey yolunda, abartmanızın lüzumu yok" diyorum.

Bir sigara daha yakıp, dudaklarının arasına sokuyorum.

"Doğruyu söyleyin bana, Patrick, hoşlanmıyor musunuz benden?" Boğulacak gibi oluyor, kem küm ediyor. Artık gece oldu.

Bir şey söylemeden, onu inceliyorum. Sanırım sabrım tükendi. Yorgunum. Grogunu içip rengi yerine gelince, kapıya koyuyor ve yolun öbür tarafında bekleyen arabasını işaret ediyorum.

Giderken iki kez bana dönüp, göğsüne vuruyor. Belli belirsiz kafa sallıyorum. Dolunay var. Buz tutmuş yolda manevra yapışını seyrediyorum, sonra karşıdaki evine yöneliyor. Kariyerim boyunca bazı tuhaf adamlara rastladığım oldu, lakin Patrick bütün rekorları kırıyor. Ne ki her şeye rağmen beni cezp ediyor. Bu hikâyeye hemen son vermek, şu andan itibaren tüm köprüleri atmak istiyorum, zira bu denli karmaşık ve ne yapacağı belirsiz bir adamla ancak dert alırsınız başınıza, fakat daha ihtiyarlamadığımı, hâlâ birkaç sıra dışı macera yaşayabileceğimi, hâlâ o güç ve kapasiteye sahip olduğumu düşünüyorum –parti bu kadar kısa olamaz herhalde.

Bir süre, aklım başka yerde, ateşin karşısında dikildikten sonra, birkaç hediye paketlemek üzere büroma çıkıyorum –geç kaldım, annemin ölümü organizasyonumu berbat etti. Sonra birkaç tane de kart yazıp, aralara sıkıştırıyor ve esniyorum. Elim daha ağzımın önündeyken, biri üzerime atlayarak, beni haşin bir şekilde yere deviriyor –neyse ki zemin duvardan duvara halı kaplı. Düşerken, masa lambamın prizini yerinden sökerek, odayı karanlığa gömüyorum. Haykırıyorum. Çeneme sağlam bir yumruk yiyorum. Saldırganımın kar maskesi var. Biraz afallamış durumdayım, fakat var gücümle tepiniyor ve çığlık atıyorum. Adam bu sefer fazla etkili değil ya da ben iyice zıvanadan çıktım, ama beni zapt etmeyi becermiyor –hiç korku hissetmiyor, öfkeden kuduruyorum. Hiddet gözlerimi öyle kör ediyor ki, silahlı olup olmadığını bile bilmiyorum.

Mamafih onca ağırlığıyla beni eziyor ve sonunda boğazımdan yakalıyor. "İmdat! Yardım edin!" diye bağırmak suratımda patlayan bir yumruğa mal oluyor; ama bayılmayacak kadar kızgınım ve o pantolonumu indirmeye çabalarken, kitap dolu etajerin ayağını tutup, kendimi sırtüstü çekerek, sıyrılmayı başarıyor ve kafasına tekmeler yağdırarak, elinden kurtuluyorum.

Ama tekrar üstünlük kazanınca, geri çekilip, yeniden hücuma geçmesini beklemek zorunda kalıyorum. Sırtım duvara dayalı vaziyette, yerde otururken, şans eseri elime paket yapmakta kullandığım makas geçiyor.

Beni yeniden yakalamak için hızla elini uzatıyor, ama havada baştan sona deldiğim el daha ileri gidemiyor. Terzi makasımı şiddetle saplıyorum.

Haykırma, sesini duyurma sırası ona geliyor, ama kim olduğunu zaten biliyorum, kar maskesini çekip çıkarmadan önce, hatta belki de hep biliyordum.

Tek hamlede ayaktayım, makasımın ucu ona bakıyor. "Evimden çıkın" diye buyuruyorum, sinirden titreyen, boğuk bir sesle. Merdivene doğru itiyorum onu. "Defolun evimden!

Dışarı!" Ucu kanından kıpkırmızı kesilmiş makası burnunun dibinde öfkeyle sallıyorum. Gözlerim alevler saçıyor. Tekrar batırmak için bahane arıyorum, şimşek kadar hızlı çakacağım. Ateş püskürüyorum. Bunu görüyor. Gördüğüne memnunum. Yaralı elini bağrına bastırıp, yüzünü buruşturarak, yıkılmış bir halde, geri geri gidiyor. Lakin o yüz ifadesinin ardında ne yattığını, gerçekten ne hissettiğini bilmiyorum. Sokak kapısına kadar çekiliyor. "Defolun" diyorum. "Bir daha da yanıma yaklaşmayın!"

Arkasına dönüp, kapının kolunu tutuyor. Asıl kafamı karıştıran, Patrick'e çatmak. Tanıdığım, komşum olan, benimle flört eden Patrick'e... Az evvel bana saldıran o Patrick değil tabii, kar maskeli herif o değil. Elindeki yara olmasa, karışıklık korkunç olurdu. "İyi de ne yapıyorsun sen?" derdim kendi kendime. "Arkadaşın Patrick o, tanımıyor musun?"

Kapı açılıyor. Geri basıyor. Makası yüzü hizasında tutmaya devam ederek, onu izliyorum. Dolunay neredeyse göz kamaştırıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum. O sırada iki Patrick zihnimde üst üste biniyor ve duruyorum. O geri geri gitmeyi sürdürüyor. Şimdi kopyasını mükemmel görüyorum, daha önce de bana tecavüz etmiş olan ve demin tekrarlamaya çalışanı. Buz tutmuş bir tabakada kayıp düşüyor –refleks olarak yardımına koşmamak için kendimi tutmam icap ediyor.

Aklımdan polise haber vermek geçiyor; ama yapmıyorum. Banyo yapmayı tercih ediyorum. Gerçeği kendime söylemeye bile cüret edemiyorum.

Ertesi gün arabamı almaya gidiyor ve fırsattan istifade, mezarlığa ilk ziyaretimi gerçekleştiriyorum. Buna mecbur değilim, acelesi yok, ama mekân nispeten ıssız ve ansızın kaçmaya karar verirsem, hiçbir mani yok.

Mezar taşı henüz dikilmemiş, lakin küçük toprak yığını daha da etkileyici gibi. Hâlâ fazla solmamış birkaç çiçek bırakmışlar. Noel ve yılbaşı arasındaki bu dönem her zaman daha garip olur, ispatı, gelişime eşlik eden ve insanda bana ziyade-

siyle uyan bir sükûnet ve gerçek dışılık hissi yaratan bu alışılmadık sessizlik. Bilmem neyi düzelmek için eğiliyor ve cenazedeki zayıf performansım dolayısıyla beni affetmesini istiyorum. İnsanın annesinin mezarına gitmesi için güzel bir gün. Gökyüzü açık ve zambak gibi beyaz, soğuk hava ancak gerektiği kadar ısırıyor.

Doğrulurken, etrafta birçok ağaç ve bol bol gök bulunduğunu fark ediyorum. "Burada iyisin" diyorum ona. "Şehirdesin, ama kırda gibisin. Yazın, kuş ve arıların da olur."

Elimi buz tutmuş kara toprağa koyuyorum. Sonra, geri dönüyorum.

Sigara ve kedi maması almak için marketin otoparkına park ederken, güneş batıyor.

Mezarlık sınavını verdiğim ve iyi dayandığım için memnunum. Bir dert eksildi. Şoku onurlu bir şekilde sineye çekiyorum. Sandığımdan daha iyi geliyorum üstesinden. Dram haline getirmeden, ara sıra oraya dönebileceğimi biliyorum artık. Ona hâlâ ihtiyacım var. İçim rahatladı.

Mağazanın girişinde Patrick'e rastlıyorum. Eli kolu erzak dolu. Beni görünce donakalıyor, beti benzi atıyor ve birden koşmaya koyuluyor –yine bir şeyle silahlanmış olmam korkusuyla herhalde. Seke seke kaçarken, torbalardan biri patlıyor ve içindekiler gürültüyle yere saçılıyor.

Kafamı çevirip yoluma devam ediyor ve alkol reyonuna yöneliyorum. Ona hâlâ çok kızgınım. Katakulliye geldiğim, gözümün önündekini görmek istemediğim için kendime de kızıyorum. Onu sopayla dövme ya da ne bileyim, canını alıp zararsız kılma hakkımı hâlâ saklı tutuyorum. Bu senaryo yinelenebilir. Bana yaklaşmaması lazım.

Ne var ki onu hâlâ arzuluyorum. İğrenç bir durum. Dazlak kafalı güvenlikçileri alarma geçirip günü bir radyatöre bağlı bitirmekten korkmasam, öfke ve umutsuzluktan haykırırdım şimdi. Kendimi kandırmaktan nefret ediyorum. Derdim ne, benim? Sorun yaş mı acaba? Şaşkın bir halde, soda, cin, zeytin,

yağsız beyaz peynir alıyorum. Bir an kendime, Robert'le yeniden bağ kurup, sadece o ilişkiye yoğunlaşmamın ve gerisini boş vermemin daha iyi olup olmayacağını soruyorum. Bu hem birçok şeyi kolaylaştırır, hem de onun içinde yanan ateşi söndürürdü, ama kendime karşı yeterince ikna edici olamıyor ve bu fikirden vazgeçiyorum.

"Arkadaşına davetiye yollamadım" diyor Saint-Sylvestre akşamı, kusursuz tıraşı ve boynunda fularıyla beni karşılarken, bembeyaz dişleriyle acı acı gülümseyerek.

Birlikte zevk aldığım ilk erkek ona benziyordu. On altı yaşındaydım ve babamın yaptığı katliamdan sonra benimle ilgilenen psikologdu, tanınmış bir psikologdu, bir alçak.

"Beni iyi dinle, Robert. Onu çağırmadığına sevindim. Çok sevindim."

"Bak sen."

"Sevindim diyorum ya."

Mantomu uzatıyorum. Yılbaşını onunla beraber kutlayacağım diye coşkudan delirmiyorum; ama kaçınmanın bir yolunu bulamadım, herkes burada. Bense daha yeni yıla yalnız girecek halde değilim.

Annemi toprağa vereli daha üç gün oldu sadece. Neşeyle dolup taşmayı, masaların üstünde dans etmeyi beklemiyorum; ama biraz dostluğa ihtiyaç hissediyorum. Ve belki de bir kadeh içkiye. Irène bu tür kutlamalara bayılırdı. Bir ay önceden hazırlanmaya başlardı. Richard da demin bundan bahsetti. Her halükârda, benden sonra, İrène'in ölümünden en çok etkilenen kişi o. Sevilmesi kolay bir kadın değildi pek, ama Richard onun safında yer almış ve sonunda zaman onun lehine rol oynamıştı. Öyle ki, birkaç sene sonra, sıkı dost olmayı başarmışlardı –İrène'in sürdüğü yoz hayat onu ilgilendirmiyordu.

Annem sık sık onu örnek almamı söylerdi. Başkalarının yaşantısına gösterdiği saygıyı. Veya hakemliğine başvururdu. Ya da öğütlerini dinlerdi. Eşyalarını ayırmama yardımcı olmayı öneriyor ve kabul ediyorum.

"Patrick yok mu?" diye soruyor.

"Hayır. Bilmiyorum. Neden bana soruyorsun bunu?"

"Niye ki?"

"Adam evli. Bir karısı var. Nerede olduğunu neden *bana* soruyorsun ki?"

"Ah... Affedersin, ben şey sanmıştım..."

Omuz silkip, Richard'dan uzaklaşıyorum. İçerde birkaç yazar, birlikte çalıştığımız birkaç senarist, bizim için klip çekmiş birkaç sinemacı var. Daire öyle çok ego dolu ki, elektrik kesintisi durumunda, topluluk kendi kendine ışıldamaya başlayabilir. Formda görünüyorlar, kafalarında milyarlarca proje var, fakat bu akşamdan, her şeyden önce gevşemek ve yılda en azından birkaç saat işi unutmak için faydalanmak istiyorlar. Elini uzatmak, arasında bir kadeh şampanyanın aniden maddeleşmesine yetiyor.

"Ah, Vincent, teşekkürler, canım. Nasılsın? Josie daha gelmedi mi?"

Yüzü asılıyor. Kendine bir kadeh dolduruyor. "O gelmiyor. Anna'nın evine ayak basmak istemiyor."

"Yapma yahu? Neden peki?"

"Öyle işte."

"Ha, şu hikâye. Pekâlâ. Televizyondan memnun musunuz bari?"

"Evet. Yani... Hem evet hem hayır. Alet sabahtan akşama kadar açık. Josie arada işemeye gidiyor mu, merak ediyorum."

"Gözlerini bozacağından emin olabilirsin."

Bana işaret eden Anna, böylesinin hem kendisi hem de Josie için daha iyi olduğunu ve Vincent karşısında desteğimi beklediğini söylüyor. "Biliyorsun, o kız tam bir baş belası ve bizim aptal hiçbir şeyin farkında değil."

"Defalarca ikaz ettim onu" diyorum. "Yüz kere uyardım. Yüz kere."

"Çocuğunun babasını hapisten çıkarttırmak istiyor. Tek derdi bu ve her şeyi yapmaya hazır. Üstelik Vincent parayı bu-

lamazsa, korkarım uzun süre daha adama âşık kalacak. Biliyorsun, sürprizlerle karşılaşmadan önce, çocuğun bakımı meselesine eğilmemiz gerek sanırım."

"Evet, ama bu akşam değil" diye cevap veriyorum, gülümseyerek.

Topluluğa dönüyorum.

Erkek değilim, lakin Hélène'e bakınca, bu kadar güzel yaratılmış bir genç kadın huzurunda ne hissettiklerini kestirebiliyorum. "Ben de senle aynı şeyi düşünüyorum" diye bildiriyor Anna, elini omzuma koyarak.

Bir sigara yakıyorum. Mobilyaları itip, uzun bir açık büfe hazırlamışlar. Robert'den kaçınarak, sağı solu geziyorum.

Fakat daha sonra, sabahın üçüne doğru, herkes biraz yorulmuşken, yağan karı seyretmek için maalesef bir pencerenin önünde durduğum esnada, beni kıstırmayı başarıyor.

"Bir duyuru yapacağım" diye fısıldıyor kulağıma. "Yalandan vazgeçmenin zamanı geldi artık." Derhal ceketinin yakasına yapışıyorum. Blöf yapmadığını biliyorum. Bu bakışı tanıyorum. "Tamam" diye tıslıyorum dişlerimin arasından. "Tamam! Zavallı Robert'çiğim."

"Hayır. *Zavallı Robert'çiğim* lafını geri al. Hemen yap şunu. Yoksa gidiyorum."

"*Zavallı Robert'çiğim* lafını geri alıyorum."

"Seni duyan, benimle düzüşmenin gözünde bir angarya haline geldiğini düşünür. Her zaman böyle olmadığını hatırlatırım."

"Geçmişten bahsetmek hiçbir işe yaramaz. Açıklanması imkânsız olanı açıklamamı isteme benden."

"Benimle böyle konuşma. Geri zekâlı değilim."

Önümüzdeki hafta içi bir akşamüstünde uzlaşıyoruz. Kar neredeyse durdu, ışıklar parlıyor.

"Kendinden tiksinmiyor musun" diye soruyorum. "İlişki bu şekilde son bulduğu için?"

"Mevcut olanın hiç değişmemesini tercih ederdim. Hiçbir şeye dokunmamayı. Aynı kalmanı."

"Ya bu şantaj? Başka bir şey bulamadın mı, enayi dümbeleği?"

"Lafını geri al."

"*Enayi dümbeleğini* geri alıyorum. Ama bu sana hiç yakışmıyor, Robert. Ve başka türlüsü elinde değil. O yüzden, gelecek buluşmamızda gönülsüz olursam, kusura bakma. Kızmazsın bana, öyle değil mi? Saygı ferman dinlemiyor."

Ne olursa olsun, teklif ettiği kadehi alıyor, ama onunla içmeyi reddediyorum. "Benimle düzüşmek mühim bir şeydir" diyorum.

Gülüyor ve eliyle hayali bir kaskete selam çaktıktan sonra, arkasını dönüp gidiyor. Hazırcevabımın oldukça gülünç olduğunun farkındayım, ama cidden sarhoş olmaya başlıyorum. Mükemmel. Ben de tam bunu istiyordum zaten. Tam da buna ihtiyacım vardı.

Saat dörde doğru, kimseye bir şey söylemeden, ortadan kayboluyorum. Sokaklar ıssız. Anayollardan kaçınarak, bir süre sonra şehirden çıkıyorum. Evimin birkaç kilometre yakınına kadar ulaşıyorum, gözüme oyunlar oynamaya başlayan, sisli bir bölgeden geçiyorum –biraz sert fren yapmak zorunda kalıyorum, hem de iki kez, zira hiçbir şey görmüyorum. Güya bu arabanın sis lambaları var, ama açtığım zaman da sonuç kifayetsiz. Derken beklenen oluyor ve bir virajı hepten ıskalayıp, hendeğe uçuyorum.

Çarpışma epey sert oluyor. Öyle ki hava yastığım açılarak, beni bayılmanın eşiğine getiriyor. Kendime geldiğimde ilk dikkatimi çeken şey sessizlik oluyor: Motor durmuş. Elimi uzatıp, kontağı kapatıyorum ve etraf mutlak bir karanlığa gömülüyor.

Nerede olduğumu biliyorum. Koruluktayım. Neredeyse geldim, evden pek uzak değilim, ama burası normal zamanda bile fazla kullanılmayan, küçük bir yol. Velhasıl yeni yıl iyi baş-

lıyor. Başımı arkaya devirip, bir müddet kımıldamadan duruyorum. Sonra, arabadan inmeye yeltendiğimde, sütümsü karanlıkta uyuklayan çevreyi korkudan buz kestirecek bir çığlık atıyorum. Sol ayak bileğimden keskin bir acı yükseliyor – dayanılmaz ıstırap ve şaşkınlıktan, ağzım açık kalıyor.

Biraz soluklandıktan sonra, ihtiyatla eğilip dokunuyorum, bir şey görmüyorum ve belki de bileğimin dağıldığı yahut ayağımın koptuğu düşüncesiyle telaşlanıyorum, ama hepsi yerli yerinde ve görünürde kan yok. Sadece hareket ettiremiyorum.

Düşünüyorum. Alarmı çalıştırıyorum. Sis o kadar yoğun ki, kaputun önünü zor görüyorum. Alaycı bir kahkaha patlatıyorum. Düşünüyorum. Başım dönüyor biraz. Yaramaz bir kız olduğumu, kötü bir güçlülük hissi tarafından kışkırtıldığımı kabul ediyorum. Onu arıyorum. Uyandırıp uyandırmadığımı sormaksızın, içinde bulunduğum durumu açıklıyorum.

"On dakikaya kadar oradayım" diyor.

Bir sigara yakıyorum. Mantık nadiren üstün geliyor –ve ona boyun eğildiğinde, hayal kırıklığı, dert ve umutsuzluktan başka bir şey doğurmuyor, diyorum kendi kendime.

Vakit kaybetmemek için pijamasının üstüne bir palto geçirmekle yetinmiş. Bu acele beni biraz etkiliyor, ama ona bir şey belli etmiyorum. Eğiliyor. Camı indiriyorum. "Eve götürün beni, lütfen" diyorum. Elleri ceplerinde, gözlerini ayakkabılarının ucuna dikmiş, başını sallıyor. En az bir dakika öyle, kımıldamadan duruyoruz, sonra ben: "Pekâlâ, bakın, Patrick, yaralıyım. Şu arabadan çıkmama yardım etmeniz lazım, anlıyor musunuz?" diyorum.

Dilini yutmuş, ama kolları çalışıyor. Onlara tutunuyorum. Beni kucaklayıp, arabadan dışarı çıkarıyor ve hendeğin yukarısına çekiyor. Maskesini düşürdüğümden beri ilk temasımız bu. Çok tuhaf ve şiddetli bir hisse kapılıyorum. Neredeyse taşıyor beni. Büyülenmiş gibiyim. Adamdan tabii, ama aynı zamanda kendimden –ve adamları özenle seçmekteki olağanüstü yeteneğimden.

Beni yanına oturtup, kemeri bağlamamı tavsiye ediyor. Bir kere bile göz göze gelmeyi başaramıyorum ve ellerini görünürde, sımsıkı direksiyonda tutuyor -gösterge tablosunun ışığıyla zor aydınlanan profili bir kez dahi bana dönmüyor.

Hiç konuşmuyorum. Arabanın kokusunu tanıyorum: Kilise tütsüsü. Bu arabaya, kullanan şahsın birkaç gün evvel bana tecavüz eden dengesiz değil, çekici bir komşu olduğu zamanlar binmiştim. Beni rahatlattığını hissettiğim, çocukluğumla bağlantılı bu kokuyu tekrar duyunca gülümsediğimi hatırlıyorum. Bu kez aynı etkiyi yapmıyor üzerimde. Ölümcül geliyor. Camı açıyorum. İçeri buz gibi hava doluyor, fakat Patrick bir şey söylemiyor. Arabayı sürmeye yoğunlaşmış durumda. Elindeki kanlı pansuman -beni arabadan çekip çıkarırken yarasının açıldığına bahse girerim- kısa bir süre önce aramızda geçenlerin vahşiliğini anımsatmak için var sanki. Bunu unutmak gibi bir hataya düşmemeliyim. Patrick hoyrat bir adam. Suratıma vurup, boğazımı sıkmakta, kollarımı şiddetle arkaya bükerek, beni ezmekte tereddüt etmedi. Her tarafım moraracak yine.

İşin tuhafı, ondan korkmuyorum. İhtiyatı elden bırakmasam da korkmuyorum.

Araba kullanmayı nasıl başardığını bilmiyorum, zira kesinlikle bir şey görünmüyor. Kat etmek zorunda olduğumuz iki kilometre, halimden ötürü sonunda içine batacakmışım hissine kapıldığım bir köpük okyanusu gibi.

Annalardan ayrılırken yolluk diye yuttuğum şu son cin pek akıllıca değildi.

Ayak bileğim şişmekte, bunu hissediyorum. Güç bela eğilip, dokunuyor ve sevinçle, fena halde uyuşmuş olduğunu fark ediyorum. Sıcak ve şekilsiz buluyorum. Direksiyona kaynamış durumdaki Patrick, kafasını omuzları arasına gömüp, iyice büzülüyor. Bunun sebebi içeri dolan soğuk olabilir, lakin nefes almaya ihtiyacım var. Elbisemi düzeltmeyi unutuyorum.

Sonra, aniden geliveriyoruz. Evi göremiyorum; fakat bu gayet muhtemel ve Patrick kendinden tamamen emin görünü-

yor. Hatta teyit etmek için dışarı çıkıyor ve başını olumlu manada sallayarak geri geliyor.

Tek başıma arabadan çıkamayacağımı, kendisi kımıldamaya karar verip, beni koltuğumdan çekip almaya gelene kadar, bulunduğum yerde donmakta olduğumu açıklamam gerekiyor yine. Sıkıntısını arttırmak için bir kolumu boynuna doluyorum –birbirimize değince filizlenen utangaçlığının bir akşamlık kurtarıcıma azap verdiğini hissediyorum. Onda böyle bir tepkiye yol açtığım için mutlu, bu küçük doz iktidara sahip olduğuma memnunum.

Beni kucağında taşıyor. Ondan herhangi bir şey talep etmedim, fakat boynunu bırakmayıp, açıkça, beni havaya kaldırarak bahçeden geçirmesini ve evimin, yere ayak basmak istediğime dair en ufak bir işaret vermediğim önüne kadar götürmesini bekledim –ve amacıma ulaştım.

Mantomun ceplerinde anahtarlarımı arıyorum.

Fazla ağır olup olmadığımı soruyor; ama cevabı dinlemiyorum.

Kapıyı açıp, alarmı kapatıyorum. Beni birinci kata çıkarmasını işaret ediyorum. "Yolu biliyorsunuz" diye ekliyorum.

Şokta galiba, anlamıyor. Gitmeden mahzeni boşaltmasını veya tavan arasını toparlamasını söylesem bile fark etmez, emrime amade olur herhalde.

Yatağıma bırakıyor beni. Hemen ve ona dikkat etmeksizin, çorabımı sinirli bir şekilde çıkarıp atıyorum –tesadüfen ayaklarının dibine düşüyor– ve daha yakından tetkik etmek üzere ayak bileğimi kendime doğru çekiyorum. Pek güzel bir görüntü arz ettiği söylenemez, şişip kızarmış bile, ışıl ışıl parlıyor ve acayip canımı yakıyor. Yüzümü buruşturarak başımı kaldırıyor ve sevinçle, çıplak bacaklarım, beyaz uyluklarım ve koyu renk dantellerimden müteşekkil –yaptığım jimnastik hareketi onları meydana serdi ve işin erbabı bakışlardan kaçırmaya çalışmıyorum– çekici manzara karşısında Patrick'in

donakaldığını –içimden bu sonucu memnuniyetle karşılayarak– saptıyorum.

Bileğimi inceleyip ne düşündüğünü söylemesi ya da Tanrı bilir ne için, ayağımı ona doğru uzatarak, bacak aramı daha da açıyorum. Ve bekliyorum. Hata yaptıysam ve işin aleyhime dönme tehlikesi baş gösterirse onu etkisizleştirici gazla sulamaya hazırım –Guardian Angel'ım yastığımın altında. Bacağıma kramp girmek üzereyken, geri çekilmeyi tercih ediyor. Gözlerini anatomimim o kısmından alamıyor, içi gidiyor, ama sonunda bir kez daha vazgeçiyor. Başı öne düşüyor. Bir süre, yanlış anlamaya mahal bırakmayan, biraz müstehcen bir duruşta kalıyorum, lakin bu onu hiç ekilemiyor ve birdenbire kapıyı aşıp, merdivenlere atılıyor.

Yatağa sıçrayan Marty gelip bana sürtünmeye başlıyor. Sırtını okşuyorum.

Bilahare –bileğimi ten rengi bir Velpeau Strapp bantla sardıktan sonra– tırabzana tutunup, zıplaya hoplaya aşağı iniyor ve arkasından kapıyı kilitliyorum. Bileğim için buz torbası olmadığından, bir paket dondurulmuş bezelye kullanıyorum. Sis kalktı, gök açık. Arabamı kurtarması için çekiciye haber veriyor ve iki Alka Seltzer içiyorum. Bugün 1 Ocak. Hapishaneden telefon geliyor. Gece babam kendini asmış. Oturuyorum. Şu an düşünceye dalmış gibi görünebilirim, fakat hiçbir şey düşünmüyorum aslında, bir şey hissetmiyorum, bomboşum –dirseğimi mutfak masasına dayayıp, alnımı avucuma yaslıyorum. Cep telefonum titreşiyor. Arayan, seksenlerin başında Mickey kulübündeki tüm çocukları katleden adamın kızı olup olmadığımı öğrenmek isteyen bir gazeteci. Cevap vermiyorum. Kapatıyorum.

On altı yaşımdayken yani babamın bizi kana boğduğu sene, ben de gazeteci olmak istiyordum. Tahsilime devam etme imkânı bulsaydım ne tür bir gazeteci olacağımı merak ediyorum. Ayağa kalkıyorum. Bırakıyorum telefonum masada titreşmeye devam etsin.

Duyduğum rahatlama hissinden utanıyorum. Utanç duyuyorum. Bunu en azından biraz kalp sıkışması, birkaç kaçamak yüz buruşturma, birkaç pişmanlıkla telafi edebilmek isterdim, ama hiçbiri olmuyor.

Daha ziyade şu eski hikâyenin ortaya çıkmasından kaygılanıyorum –derinlerdeki çamurun yeniden satha çıkmasından. İntikam mı alıyor acaba, diye soruyorum kendi kendime, beni böyle mi cezalandırıyor? Son nefesini, zihninin son açık anlarını, İrène'e şikâyet ettiği gibi, otuz yıldır kendisine tek bir ziyaret bile yapmadığım, onu eşliğimin tesellisinden, çocuğunun desteğinden mahrum bıraktığım için, üzerime yıldırımlar yollamaya mı adadı yoksa?

Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Bildiğim fotoğraflarını anımsıyorum –bilhassa gazetelerin aylarca yayımlamakta yarıştıkları resimleri– fakat hareket edişini gözümün önüne getirmekten, sesini işitmekten, kokusunu duymaktan acizim ve bu verilerden yoksun olunca, görüntülerin pek almamı kalmıyor, hiç katkıları olmuyor. Onu unuttum. Boş bir sandalye... İrène, bize çektirdiği sıkıntılarla ilgili her düşünceyi hiçe sayarak, onun lehine görünen birkaç anekdot sayesinde –baban böyle yapıyordu, baban şuraya gidiyordu– ne kadar minik olursa olsun belli bir alev muhafaza etmişti, ama bu nafile zahmetti, kendini boş yere yoruyordu –baban şöyle söylüyordu, baban böyle diyordu– ve ben, anlattıklarından tek bir hain sözcük dahi anlamaksızın, başımı sallayarak tasdik etmekle yetiniyordum.

Sanırım İrène bir kutu dolusu fotoğraf sakladı. Tavan arasında değiller, ben istemedim, ama eminim onları atmayıp, kendi dairesinde bir yere koydu. Görünüşe göre, İrène'in gizlemeyi başardığı, babamın çocukluğundan hapishaneye kadarki resimleri, Akitanya Canavarı'nın hayatının tüm evrelerine ait onlarca fotoğraf –karşılığında servet teklif ediliyordu, bir kasada güvende olmasalar, onları çalmak için soyulabilirdik ve annemle aylarca sabit ikametgâhımız olmadan kalmamıştık, aile pansiyonları, oteller, vs.

Vakit geç değil, güneş daha zirve noktasına varmadı. Dondurulmuş bezelyeler ayak bileğimin yeniden kabul edilebilir bir görünüş kazanmasına yardımcı oldu. Biraz sıkı bir bandaj sarıp, taksimin gelmesini beklerken, salonda baston yardımıyla birkaç adım atma idmanı yapıyorum. Hava güzel, bahçe kristalleşmiş karla kaplı.

Şoföre annemin adresini veriyorum. Yolda, vinç yardımıyla arabamı hendekten çıkaran çekiciye rastlıyoruz.

Daireye giriyorum. İrène'in giyinme odasına dönüştürmüş olduğu büroya yöneliyor ve birkaç çekmece açmaya başlıyorum ki, Ralf, saçı başı darmadağın, üzerinde sadece paçalı don ve tişörtle, arkamda beliriyor. Başını hoşnutsuz bir edayla sallıyor. "Ah, hayır, dinleyin, Michèle, böyle olmaz."

Ona dönüyorum. "Merhaba, Ralf. Sorun nedir? Olmayan ne?"

"Bu işte. Pat diye çıkagelmek. Kapıyı çalmadan içeri girmek."

"Anahtarım var, Ralf, biliyorsunuz. Kapı çalmaya ihtiyacım yok. Rahatsız olmanız gerekmez, şöyle bir uğradım sadece."

"Sadece uğramış olmanız hiçbir şey değiştirmez, Michèle."

"Aksine. Her şeyi değiştirir. Huysuzluk etmeyin."

"Yok, hayır. Üzgünüm."

Hafifçe şakağımı kaşıyorum. "Evet, ama Ralf, beni dinleyin, bazı önemli belgeleri almaya geldim. Ve bunu yapmak için, valizlerinizi toplamayı bitirmenizi bekleyemem. O yüzden bunu büyük bir dert haline getirmeyelim, isterseniz."

Bana bu düşünceme hiç mi hiç katılmadığını belirtmek için yine başını ve ellerini sallarken, arkasında, İrène'in en fazla yarı yaşında, çırılçıplak, kumral bir kadın beliriyor ve çenesiyle beni göstererek, bakışıyla onu sorguluyor. Bir şey söylemiyorum, onları yok sayıyorum.

Sonunda, ilk bakışta teşhis ettiğim resimlerle dolu bir ayakkabı kutusu ele geçiriyor ve sanki içinden cehennemin bütün pis kokuları kaçacakmış gibi derhal kapatıp, buz gibi güneşin altında beni bekleyen taksiye atlıyorum.

Güneş alçalmaya başlıyor. Üstümü değiştirmekle vakit kaybetmeden, gidip garajdan bir kürek alıyor ve evin arkasına geçiyorum.

Hava henüz çok soğumadığı için toprak fazla sert değil. Yanımda getirdiğim ispirto şişesini deliğe çevirip, fotoğrafları bol bol suladıktan sonra, ateşe veriyorum.

İşi ısıtmak için ellerimi ateşe uzatmaya kadar götürmüyorum, fakat harareti yüzümde hissediyor ve bir an gözlerimi yumup, alevlerin hafif soluğunu dinliyorum. Orada gerektiği kadar kalarak, hepsinin iyice yanıp kül olduğundan emin oluyorum. Akşam ayazında ürperiyorum. Sonra deliği yeniden doldurup, toprağı adamakıllı sıkıştırmak için kürekle vuruyorum. Tam o sırada bir karga, tüyler ürpertici bir gaklama eşliğinde, gökyüzünü kat ediyor.

İrène olsa, bunu kafaya takardı. Alacakaranlıkta sırtımı evin duvarına dayayıp, bir müddet daha yanık kâğıt kokuları içinde duruyorum. Annem onu görmekten, irtibatı, fiziki bağlantıyı sürdürmekten hiç vazgeçmedi. Bu yüzden, bilhassa ilk başlarda, aramızda düzenli sürtüşmeler vuku buluyordu, ama bu onu lanet olasıca ziyaretlerinden bir kere bile caydırmadı. Tanrı şahittir, bizi mecbur ettiği yaşantı, ödenmesi gereken faturalar, işittiğimiz küfürler, kaçışlarımız, vs. dolayısıyla babama duyduğu hıncı saklamıyor, ama tekrar tekrar görmeye gidiyordu. Ben bunu anlamayıp, o derdini açıklamaya uğraştıkça, öfkeden kudurarak, kafa karışıklığımı kasten muhafaza ediyordum. Bu resimleri yaktığımı görse, beni asla affetmezdi. Adamcağızı ikinci kez öldürmekle suçlandığımı duyar gibi oluyorum -ki bildiğim kadarıyla bu mümkün değil.

Aklıma son isteği geliyor yine, atmamı beklediği nihai adım. Bu talep onun -genellikle başında bir eşarp ve dizlerinin altına kadar inen bir etekle gittiği- iki ziyaret arasında sürdüğü sefih hayata rağmen babama ne derece bağlı olduğunu gösteriyor. Geçirdiği inmenin beni eritip, en nihayet hoşgörü yolunu

benimsememi sağlayacağını sandığı için ona kızıyorum. Hakkımdaki kanaati bundan ibaret miydi yani?

Robert'den mesaj geliyor. Geri arıyorum. "Alo, Robert? Ben de seni arayacaktım. Yarınki randevuyu erteleyemez miyiz? İnan yürüyemiyorum..."

"Yürüyememen mühim değil, gezintiye çıkmayacağız."

Bu insafsız değerlendirme karşısında dilim tutuluyor.

Randevuya dünyanın en iyi haletiruhiyesinde gitmiyorum. Robert yatmış bile -göğüs kılları, bu ayrıntının gözüme çarptığı ve bir saniye şiddetle sarstığı son sevişmemizden bu yana daha da beyazlamış sanki. "Sakın benden karmaşık şeyler isteme, Robert. Gördüğün ve telefonda söylediğim gibi, ne dans edebilirim, ne de havalara zıplayabilirim. Üstelik zorlu bir gün geçirdik, Anna'yla beraber. Anlarsın, kutlamalar son buldu."

Bastonumu bırakıp, soyunmaya başlıyorum.

"Benimle yatmak için kullandığın yöntemi düşününce, dehşete kapılıyorum, Robert. Sonra gelip sızlanma ama. Sana yönelik saygımdan geriye pek bir şey kalmadığında, şikâyet etme hakkın da olmayacak, biliyorsun."

Ağzımdan öpmeye yeltenince dudaklarımı çevirmiyor, lakin ölü bir taşbebek gibi duruyorum. Dışarısı çoktan karardı ve oda sadece şehir ışıklarıyla aydınlanıyor. Kendimi ona verdiğime bir gün pişman olacağımı hep bildim ve işte, diye düşünüyorum, o güne geldik. Aklıma eve götürdüğüm ve şu an başka herhangi bir şeyden ziyade onun üzerine eğilmem gereken iş geliyor, yemeğe bile vakit ayırmazsam, gecenin önemli bir kısmını alacaktır.

"Gevşe" diyor bana.

"Makine değilim, Robert. Basmanın yeterli olacağı bir düğmem yok."

Sıra onda. Bir dakika sonra kendi kendime, hazır Robert varken, vücudum üzerinde belli bir ustalığa sahipken ve aklı başında birine benzerken, niye onca karmaşıklık peşinde koştuğumu sormaya başlıyorum. Fakat cevabı bulamıyorum.

Bana verdiği zevki fazla belli etmemeye çalışıyorum, zira bunu hangi şartlarda bahşettiğini unutmuyorum. Kolay değil. Her şeyi öğrettim ona, iyi bir talebe çıktı. Dişlerimi sıkıyorum –dudaklarımı ısırmamak için.

İşimiz bittiğinde, iki cin-tonik getirtiyoruz. Yataktan kalkıp, topallaya topallaya, banyoya yöneliyorum. Papatyalı duş jeli kullanarak, tam bir temizliğe girişiyorum –üstümde bir başkasının kokusunu taşımak beni oldum olası rahatsız etmiştir.

Robert banyoya girip, saçlarını tarıyor. Çıplak. Aynada kendini inceliyor.

"Olağanüstüydün" diyor bana. Bir an şaka yaptığını sanıyorum, çünkü o üzerimde rodeosunu yaparken, tamamen cansız takıldım, ama son derece ciddi. "Çok özel hisler tattırdın bana, diye devam ediyor. Ölü taklidi yapmak nerden aklına geldi?"

Bir süre yanıt vermeden ona bakıyorum. "Neyse" diyorum, "gördüğün gibi, sözümü tuttum. İstediğini aldın. Pekâlâ. Dost kalalım."

"Elbette. Tamamen katılıyorum sana."

Ona birkaç saniye daha süzüyor ve dost kalmanın yatmak anlamına gelmediğini belirtmeyi faydalı görüyorum.

Muhtemel gazetecilerden, hapishane idaresinden ve babamın ölümüyle uzaktan yakından alakalı her şeyden korunmak için, arayan gizli numaraları açmıyorum. Cenaze hususunda, her şey bittikten sonra faturayı ödemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmemeye ve başka bir açıdan yine ölü taklidi yapmaya karar veriyorum.

Richard bana destek oluyor. Niye böyle davrandığımı açıklamam gerekmiyor ona, zaten biliyor, tanıştığımız sırada ne vaziyette bulunduğumu, babamın bütün o çocukları katlederek, Irène ve beni ne duruma düşürmüş olduğunu gördü. Richard'a rastlamamış olsaydım, ilk yıllarda –üzgün, kızgın ve korkmuş bir halde– yeniden satha çıkmaya çabaladığım sıralarda bana aşırı bir özenle göz kulak olmasaydı, delirirdim sa-

nırım. Yeniden yaşamayı öğrenirken üzerime titredi, ayaklarım yere bassın ve teselli bulayım diye bana bir çocuk yaptı –gerçi Vincent'ın doğumunun beni şu ya da bu şekilde teskin ettiğinden emin değilim, hiçbir şey fark etmedim.

"İrène'in Noel, babanınsa Saint-Sylvestre gecesi ölmüş olmaları şaşırtıcı" diyor.

"Evet, gözümden kaçmadı" diye yanıtlıyorum.

Sarılıp başımı omzuna bastırarak, mutsuzluğumu paylaşıyor. Boynuma gözyaşı damlatmadan, kollarından sıyrılıyorum. "Başkalarıyla evlenmeyecektik!" diye çıkışıyorum ona. "Bu her şeyi mahveder, anlarsın ya..."

Başını öne eğiyor. Sözünü tutmamak onun için büyük acı. Vicdan azabı olmak pek hoşuma gidiyor.

Kuşkusuz bunda kutlamalar döneminin de rolü var, ama şu sıra onu çok görüyorum, sık sık karşılaştığım Hélène'i de keza... Richard'ın ne gibi bir sele kapıldığını, hangi sarhoşluğa direnemediğini gayet iyi kestirebiliyorum. Bende ne aradığını biliyorum. Son zamanlarda hangi heyecan ve hangi endişelerle boğuştuğunu biliyorum, zira onunla yirmi yıl yaşadım ve Hélène'e nasıl davrandığını, bakışlarının onu nasıl ele verdiğini ve sevgilisinin yarattığı acı verici susuzluğu belli ettiğini görüyorum. Lakin hiçbir şey yapamıyorum. Hayatlarımızı yöneten korkunç ve gülünç saçmalık karşısında elimden bir şey gelmiyor.

Oğlumuz Vincent bu riskli yürüyüşün güzel bir örneği. Buyurun bakalım, şimdi de bir toplantı sırasında McDo'nun müdürüyle dövüşüp işini kaybetmiş. Bunun benim kefil olduğum ev kirasını ödeme kapasitesini fena halde budayacağı kesin.

Hava soğuk ve güzel, trafik akışkan, arabaların üstü karlı. Josie bir gram vermediği gibi, almış olması bile muhtemel, fakat daire epey ufak ve tavan oldukça alçak olduğundan, gözüme muazzam görünüyor –zayıf geliri münasebetiyle mali açıdan katkı yapamadığı için bana gözlemci sıfatıyla eşlik eden ve benden daha çok bilgiye sahip olan Richard doksan bir kilo olduğunu iddia ediyor.

Josie İskoç çöreği yapmış. Bir düzine. Masaya oturduğumuz anda bir tane alıp tek lokmada yutuyor. Vincent öpücükler ve alışılmış iltifatlar için Edouard-bebeği bize uzatırken, aynı şekilde bir tane daha götürüyor –büyü yapılmışçasına.

"Her şeyi kabul edemem" diyor Vincent. "Doğru, kirayı düşünmedim. Ama o zaman hiçbir şey yapamazsın, her önüne gelen şerefsizin hayatının üzerinde tepinmesine izin verirsin, yapmamı istediğin bu mu?"

"Annen öyle demedi, diye araya giriyor Richard."

"Böyle bir şey söylemediğimi gayet iyi biliyor."

"Söylemiyorsun, ama düşündüğün bu. Çenemi kapamalı mıydım yani?"

"Ya onurun, bir tanem" diye soruyor Josie, gözlerini düşünceli bir edayla çöreklere dikerek. "Onurun ne olurdu, o zaman?"

Richard, konuyu değiştirmek için, yumruğunun ardında çabucak boğazını temizliyor, ama kulak asmıyorum. "Bir kadın ve bir çocuğun ihtiyaçlarını karşılamak zorunda olunduğunda, onur bir lükstür, Josie, diyorum. Vincent'ın o işe girerken bunu anlamış olduğunu sanmıştım. Bu konuyu onunla yeterince konuştuğumu düşünüyordum.

"Kusura bakma, ama bunları bana aşılayan da sendin, unuttun mu?" diyor Vincent. "Asla kendimi ezdirmememi, düşüncelerimi savunmayı. Hatırlıyor musun? Şu, hiç sönmemesi gereken, küçük alevi."

"Düşünmeyi asla yasaklamadım sana, Vincent. Ve sade bununla da kalmayıp, *sonra* değil *önce* düşünmeni de söyledim her zaman."

"Bana pis küçük Yahudi denmesine müsaade edip, tepki göstermeden duramam."

"Bak, sen Yahudi değilsin bir kere. Dünyanın ağırlığını omuzlarında taşımanı isteyen de yok. Dışarıda milyonlarca işsiz var. Sadece Avrupa'da otuz milyon. Yani çok."

"Annen senin için tasalanıyor, Vincent."

"Ve kendim için" diyorum.

Bundan korkmamalıyım, ama yine de korkuyorum, çünkü endişemin esinlediği bu zayıflık, istikrarsızlık ve eğretilik hali beni annemle geçirdiğimiz karanlık yıllara geri gönderiyor –babam mahkûm olup, suçlarından ötürü hapse atıldıktan sonra, yarının nasıl olacağını, üstümüzde bir çatı ve yatacak bir yatağımız, hatta yiyeceğimiz olup olmadığını bilmediğimiz zamanlarda. Kendimi böyle bir sınavı tekrar yaşamaya muktedir hissetmiyorum. O kötü günlerin geri gelmesini hiç istemiyorum.

"İyi, Vincent, diyorum, pekâlâ. Elinden gelenin en iyisini yap işte. Ne olduğunu göreceğiz. Tahtaya vuralım."

Richard, memnuniyetten, kendini müşfik bir elle omzumu mıncıklamak zorunda hissediyor. Şu ara müthiş duygusal takılıyor. Ebeveynlerimin ölümü bana yönelik koruma içgüdüsünü yeniden harekete geçirdi zahir.

"Güven bana, amık." diyor Vincent. "Daha iyisini bulmak zor değil."

Ona bakıyor, ama saflık ve naifliğine hayran olduğum coşkusu kırılmasın diye hiçbir yanıt vermiyorum –bazen ben de aynı masumiyeti muhafaza etmek, eski gücümün hâlâ yerinde olduğundan, hiçbir şeyin baş edilemez olmadığından ve her şeyin mümkün olduğundan emin olmak istiyorum.

Josie'nin bize doğru ittiği tabakta sadece iki çörek kalmış –ne Richard elini sürdü, ne de Vincent ve ben dokunduk. Beni öpüp öpemeyeceğini soruyor. Dudağına yapışmış çörek kırıntısına rağmen, başımla onaylıyorum.

Ek bir kiranın yükü bütçem için pekiyi bir haber değil, fakat kadere boyun eğip, cömertliğim, hoşgörü ve teveccühüm vs. dolayısıyla tebrikleri kabul ediyorum. Fırsattan istifade, Edouard-bebeğin hapisteki babasından haber soruyorum, başka koşullarda nasıl gündeme getireceğimi bilemeyeceğim bu konuyu, umumi coşkudan faydalanarak açıyorum.

Bir an şaşırıyorlar. Richard yine yumruğunu ağzına götürerek, boğazını temizliyor. "İşler nasıl yürüyecek?" diye soruyorum, hafif sohbet tonunda. "Bir çocuğun iki babası olamaz gibi geliyor bana."

Doğal olarak, ne biyolojik babanın akıbetiyle ilgiliyim, ne de onu bulunduğu yere sürükleyen sebeplerle. Sadece ne düşündüklerini öğrenmek istiyorum ve korktuğum gibi çıkıyor: Hiçbir şey düşünmemişler.

Çekip gitmeyi tercih ediyorum. Onlarla bozuşmak, bilahare pişman olunan ama siyah mermer üzerinde kazılı kalan laflar etmek yerine, gitmeyi yeğliyorum.

Anna buna şaşırmıyor, Josie onun evine bir daha adım atmamaya karar vermeden evvel aynı sonuca varmış zaten –kız Vincent'ı kendi örneğini izlemeye zorlamamış olsa da, daha nadir görüşmelerini sağlamayı başarmış ve Anna bu son derece önemli bel altı vuruş yüzünden ona ölümüne kızıyor.

Bu sabah yağan kar tuttu ve sıcaklık düşüyor. Buz gibi bir rüzgâr esiyor. Eve erken döndüm, çünkü turuncu alarmdayız –akşam için şiddetli yağış öngörülüyor. Uzakta, eve odun taşıyan Patrick'i görüyorum. Bacasından beyazımsı bir hava çevrintisi yükseliyor. Hâlâ dumanı tüten çay fincanının üstünden, eli kolu kütüklerle dolu, ha bire gidip gelişini gözlüyorum. Şansı var, diyorum kendi kendime, sırrı emin ellerde. Kimseye gammazlamadım onu. Hapiste yahut tımarhanede çürümeye gönderebilirdim; ama yapmadım. İşi benimle olduğu için şanslı. Gelip ayaklarımı öpmeli aslında.

Civardaki ağaçlıklar bembeyaz. Gökyüzüne bakıyorum, rüzgâr hızlandıkça sökülüp dağılan altın kahverengi bulut katarına. Akşam çöküyor. Panjurlarımı kapatması için onu arıyorum. Birkaç saniyelik sessizliği müteakip soruyorum: "Sağır mı oldunuz?"

Ötekini, saklananı, arkadakini görmekte güçlük çekiyorum. Yapılması hemen hemen imkânsız bir uğraş bu. Neredeyse düş gördüğümden kuşkulanacağım.

"Bilekten ne haber?" diye soruyor, geçen seferki gibi en yakındaki pencereye atılırken –ama rüzgâr şimdilik fazla kuvvetli değil.

"Bileğim iyi" diye karşılık veriyorum. "Teşekkürler. Ya sizin eliniz?"

Gülümseyerek omuz silkiyor, kaderci bir edaya bürünüyor. "Kötü bir şey yok" diyor, kukla gibi ekseni etrafında döndürerek.

Evde pencereden pencereye koştururken onu izliyorum. Bir an bile bana yaklaşır gibi olmuyor, yüzündeki neşeli ifade asla silinmiyor ve ben ötekini ayırt etmeyi bir an dahi başaramıyorum. Gözlerimi tek bir saniye üzerinden ayırmamama rağmen, ne bir gölge fark ediyorum, ne de minik, kaçamak bir ışıltı.

İblis bir bedene günün yirmi dört saati mi musallat olur, yoksa sadece belli zamanlarda mı? Babamdan ötürü, bu soru daha önce de zihnimi meşgul ediyordu. Her defasında doğru cevabı bulduğuma inanarak, bazen bir yana, bazen öbürüne meylediyordum.

Marais'den alınmış, tadıp hakkındaki fikrimi belirtmem gereken patlıcan salatasını getirmek üzere evine koşuyor –Patrick evde yalnız, hacca giden Rébecca, Compostelle yolunda. Koşarak dışarı çıkışını ve şiddetlenen fırtınaya göğüs gerişini seyrediyorum. Henüz kar yağmıyor, fakat gök yüklenmeye devam ediyor. Ay sedefli bir hale yaratıyor. Bu arada, iki Black Russian hazırlıyorum. Sonra, sert rüzgârda saman çöpü gibi sürüklenip zikzaklar çizse de kapıma kadar yönünü değiştirmeden, hızla geri geliyor. Açıyorum, nefes nefese içeri geçiyor.

Kendi tavrıma hayret ediyorum. Patrick de durumu çözebilecek yetenekte gözükmüyor. Antrede dikilmiş, kendisine olayların devamını bildirmemi beklerken, şaşkın şaşkın gülümsüyor –neredeyse acı verici bir tebessüm bu, sorunun ne olduğunu soruyor sanki. Hayret içindeyim. Sıra bende, başka bir Michèle daha olduğunu fark etme sırası.

"Şu patlıcan salatasını görelim bakalım" diyorum dönüp giderken.

Elbette bir akşam yemeği, eski dostlarmışız gibi aynı masaya oturmaya bir davet mevzubahis değil, yemeği paylaşmak, hiçbir şey olmamış gibi yapmak söz konusu bile olamaz, ama bu benim onu aramış olmam gerçeğini değiştirmiyor. Buraya gelmesini talep eden benim. Ve açıkçası, buna inanmakta zorlanıyor, kendimi çimdiklemek istiyorum.

Ona kadehini uzatıyorum. Bana bir dilim kızarmış ekmek uzatıyor. "Nefis" diyorum. Şöminede rüzgâr uğuldamaya başlıyor. Sınav dönemlerinde veya başka vesilelerle, direnç kazanmak için sık sık amfetamin aldığımız günlerden aklımda kalan birkaç anı mevcut ve şu an tam olarak aynı şeyi hissediyorum: Bir elektrik akımı beni baştan ayağa kat ediyor, yüzüm örümcek ağlarına takılıyor, avuçlarım ıslanıyor, ağzım kuruyor, düşüncelerim hızlanıyor.

"Ee, diyorum, söyleyin bakalım, nasıldı?"

Kendi sesimi tanıyamıyorum. Sehpanın önüne çömelen Patrick kızarmış ekmeklerle meşgul. Sonuncusu havada asılı kalıyor. Gözlerini bana doğru kaldırıyor. Sonra başını yeniden öne eğip, güzel bir şaka duymuş dibi kıkırdayarak, iki yana sallıyor.

Kıvranmayı bırakıp yeniden bana bakmaya razı olduğunda, korkunç bir ifadeyle buruşan yüzünde, bir saniyeliğine ötekini görüyor ve salta durdurmak için ocak demirini kapmaya hazırlanıyorum, ama çoktan yok oldu bile. Duyarlı Patrick topuklarının üstüne oturuyor ve sehpada gözüne ilişen kadehini kapıp, birkaç yudumda bitiriyor.

"İyi miydi bari? Nasıldı?" diye üsteliyorum, daha ziyade acı bir sırıtmayı andıran, acayip zorlama bir tebessüm eşliğinde. "Cevap versenize."

Başını daha çok eğmek mümkün olsa, yapardı şüphesiz.

"Ee? Hoşunuza gitti mi?" diye boğuk bir sesle tekrarlamak zorunda bırakıyor beni.

Gözlerini yeniden bana kaldırıyor –o delilik kırıntısı yerli yerinde, ama hâlâ çekici ve canı istediğinde, bakışı saf zehir.

Hâlihazırda rüzgâr kuvvetli, çok ve derinden esiyor. Duvarlara uyguladığı basınç hissediliyor. "Öyle gerekiyordu" diye belirtiyor sonunda.

Tepki vermiyorum. Kelimeler kafama kazınıyor.

Bir sigara yakıyorum. Bu cevap soğukkanlılığımı darmadağın etti. Aynı zamanda fena halde kızdırdı. Bakışımı bütün çıkışları kapalı odada gezdiriyor ve kendi kendime, şuursuzluğuma, kibir ve aptallığıma ilişkin birkaç laf ediyorum. Ama ondan korkmuyorum. Sırtımı dönüp, ocağa bir kütük yerleştiriyorum, korkmuyorum. İşimi bitirdiğimde, evimden çıkmasını istiyorum.

"Hemen!" diye ekliyorum. Ve yine şaşkın ve mütebessim kaldığından –tarzı bu galiba, şaşkın ve mütebessim– Guardian Angel'ımı suratının ortasına nişanlayıp, bunu bir daha tekrarlamayacağım konusunda uyarıyorum.

Anlıyor. Gereken ses tonunu kullanıp, duruma uygun, kararlı yüz ifadesini takındım herhalde –ağzımın köpürmesi an meselesi. Gaz spreyini gözleri önünde sallamayı bırakmadan, çıkışa kadar ona eşlik ediyorum. Öyle gerginim ki, neredeyse titriyorum ve sinirliliğimin onu epey kaygılandırdığını, kontrolsüz veya düşüncesiz bir hareket yapmamdan korktuğunu görüyorum –her ne kadar bu tür malzemelerde belli bir tecrübeye sahip bulunsam da, yanlışlıkla mekanizmayı tetiklediğim de oldu ve karşımdaki herif az kalsın gözünü kaybediyordu.

Kapıyı açtığında, bahçeyi ele geçirmiş olan ve ıslık çalarak uğuldayan karanlık karşısında bir an donakalıyoruz. Yüzünü buruşturarak, merhametimi uyandırmak istiyor. Bu fırtınada ayakta kalınıp kalınamayacağını ancak Tanrı bilir.

"Dışarı!" diyorum, dişlerimin arasından

Bu hikâyeye gösterdiğim tepkiden, içimde hüküm süren ve bana her gün daha çok, beni aştığı ve bulanıklaştığı hissi veren karmaşadan, ziyadesiyle rahatsızım. Kendimle savaşmak, kim

olduğumu sorgulamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. İçimde saklanan şeye erişememek işleri kolaylaştırmıyor. Öyle derinlerde gömülü ki, unutulmuş, yürek paralayıcı, tamamen okunaksız bir şarkı gibi, uzaktan gelen, belli belirsiz bir uğultu algılıyorum sadece.

Birkaç gün sonra Anna, Vincent'ı işe almayı öneriyor. Tabii ki bu onun para sorununu çabucak çözmenin bir yolu, ama ben tam manasıyla ikna olmuş değilim. Benim de aklıma gelmiş, lakin derhal vazgeçmiştim, çünkü Vincent'ın masa başı işine uyabileceğinden emin değildim ve o, telefonu suratıma kapatmadan evvel, kendi işime bakmamı söylemişti. Babası başka bir kadınla takılmaya başladı başlayalı, aramız biraz düzeldi, fakat bunun yeterli olduğundan emin değilim.

Anna eliyle çekincelerimi kenara itiyor.

"Her halükârda, ikna edilmesi en zor olacak kişi ben değilim" diyorum.

Josie infilak edecektir, bunu kestirmek güç değil. Anna bunu görmekten pek mutlu olacağı cevabını veriyor.

Vincent'a gelince, o bunun ancak geçici bir şey olduğunu iddia ediyor ve –Eski Kıta'da hüküm süren çok yönlü belirsizlik iklimini hesaba katarak– Josie'yi yola getirme işini üstleniyor.

Bilmiyorum. Canım kimseyle sürtüşmek istemiyor. Temkinli davranıyorum. Rüzgârın Vincent lehine dönmesine sevinsem de, onunla profesyonel bir ilişki kurmaktan çekiniyorum –babasıyla aramızda gayet hayal kırıcı sonuçlanan ve sorunları azdırmaktan başka işe yaramayan bir deneyim.

"Ayağının altında dolaşmayacak" diye güvence vermeye çalışıyor Anna. "Ben ilgileneceğim onunla. Masasını koyacak bir yer bulurum elbet."

Sanırım gerçekten Josie'yi oyundan sepetlemek istiyor. Anna'yı kışkırtan coşkun öfkeyi, boy ölçüşecek, çarpışacak birinin olmasına yönelik o karanlık arzuyu hissedebiliyorum. Yıllar geçtikçe sertleşiyor, daha kavgacı oluyor, biriyle boğa bo-

gaza gelme zevki keskinleşip, geri kalan her şeye ağır basıyor. İlgiyle gözlüyorum onu. Vincent'ı nasıl kandırdığını, iplerini nasıl elinde ve gergin tuttuğunu görüyorum. Gelecek savaşın dekorunun kurulmakta olduğunu fark ediyorum. Bu işe bulaşmadığıma pek memnunum. Bendeki coşku eksikliğinden şikâyetçi olmaları umurumda değil.

Son günlerdeki fırtına birkaç ağaç devirip, bir sürü dal kırdı. Sabah erkenden, evimin önünde, kasası odun dolu bir kamyon duruyor ve iki adam onu boşaltıp, kütükleri arkaya istiflerken, Patrick, teşekküre hacet olmadığını, onca odunu çürümeye bırakmanın yakışık almayacağını falan söylüyor. Sabah ışığında gözlerini kırpıştırarak, kapımın eşiğinde gülümsüyor. Bunun gökten gelen bir armağan olduğunu ekliyor.

Tiksinç görüşmelerimizin her birinden sonra ilişkimizi canlı tutmak için bütün bahaneler mubah galiba –ama buna sahiden inanmasam da, bazen en kötü şekilde başlayan şeylerin neticede şaşırtıcı bir uyumla noktalanabildiğini düşünüyorum.

"Sizi akşam yemeğine davet etmek istiyorum" diyor aniden, gözlerini zilimin düğmesine dikerek.

"Olmaz" diye yanıtlıyorum. "Mümkün değil."

Keyfinin kaçtığı belli oluyor. Bana kaçamak bir göz atıyor.

"Şehirde yani. Kendi evimde değil."

"Şaka yapmayı seviyorsunuz herhalde" diyorum. "Hem de yüksek dozda."

Üç gündür onu görmüyorum bile. Bacası sabahtan akşama tütüyor, ışık var, ama içerde hiç hareket algılamıyorum. Patrick'in zaman çizelgesi için tasalanmaktan başka yapacak işlerim var, ne ki çalışmak –ve benim ilgilenmem gerekmeksizin Vincent'ın AV Yapımcılık'ın bürolarına yerleşmesine, bir yer seçilmesi, insanlarla tanıştırılması, fotokopi makinesinin işleyişinin, kahve aletinin inceliklerinin öğretilmesi vs. gibi beni çabucak bezdirecek işlerin halledilmesine imkân tanımak– için evde kalıyorum.

Evdeki büromda çalışma masam pencerenin önünde duruyor ve Patrick'in evi tam karşıdaki yamaçta yer alıyor. En iyi görüş açısı tavan arasında, ama bu pencere de gayet yeterli, burada çalışmak için bulunuyorum, başka bir şey için değil. Ancak, bir hareket, bir gidiş ya da dönüş, bir araba, çarpan bir kapı, hemen dikkat çekip, insanı gözlerini çevirmeye zorluyor. Mamafih üç gündür, akşam ışıkları ve bacanın beyaz sorgucu haricinde, manzara tamamen donmuş durumda: Dingin ve sessiz –hafif ölümcül– bir kış dekoru.

Dördüncü günün sabahı, neredeyse tek ayakla yaptığım koşudan dönüşte, yoldan sapıp, nefes nefese, ateş gibi ama buz kesmiş vaziyette, ellerim belimde, evine yaklaşıyorum.

Gece serpiştiren kar etraftaki tüm izleri silmiş. Hava güzel, sessizlik kuş sesleriyle kesiliyor.

İçerisi hiç gözükmüyor, perdeler kapalı. Zili çalıyorum. Arkaya dönüp, öbür taraftaki evime bakıyor ve gözlerimi kırpıyorum. Zile yeniden basıyorum. Cevap gelmeyince, yan tarafa dolanıyorum, arabası garajda.

Mutfaktan ihtiyatlı bir şekilde evine süzülüyorum. "Hello! Hello!" diye bağırarak, yavaş adımlarla ilerlerken tabanlarımdan dökülen kar, parkenin üzerinde, belli bir düzene sadık, küçük ve parlak birikintiler halinde eriyor. Onu salona yığılmış halde buluyorum, kendinde değil. Körkütük sarhoş.

Perdeleri açıyorum. Yer şişelerle kaplı.

Akşam çökerken kapımı çalıp, bana o kadar içler acısı bir gösteri sunduğu için özür diliyor ve kendisini duşa sürükleyip, hak ettiği buz gibi suyla ıslattığım ve sert bir kahve hazırladığım için teşekkür ediyor. Orada kalıp, kendini nasıl toparladığına bakmadım, ama temiz giysiler giymiş, tıraş olup, saçlarını taramış ve tebeşir beyazı benzi, gözlerinin altındaki soluk mavi halkalar yok olmuş. Şu an bankadaki gişesinin başına geçse, kimse tasarruflarını bu kadar bakımlı ve sevecen birine emanet etmekte tereddüt göstermez.

"Sanırım pek iyi anlamıyorsunuz" diyorum. "Ama bu benim kabahatim. Sadece kendimi suçlayabilirim. Kolay değil, biliyor musunuz? Hayatımın pek iyi olmadığım, kendimi epey kaybolmuş hissettiğim bir dönemindeyim. O yüzden bunu da göz önünde bulundurmanız lazım. Gerektiği kadar açık olmadıysam çok üzgünüm, Patrick, ama bunu da hesaba katın. İnsanın sırf kendini biraz daha iyi hissetmek için saçma sapan şeyler yaptığı oluyor bazen."

Davranmama fırsat bırakmadan, bir ayağını içeri atıp, ağzını benimkine yapıştırarak, bedenimi geri itiyor, öbür ayağıyla kapıyı örtüyor ve biraz sonra, tam bana ilk tecavüz ettiği yere yuvarlanıyor ve inliyoruz, kuduz köpekler gibi hırlayıp boğuşuyoruz.

Eteğimi kaldırıyor, çorabımı hoyratça çekip sıyırıyor ve ben yumruk atıp ısırmaya çalışırken, cinsel organımı avuçluyor. Aniden bir peçe yırtılıyor, önümdeki yol aydınlanıyor ve o icraata geçmek üzereyken, çırpınmayı bırakıp, uysal bir tepkisizliğe bürünüyorum.

Artık üzerimde. Bocalıyor. Bir an kasılıyor, inliyor ve sufle gibi sönüyor.

Sonra birdenbire ayağa fırlayıp, çıkışa doğru koşuyor. Kapıyı örtme zahmetine bile girmiyor. Kalkıp ben kapatıyorum. Daha önce de aynı sahneye şahit olan Marty, önünden geçerken bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu mesele sana anlatılamayacak kadar karmaşık" diyorum ona, peşimden gelirken.

Sonraki günlerde bu hadiseleri düşünecek fırsatım olmuyor, zira işim var ve evden şafak vakti çıkıp, ancak akşam dönüyorum. Herhangi bir aşk macerasıyla uğraşmak için ne gücüm kalıyor, ne de keyfim. İşe giderken, Patrick'in evine şöyle bir göz atıyorum, bacası tütüyor, perdeler kapalı ve her şey sakin görünüyor. Akşam eve dönüğümde de aynı şeyi yapıyor ve ışıklarının yandığını, bahçesini kaplayan karda parlayan geceyi görüyorum. Garajıma girip, kontağı kapatıyorum, anahtarlarımı arayıp buluyor ve onu aklımdan çıkarıyorum.

Çalışmak hâlâ hayattaki en basit şey ve sonu gelmeyen toplantıların, ardı arkası kesilmeyen telefonların, bitmez tükenmez okumalar ve diğer şeylerin yol açtığı yorgunluğa gayet güzel uyum sağlıyorum ve günün sonunda yeterince enerjim kaldıysa, evime dönüp kendime bir sandviç yapıyor, odama kapanıyor, soyunup küveti dolduruyor ve gliserinli sabunumla oynayıp, gevşemek için biraz ot tüttürerek, müzik dinliyorum. Yaşlı kedimle tek başıma.

Marty aylardır köpek diye tutturan Vincent için alınmıştı aslında. Köpek bahsini duymak bile istemeyen Richard kedinin de iş görebileceğini sanmış, lakin Vincent onu kucağına almak dahi istememişti –sonunda yavru benimkine sığınmıştı.

Yanımda olduğu için mutluyum. Saldırıya uğradığımda pek yardım etmese de mühim değil. O varken, boş bir evde yaşadığımı fazla hissetmiyorum. Onunla konuşuyorum. Ve hiç fare yok.

Vincent'ın adaptasyonu işimizi yavaşlatıyor tabii, çünkü çoğu zaman ayakaltında, kâh kalem veya tel zımba peşinde oluyor, kâh önümüzü daha net görmeyi beklerken kendisini tahsis ettiğimiz arşivleme işine dair bilgi almak için camın ardından el kol hareketleri yaparak dikkat dağıtıyor. Yeni birini yetiştirmek için yanlış bir zaman olduğunu, bazı projelerdeki gecikmeyi telafi etmemiz gerektiğini, vakit sıkıntısı çektiğimizi belirterek, bu argümanı değerlendirmek istedim, lakin Anna stratejisini hayata geçirmekte, beni dinleyemeyecek kadar acele ediyordu. Velhasıl şu ara günler hayli uzun ve dolu geçiyor ve onları daha da yüklemeye niyetim yok.

Ne ki Vincent'a Anna'nın tam sırasında ayarladığı işi hemen bırakmasını buyuran Josie'yle olaylar çabucak kızışıyor.

"Süresi Belirsiz Sözleşme'nin ne anlama geldiğini bilmiyor mu yoksa?" diye itiraz eder gibi yapıyorum, tartışmalı tarafsızlığımla ve Josie'yle aramızda baş göstermesi muhtemel her türlü zekâ şüphesini daha doğmadan boğmak amacıyla. Anna çaktırmadan gülümserken, Vincent başparmağının tırnağını

kemiriyor -bütün uyarılarımıza rağmen kendini o kadının kollarına atmaktaki saçma sapan acelesinden söz açıp açmamakta tereddüt ediyorum.

Richard birkaç dakikalığına, Helène'le flört etmeye gitti ve geri indiğinde, oğlunun kararını soruyor: "Ee, moruk, son durum nedir?"

Bu soruyu dehşetengiz bir belirsizlik hali takip ediyor. Sonra Vincent gözlerini Anna'ya çevirip, kaldığını bildiriyor. Anna pek memnun. Vincent'ın bazı durumlarda yüzünde yarattığı bu derin sevinç ifadesine ilk kez, onu vaftiz havuzunun üstüne tuttuğunda şahit olmuştum -dirseğimle Richard'ı gizlice dürtüp, yüzünde maddeleşen saf mutluluk imgesini göstermiştim.

Anna bizi yemeğe davet ediyor. Bunun ciddiyete yakışmadığını, zamanımızın olmadığını söylüyorum, fakat bana karşı üç kişiler ve birazdan dört olacaklar, zira Anna Richard'ı yeni nişanlısını getirmeye yolladı.

"Vay" diyorum, "böyle mi anıyorsun onu? Nişanlandılar mı?"

Omuz silkiyor: "Beraberler, öyle değil mi?"

"Kes şunu, anne, diyor Vincent, içini çekerek. Pekâlâ, biliyorsun bunu."

Sigara yakıyorum. Yanımıza geldiklerinde, başka yere bakıyorum.

Her ne kadar Vincent'ın Josie'nin hücumlarına direnme kapasitesine ilişkin bazı kuşkular doğsa da, kararlı gözüküyor, hatta kızın aklını başına getiremediği takdirde geceyi otelde geçirmeyi bile düşünüyor

Göz ucuyla Richard ve Helène'i süzüyorum. Eskiden bu adamla ben beraberdim. Şimdiyse o başka bir kadınla beraber. Yemeğin ortasındayız, iştahım kapandı, ama bir cin tonik sipariş ediyorum.

Ve içkim geldiğinde, bana dönüp, dik dik bakıyor.

Babamın cenaze faturasını ödüyorum. Birkaç gazete, katliamdan dem vurarak, babamın ölümünü haber yaptı, ama tabi-

atıyla okur mektuplarına yansıyan küfürler hariç, ucu bana dokunan hiçbir şey olmadı, ne mektup, ne telefon, ne de herhangi bir temas... Bu ihmali Ralf telafi ediyor.

"Kusura bakma, ama bir kaçık daha eksilmiş" diyor.

Kızılhaç'a vermek üzere, İrène'in giysilerini kutulamakla meşgulüm. Bir süre işime ara verip, kibarca, asgari terbiye almış hiç kimsenin bir ölüye kızının önünde küfretmeyeceğini açıklıyor ve onu bariz bir şekilde hiçe sayarak, işime devam ediyorum.

"Bırakın bu büyük havaları" diyor. "Oldum olası katlanamam zaten."

"İçtiniz mi siz?"

"Kendini beğenmişlere asla katlanamamışımdır."

Bu laflardan sonra, olduğu yere çöküyor. Aralık, erkeklerin sarhoş oldukları -öldürdükleri, tecavüz ettikleri, bir kadınla birlikte yaşamaya koyuldukları, kendilerinin olmayan çocukları üstlerine aldıkları, kaçtıkları, inledikleri, öldükleri- bir ay, ama en azından bu herif konuşma yeteneğini muhafaza etmiş ve sonunda, vaktiyle aynı okula gittiğimizi, babamın bütün ülkeyi boğduğu dehşeti hatırladığını ve o dönemde bile benim takındığım havalara katlanamadığını anlıyorum. O yıllara ait hiçbir yüz yok hafızamda, söyledikleri doğru olabilir.

"Gidip bir duş alın, iyi kokmuyorsunuz" diyorum.

Kafasını yavaşça sallayarak, bana pis pis bakıyor. "Her halükârda, dünyadan bir alçak eksildi ve karısını sikmiş olmaktan memnunum."

Cevap vermiyorum. Mantomu ve eldivenlerimi giyiyorum. "Yine de bavullarınızı toplamakta gecikmeyin, siz" diyorum.

Seine'de birkaç buz tabakası sürükleniyor. İki önemli yatırımcıyı ikna etmemiz gereken bir akşam yemeği için Anna yla buluşmaya gidiyorum -müteşebbisler epey inatçı çıkıyorlar, fakat nihayetinde sonuç lehimize oluyor. Vakit geç, yorgunum ve tam lokantadan çıktığımız sırada, Vincent'dan mesaj geliyor: Kapıda kalmış. Anna'nın da aynı mesajı alıp olmadı-

ğını merak ediyorum doğrusu. "Hemen geliyorum" diye yanıtlıyorum.

Zor duruma düştüğünde aradığı kişinin ben olmama hoşnutlukla şaşırıyorum. Onu almaya gidiyorum ve hakarete uğramış gibi bir eda takınarak, Josie'nin kilidi değiştirttiğini bildiriyor. "Saçmalığın daniskası" diyorum.

Vincent hem sinirli hem de şaşkın, sanırım Josie'den bu denli radikal bir misillemeye hazır değildi ve sonuçlarını kestiremiyor. Nereye gittiğimi sormuyor. Rıhtımlar boyu ilerliyorum.

"Büyükbabamın öldüğünü biliyorum" diyor.

Bu alanda İrene beni yenmişti. Vincent'ın yeniyetmeliğinden, anneyi üzecek veya kızdıracak her şeyin derhal benimsendiği o tüyler ürpertici yaştan istifade etmişti. "Büyükbaba deme şuna, diyordum. Senin büyükbaban yok. O adam senin hiçbir şeyin değil." Sonra da İrène'e dönüyordum: "Ya sen, anne, çocuğun kafasına böyle şeyler sokmayı ne zaman bırakacaksın? Eline ne geçiyor, söylesene." Bu konuda fena kapışıyorduk ve ben kelimenin tam manasıyla kuduruyordum, ama kolay savunulabilir bir mevzi tutmuyordum, kan bağını silmem mümkün değildi.

Ona temkinli bir bakış atıyorum, fakat büyükbaba sözcüğünü telaffuz ederken sesinde hiç de alaycı bir niyet tespit etmedim ve sakinliği içimi rahatlatıyor.

"Evet, asmış kendini" diyorum.

Başını sallıyor ve boşluğa bakmaya koyuluyor. Sèvres Köprüsü'nden geçiyoruz. "Ne de olsa babandı, amk." diyor.

Eve vardığımızda, odasını göstermeme gerek olmuyor, zaten biliyor. Ona bir diş fırçası buluyorum. Dışarıda ay soğuk gecede parlıyor. "Yarın sabah yedide yola koyuluyoruz" diyorum. Başıyla onaylıyor. Esniyor. Bana doğru belli belirsiz bir el hareketi yapıyor. "Yardımın için sağ ol" diyor.

"Teşekküre lüzum yok. Annenim ben senin, bunun için varım."

"Olsun, yine de sağ ol."

Okuyacak bir şey arıyor. Eudora Welty'in bir hikâye kitabını uzatıyorum.

"Ne düşünüyorsun" diye soruyor.

"En büyüklerden biri."

"Yok, yerimde olsaydın, sen ne yapardın demek istiyorum."

Fikrimi soracağı aklımın ucundan geçmezdi. Ağzım açık kalıyor. Odamın önündeki koridoru süsleyen halının motiflerini inceler gibi yapıyorum.

"Bilmem" diyorum. "Ona ne derece kıymet verdiğini bilmiyorum. Ama yerinde olsam, hücuma geçmekte fazla acele etmezdim, hiçbir yaşam belirtisi göstermeden, bir iki gün beklerdim. Bir raundu gözleme ayır. Takvime sen hâkim ol. Galipler sinirleri en sağlam kişilerdir, unutma. Biliyorsun, onu iyi tanımıyorum, ama Josie'ninkilerin de sağlama benzediğini, herkese kafa tutabilecek türden bir kız olduğunu söyleyebilirim."

"Hiç böyle bir şey görmedim, bu kadar berbat bir karakter olamaz."

"Tamam işte. Belli bir direnişle karşılaşmaya hazır ol. Ama bu hikâyede her şey olumsuz değil. Her ikiniz de gerçekte ne istediğinizi düşünebileceksiniz, ilişkinizin sınırlarını zorlayıp, test edebileceksiniz. Çünkü ne olursa olsun, düşünmekten tasarrufa gitmeyeceksiniz, Vincent. Édouard-bebeğin babasının da yakında içerden çıkması gerekiyor, öyle değil mi?"

"Babası benim onun."

"Evet, anlıyorum, lakin o buna ne diyor?"

"Ne bileyim ben? Josie'yle ayrılmışlar."

"Öyleyse onu dışarı çıkartmaktaki bu acele, harcanan onca para niye?"

"Adalet meselesi bu. Aynasızlar ibret olsun istemişler. Kabul edilebilir gibi değil, amk."

"Evet, neyse, bu düşünmeni önerdiğim noktalardan, karşılaşacağın birçok sorundan sadece biri. Bilmen gerek. Bilinçli

davranmak ayıp değil. Gerçi her halükârda bana güvenebilirsin. Seni dünyaya getirene kadar canım çıktı, anlıyor musun?"

Gülümsüyor. Birkaç gün daha bu minvalde gidersek, sabah akşam gelip öper beni.

Yardımıma güvenebileceğini söylediğime pişman değilim. Saf gerçek bu, son nefesime kadar yanında olacağım, ama işim başımdan aşmışken, neredeyse bütün günü büromda bir aşağı bir yukarı yürüyerek, benden gizli sabırsızlanarak, yeniden kara dönen beyaz göğe yükselen kulelerin karşısındaki penceremin önünde dikilerek, tekrar yürümeye koyularak, ikide bir cep telefonuna bakarak, bilhassa benim sigaralarımı içerek geçiriyor. Anna sabretmemi işaret ediyor.

Vincent öğlen bir şey yemiyor, akşam da keza. "İlk gün en zorudur" diyorum.

"Hadi yahu? Nerden bildin?"

Bir kürek alıp, neredeyse kesif karanlıkta –mehtabın mecali yok– evin önündeki karı hararetle küremeye koyuluyor.

Eve girdiğinde, ter içinde, ama bir türlü yakasını bırakmayan gerilimin büyük kısmından kurtulduğunu görüyorum – babası da kışın ihtilafa düştüğümüzde aynı şeyi yapardı, geri kalan zamanlardaysa kuru yapraklara saldırır, toplayıp yakar, ayrık otlarını yolar, odun kesmeye vs. koyulurdu. Josie'nin – büyük beden kızların zayıf ruhlara yönelik cinsel çekiciliklerinden hep çekinmiş olmama rağmen– Josie'nin onu bu hale getirme gücüne sahip olduğunu, Vincent'ın ona bu denli önem verdiğini sanmıyordum. Apışıp kalıyorum. Bu meselede yeterince etkili, sağduyulu ve anlayışlı olamamışım. Bu durumun ellisine merdiven dayamış biri için pek iç açıcı olduğundan şüpheliyim.

Biraz sonra, yine yanıldığımı fark ediyorum. Kötü bir anneyim, zira oğlumun dilini çözmek için birkaç kadeh beyaz şarabın yardımına başvurdum, ama ne olursa olsun, ufak dokunuşlarla bambaşka bir gerçeklik resminin ortaya çıktığını, gözlerimin önünde yapboz gibi bir araya geldiğini görmeye

başlıyorum. Çarpıcı gerçek nihayet kendini gösteriyor: Onun istediği Josie değil, oğlu. Aklındaki kadın değil, çocuk.

Birçok tavır ve düşünce aniden aydınlığa kavuşuyor, ama ben gözlerimin önünde olan biten ya da kulağıma gelenlerin hiçbirini anlamamışım, bitmez tükenmez karı koca kavgalarından başka bir şey görmekten aciz bir halde, tam bir körleşme yaşamışım. Bunun üzerine, yanına oturup, hiçbir şey söylemeden elini tutuyorum, fakat Vincent bunları dert etmeyecek kadar sarhoş. Bütün gece uyumuyorum –muazzam, baş döndürücü, kaotik ve sonsuz bir gece– ve sabah erkenden, markette Patrick'e rastlıyoruz. Daha doğrusu, Vincent ve Patrick bilmem ne reyonunda karşılaşıyor ve sıkı dostlar gibi tatlı tatlı sohbet ederek, bana doğru geliyorlar.

Utanmaz herif bir de uzanıp beni öpmeye kalkmasın mı? Bir vebalıyla kucaklaşacakmışım gibi kasılıyorum, fakat adam oralı bile olmuyor ve dudakları yanaklarıma konuyor –hem de pazımdan tutup sıkacak kadar büyük bir ısrarla. Beni bıraktığında, zihnimin karışıklığını, sinirliliğimi ve telaşımı acilen saklamak için, elime gelen ilk şeyi, yani beş paket spagetti (no:3) içeren bir koliyi yakalayıp arabama atıyor ve ona dikkat etmeksizin, yoluma devam ediyorum.

Maalesef bu sabah pek sevimli ve ona dünyanın en kötü niyetini yakıştırsam da, sonunda yüzümü güldürüyor –ama serinkanlılığımı korumak için göz göze gelmekten kaçınmam icap ediyor yine de. Bu işlerin niye bu kadar karmaşık olması gerekiyor ki? Son aylardaki onca sarsıntıdan sonra yumuşaklık, huzur ve sükûnetten başka bir şey istemediğim halde, neden bir cinsel sapığa denk düşmem gerekiyor?

Onun evindeyiz, bir kadeh içiyoruz, şakalaşıyoruz, doğaçlama bir yemek hazırlıyoruz, içimde halüsinasyon görüyormuşum gibi bir his var. Bu noktaya nasıl vardığımızı, bu eve adım atmaya nasıl razı olabildiğimi bilmiyorum –benim için tam bir gizem söz konusu. Kuşkusuz Vincent itti beni buraya– Patrick'i gayet sempatik buluyor ve kasadan geçip mavi göğün altına

çıktığımızda, az evvel bahsi geçen beş bin parçalık plak koleksiyonunu görmeye can atıyor. Lakin teslimiyetimin asıl sebebi Vincent değil. İstemememe rağmen, bir başka ben tezahür ediyor. Bulanık suların, devinimin, bilinmeyen toprakların çektiği bir ben. Bilmiyorum. Kafatasımı açıp içine bakacak halim yok. Ne olursa olsun buradayım ve kendi cüretime şaşarak sofrayı kurarken, ocak başındaki erkekler bir şişe şarap daha açılmasını istiyorlar.

Vincent dün de içmişti, ama içinde bulunduğu korkunç belirsizlik durumunu, dikkatini başka tarafa yöneltme, biraz gülme ihtiyacını bahane edip, kendine şarap doldurarak, tereddütlerimi süpürüyor. Canının istediğini yapmasına izin veriyor ve saflarımdan ilk kopuşu hisseder gibi oluyorum.

Son haberlere göre, Rebecca geceyi Asturias'ta, Gijón civarında geçirmiş. Ben karısının hac seyahatini büyük bir hevesle anlatan Patrick'i dinlerken, fazla kaçırmama öğüdüme kulak asmamış olan Vincent yanımda gözleri açık uyuyarak, beni, sevecen bir gününde olduğunu göstermekten başka arzusu yokmuş gibi görünen ve hiç hak etmemesine rağmen bunu hayret verici bir kolaylıkla beceren ev sahibiyle yalnız bırakıyor –bu başarının benden, esasında işin içinden kazasız belasız çıkmasını istememden kaynaklandığını, bu oyunda herhangi bir hapishane gardiyanının bile sevimli görünebileceğini biliyorum; ama böyle.

Evin içi öyle sıcak ki, hırkamın düğmelerini açtım. Kalorifer tesisatı hakkında bilgi alıyorum.

"Odun kazanı" diyor. "Ters alevli."

"Ya, sahi mi? Ters alevli, demek. Hı-hı, anladım."

Bu işten hiç anlamıyorum, ama bilgiç bir edayla kafa sallıyorum. Salon dekorasyonu genç üst düzey yönetici tarzı –solgun yeniden basımlar, çakma "vintage", insan çabucak sıkılıyor, ama ışınlarını odaya fırlatan öğle sonrası güneşi tüm bunları iyileştiriyor biraz. Vincent yarı uyur vaziyette, usulca divana uzanıyor. Varlığı, ne olursa olsun, durumu baştan sona değiş-

tiriyor ve Patrick son kalelerimi de düşürmekte olan eski bir brendi tattırdığından beri kendimi nispeten gevşemiş hissediyorum.

"Yerden ısıtmanın da iyi sonuç verdiğini duydum" diye belirtiyorum.

Makine dairesi çamaşırlıkta. Bütün bu alet ve sayaçların, elektrik kablolarının, kırmızı, mavi, siyah ve sarı boruların, bunca dirsek, manşon, bağlantı, hortum, vana, cıvata ve somunun, böyle tam teşekküllü bir tesisatın gelip bakma zahmetine değdiğini söylüyorum. Sunumuna devam ederek, sıcak su deposunu gösteriyor. O da çok güzel, muazzam bir şey. Yanında, şu meşhur kazan huzur içinde harıldıyor. Tam mazotun hâlâ uygun bir seçenek olup olmadığını sormak üzereyken, hoyratça bileğimi yakalıyor. Direniyorum. Gözlerinin içine bakıp: "Hayır, burada olmaz, şimdi değil!" diye heceliyorum, boğuk bir sesle. Elimi bırakmadan beni duvara yaslıyor, dizini bacaklarımın arasına sokuyor. Bir bel hareketiyle itiyorum onu. "Vincent yan tarafta" diyorum. Yine üzerime çullanıyor. Bu arada etajeri deviriyoruz ve metal çekmeceler etrafa saçılıyor. Boştaki elimle yüzüne vuruyorum. Kükreyerek bana sürtünüyor. Yere yuvarlanıyoruz. Neticede karşımdaki, baş etme şansımın hemen hiç olmadığı bir erkek bedeni ve kuvveti, ama hadisenin asıl can alıcı noktası, cinsel organını içime sokmaya uğraşırken kudurmuş gibi çırpınmakla meşgul olmasam beni gülümsetecek şey, hamlesine saniyede son vermenin benim elimde olması. Bu avanağı yuvasına geri yollayıp yollamamak benim gibi zavallı bir kadının elinde.

Öğlen epeyi geride kaldı; ama hava hâlâ güzel. Ben birkaç adım ötede son hakaretlere maruz kalırken masum bir halde öğle uykusuna devam eden Vincent'ın omzunu hafifçe sarsıyorum. Nerede olduğunu sorup, gözlerini ovuşturuyor ve gülümseyerek, uyuya kaldığını açıklıyor –ki bunu gayet iyi anlamıştık. "Eve gitme zamanı" diyorum. Doğruluyor. Patrick palto ve mantolarımızı getiriyor. Ona bakmaktan imtina edi-

yorum. Bize kapıya kadar refakat ediyor. Vincent'la ikimiz dışarı çıkıyoruz –biraz daha yakından bakılsa, oğlumdan geride kaldığımı ve fırsattan istifade ansızın Patrick'e dönüp, dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirdikten sonra, kendime lanet okuyarak ve yanaklarım ateş gibi yanmasına rağmen Vincent'a bir şey belli etmeksizin, arabaya doğru ilerlemeye devam ettiğim görülebilir.

Akşam çökerken, Vincent bir ileri bir geri dolaşmaya başlıyor. Arada sırada, bir pencerenin önüne geldiğinde, durup dışarı bakıyor, gözlerini her dakika daha da kararan alacakaranlığa dikiyor, sonra tekrar yola koyuluyor. Müthiş asabi. Benim tersime. Bense pizza hamuruna malzeme döşemekle meşgulüm –Gino Sorbillo'nun kendine mahsus tarifini uyguluyorum– ve iyice rahatlamış vaziyetteyim. Alnım düz, omuzlarım gevşek, keyfim avare.

Sonunda gelip, biraz otum kalıp kalmadığını soruyor, içecekmiş, artık dayanamıyormuş, Josie'nin sessizliği hoşgörü sınırlarını aşıyormuş. "Sakin ol, uçmayacaklar ya" diyorum, ama içini rahatlatmayı beceremiyorum. Sofraya geçtiğimizde, kendini daha iyi hissediyor, fakat o kaltak –Josie'yi aşağı yukarı böyle niteliyor artık– kendisini habersiz bırakmasa daha iyi hissedeceğini ekliyor.

Mutlu olmadığına üzülüyorum. Birlikte geçen şu birkaç gün hoşuma gitti –boşanmamızı izleyen, her gün beni babasını evden atmak, ailemizi yıkmak ve acımasız olmakla suçladığı dönemde yaşadığımız kâbusla alakası yok– ve onu da şu sıra benim olduğum gibi hoşnut görmeyi isterdim. Böylece bu beklenmedik, tamamen doğaçlama ortak yaşamın tadını doya doya çıkarabilirdik.

Pişirdiğim pizzayı yiyişini seyrediyorum ve bu şimdilik mutlu olmama yetiyor. Suda yüzüyor gibiyim biraz. Hâlâ öğleden sonraki –aynı zamanda beni korkutan– maceramın etkisi –cazibesi?– altındayım herhalde. İnce bir utanç da duyuyorum, çamaşır odasında Patrick'le giriştiğimiz deneyi-

min, o çılgınca ilişkinin, vahşi birleşmenin sağlıksız yanının bilincindeyim elbet, ama dürüst olmalı, gerçekle yüzleşmeliyim –bedenini kollarımın arasında tutmaktan hoşlandım, uzuvlarımızın birbirine dolanmasından, içimdeki organından, boğuk nefesinden, ıslak dilinden, cayır cayır yanan bileklerimi pençe gibi kavrayan parmaklarından, saçlarımda gezinen ellerinden, ağzımı açmaya zorlayan dudaklarından hoşlandım, bunların hepsi bana zevk verdi, tüm o anların tadını çıkardım, tersini iddia edemem. Onunla ilgili öyle çok hayal kurdum ki, tam olarak şaşırdığımı söyleyemem; ama saf zevk çok nadir yaşanan bir şey olduğundan, hâlâ biraz sersem gibiyim ve margarita dilimimden sadece minik bir lokma ısırıyorum.

Aslında sofraya geçtiğimizden beri gözlem yetisi hiç de azami seviyede gözükmeyen Vincent, bakışını ısrarla bana dikiyor ve dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm beliriyor: "Neyin var senin?" diye soruyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Bilmem, neden bahsediyorsun?

"Bambaşka bir âlemdesin."

"Üfleyen sensin, Vincent, ben değilim."

Gülümseyip, açılan sohbeti kısa kesmek için, temizlenmesi gereken yeşil salatayı bahane ederek, masadan kalkıyorum. Suçüstü yakalanmışım gibi bir his var içimde.

Neyse ki Vincent yeniden karanlık, yavrusu elinden alınmış baba düşüncelerine daldı da, beni unuttu. Böylece bir süre ortadan kaybolup, ıslak bezle alnımı ve hafifçe kızarmış yanaklarımı silip, saç topuzumu düzelterek, kendime yeni bir dürüst kadın yüzü oluşturabiliyorum.

Biraz sonra hepten sapıtıyor. Keyfim yerinde olduğu ve aklıma başka bir şey gelmediği için, gidip ne olup bittiğine daha yakından bakmayı öneriyorum. Henüz cümlemi bile bitirmeden, anorağına doğru atılıyor.

Apartmanının önüne vardığımızda, daire pencerelerinde ışık var. Park ediyoruz. Vincent'a bakıyorum. "Şimdi ne yapıyoruz peki? Dinle, hiçbir şey yapmamanı tavsiye ederim. Bak. Buradalar işte. Her şey yolunda. İçin rahatladı, öyle değil mi? Neticede onun da oğlu, yiyecek değil ya! Dinliyor musun, Vincent?"

Hayır, beni dinlemediği aşikâr. Boynu pencerelere doğru bükülmüş vaziyette, öne eğik duruyor. "Burada bekle beni, lütfen, beş dakikada gelirim" diyor.

"Hayır, bak canım, hiç de iyi bir fikir değil bu."

Ellerini benimkilerin üstüne koyuyor. "Tamam, sakin ol" diyor. "Sadece kulağımı kapıya dayayıp, içeriyi dinleyeceğim."

"*Ne?* Aptallık etme. Sakın yapma öyle bir şey."

"Tamam ama... Büyüdüm artık ben."

Apartman kapısından dalarken gözlerimle takip ediyorum onu. Klima dolayısıyla kontağı açık bıraktım. Cumartesi akşamı için mahalle sakin, ama huzur dolu gecede buz gibi bir rüzgâr esiyor. Neticede araç komutanı o. Hata ve başarısızlıklarıyla büyüyüp olgunlaşacak. Yaşı pek yakında yirmi beş oluyor, her şeye karışmamam lazım. Düşüncemi biliyor, kulak asıp asmamak kendisine kalmış. Camımı bir santimetre aralayıp, sigara içiyorum. Bu gece son derece iyi uyuyacağımı hissediyorum. Tanrım. Berbat bir durum. Telefonuma mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyorum. Richard'dan birkaç yıl evvel tanıştığım ve cinsel planda beni, anısı kalbimin derinliklerinde zalimce canlı kalacak kadar etkilemiş olan birini çok iyi hatırlıyorum. Patrick içimde, büyük ürpertinin hayatta ancak bir kez gerçekleştiği söylendiği için bir daha hiç hissetmemekten korktuğum, unutulmuş duyguları yeniden harekete geçirdi galiba.

Kendime verdiğim talimat, saldırmamak –her iki anlamda da– serinkanlılığımı muhafaza etmek. Bu sorunun çözümünün olmadığı besbelli. Patrick'i ağzından öpmüş olmak hiçbir şey düzeltecek değil, bunun farkındayım ve önceki yaşananlar

yetmezmiş gibi, evinden giderken ödül olarak verdiğim şu salaklığın daniskası, geri zekâlı ergen öpücüğünden ötürü pişmanlık duyuyorum. Ansızın giriş holünden fırlayan Vincent'ı görüyorum, kucağında bebekle arabaya koşuyor. Arkaya atlıyor. "Bas gaza! Bas, amk!" diye bağırıyor.

En az bir dakika tek kelime etmeden sürdükten sonra, arabayı park edip, Vincent'a dönüyor ve sahiden delirip delirmediğini soruyorum. Tam başına alacağı dertlerin listesini saymaya başladığım esnada, Edouard aniden kudurmuş bir hayvan gibi çığlık atmaya koyularak, her türlü iletişim imkânını engelliyor ve bir müddet kulak zarlarımızı zedeliyor.

Sonra Vincent onu sakinleştirmeyi başarıyor –dikiz aynasından izledim ve üstüne düşeni oldukça iyi ve kendinden emin bir şekilde yaptığını saptadım.

"Evde süt var mı" diye soruyor.

"Dolapta bebek sütü ve çeşit çeşit alt bezi bulundurduğumu mu zannediyorsun? Bu çocuğu annesine geri vereceksin, Vincent, duydun mu?"

Teşebbüsünün umutsuz olduğunu anlamayacak derecede enayi değil. Biraz fazla hızlı tepki verdiğine şüphe yok, ama sonuçta istediğini elde etti sanırım –banyo yaptırmak üzere Edouard'ı üst kata çıkardı. Bu çocuğa gösterdiği dikkat ve şefkatten çok etkilendim. Vincent'ı hiç bu ışıkta hayal etmemiştim. Böylece Josie'ye de, savaşmaya hazır olduğunu, hiçbir şey karşında geri çekilmeyeceğini göstermiş oluyor. Bir taşla iki kuş vuruyor. Âlâ. Şöminenin önünde ısındıktan sonra, Josie'yi arayıp, durumu açıklıyorum.

Huysuzluğundan payıma düşeni alıyorum hemen. Söylediğine göre, Vincent'ın kahramanlığı dairede biraz itiş kakışa yol açmış ve neticede mini müzik seti paramparça olmuş.

"Setiniz için kaygılanmayın, Josie, ben ilgilenirim. Çocuğunuza gelince, güvende olduğunu siz de biliyorsunuz. Ne zaman isterseniz, gelip alabilirsiniz, Josie, yarın, müsait bir vaktinizde gelin mesela. Vincent bir çılgınlık yapmış olduğunun bilincin-

de. Başka her şey yolunda mı, bir şey daha kırmadı ya? Şu an başımın üstünde gülüştüklerini işitiyorum, bebeği yıkamakla meşgul."

"Mamafih arabayı siz kullanıyordunuz."

"Pardon? Arabayı ben mi kullanıyordum? Nasıl yani? Direksiyonda ben vardım tabii de, ne yapmamı isterdiniz ki? Ben onun annesiyim, Josie. Göreceksiniz, çok geçmeden siz de bunun ne demek olduğunu anlayacaksınız. Ama neyse, iyi biten her şey iyidir, öyle değil mi? Arabayı kullanan bendim, fakat dehşetten buz kesmiştim, biliyor musunuz? Kızdınız mı bana? Yapmayın, lütfen, unutalım gitsin. Sinemadan hoşlanır mısınız? Hadi sizi sinema kanallarına abone edeyim, uyar mı?"

"Hayvanlardan, tarih ve insan vücudundan da hoşlanırım aslında."

Bu kızın yırtıcı bir mizah anlayışına mı sahip olduğunu, yoksa aksine, anlama yeteneğinden tamamıyla yoksun mu olduğunu kestirmek mümkün değil. Telefonu kapattığımda bir oh çekip, derhal kendime içki koyuyorum. Günlük heyecan istihkakımı doldurdum. Adeta sihirli bir şekilde yeniden yağmaya başlayan kar evi sessiz ve beyaz entarisiyle sarıyor.

Pencerenin önünde sigara içerek, Dustin O'Halloran'ın *We Move Lightly*'sini dinliyorum. Sonra yanlarına çıkıyorum. Edouard yatağın üstünde, bir havlunun içinde debeleniyor. "Talk pudrası buldum" diyor Vincent. Pencere pervazına dayalı başımı sallıyorum. Normal zamanda odasına hiç gelmiyorum –duygusallıktan değil, havalandırmak hariç orada yapacak işim olmadığı için– ve ikisinin o dekordaki yan yana görüntüsü oldukça şaşırtıcı.

"Josie yarın uğrayacak" diyorum.

Yanıt vermiyor. Tavan arasında, eskiden onun olan –ve şimdi, ben bir daha asla öyle bir deneyim yaşamayacağımdan emin olmak için başımdan ebediyen atmak veya bir güzel yakmaktan başka bir şey düşünmezken onu muhafaza etmeye karar vermiş olan Richard'ı haklı çıkaran –bebek arabasını

buluyorum. "Yiyecek ve giyecek pek bir şeyi olmasa da, yatağı var en azından" diye belirtiyorum, aracı kılıfından çıkarırken.

Çocuğu uyutan Vincent yanıma geliyor. "İçinde senle, kilometrelerce yol kat ettim bununla" diyorum. "Süspansiyonları harikadır." Benim gençlik anılarımdan ziyade Josie'nin tepkisiyle ilgilendiği için, telefon konuşmamızı mümkün mertebe sadık bir şekilde aktarmaya gayret ediyorum. Bir süre düşünüyor ve ben limon sıkıp, grog hazırlarken, bazı hukuki sorunları aydınlığa kavuşturmak için Anna'yı arıyor. Mutfak penceresinden Patrick'in evinde ışık fark ediyorum, fakat gözüme kar perdesinin ardında titreyen belli belirsiz ışıklardan başka bir şey çarpmıyor. Bunu düşünmeyi reddediyorum.

Tamamen imkânsız. Düşünmemek kesinlikle mümkün değil. Tecrübenin, mantığın, zekânın ve yılların hiç yardımı dokunmuyor. Bundan utanç duyuyor, kendimi ezik hissediyorum. İşler bu hızla giderse, onurumdan geriye ne kalacak? Tam bunları düşünürken, Vincent odun getirmeye çıkıyor ve buz gibi bir hava cereyanı odayı kat ediyor. İçim üşüyor.

Gidip bir papazla konuşacak kadar inançlı olmadığıma üzülüyorum, zira iman hâlâ dünyadaki en iyi ilaç. Şöyle güzel bir günah çıkartsam rahatlardım diye düşünüyorum. Tanrı'nın beni gördüğüne inanmak isterdim.

Çoğu zaman paramparça olan çiftlerin aşırı kırılganlığından bahsettiğimiz sırada –ki bu arada Vincent, babası ve benim eşit derecede kusurlu olduğumuzu nihayet kabul etti– Anna da aramıza katılıyor ve mantosunu çıkarırken, aslında hiçbir zaman domuzdan başka bir şey olmamış Robert'le her şeyin bittiğini bildiriyor.

"Tamam, da, neden söz ediyorsun sen" diye soruyorum, hafif bir kaygıyla.

"Metresi varmış, diye açıklıyor. Düşünebiliyor musunuz?"

Kucaklayıp, yanaklarımızdan öpüyor. Ateşin ışığı sayesinde, benzimin attığı belli olmuyor.

Vincent'ın ellerini kendisininkilerin arasına alıyor. "Zavallı sevgilim" diyor, "bu ara ikimizin de aşk hayatı iyi gitmiyor."

"Grogumdan iç biraz, diye yanıtlıyor Vincent."

"Robert'in metresi var, ha" diyorum zayıf bir sesle.

"Ve sıkı durun, bu hikâye yıllardır sürüyormuş."

"Amma sıcak oldu, amık." diye belirtiyor Vincent.

"Buna ne dersin" diye soruyor Anna, bana dönerek.

"Ne diyeyim? Çok şaşırdım."

"Ben de duyunca, apışıp kaldım. Oturmam gerekti."

"Yapma yahu" diye dalga geçiyor Vincent.

Kalkıp odunları eşeleyerek, ateşi ayarlıyorum. Kimse Robert'le örnek bir çift oluşturduklarını, birbirlerini şefkat dolu bir aşkla sevdiklerini düşünmese de, Anna kocasının ihanetinden fazla etkilenmişe benzemiyordu.

"Bunun hiç umurumda olmadığını söylemiyorum; ama çok da dert etmiyorum" diye nüansı vurguluyor. "Dünden beri evde bir yabancı dolaşıyor sanki. Kesinlikle tanımadığınız birinin varlığının ne kadar hoş bir şey olduğunu tahmin etmeyi size bırakıyorum."

Kafa sallıyorum. Birer grog daha hazırlamaya gidiyorum. Geri döndüğümde Vincent avukatın adresini not etmeyi yeni bitiriyor. Kar yağıyor, ateş çıtırdıyor, ben servis yaparken, o, bebeğin uyuduğundan emin olmak için yukarı çıkıyor.

"Bana hastalık falan bulaştırmadığı için kendimi mutlu saymalıyım" diyor göğüs geçirerek.

"Aç mısın, yemek yedin mi?" diye soruyorum.

Kadının kim olduğunu bilmediğini ve bilmek istemediğini öğrenince daha da rahatlıyorum. "Bilmiyorum" diyorum. "Aslında haklı olabilirsin, ama üzüldüm yine de."

"Üzülmene gerek yok. Ben iyiyim. Hayatlar bu tür hadiselerle dolu."

Kolumu kaldırıyorum ve gelip koltuk altıma yerleşiyor. Birkaç dakika sonra aşağı inen ve halimizi gören Vincent da gülümseyerek Anna'nın koltuk altına yerleşiyor. Konuşmuyo-

ruz, ateşe doğru bakıyoruz. Sonra onları bırakıp, yatmaya gidiyorum.

Vincent henüz tüysüz bir ergenken ve bilahare değişik vesilelerle, kendi kendime, aralarında bazı şeyler geçip geçmediğini sorduğum oldu, lakin bundan asla emin olamadım ve bu sabah da daha ilerlemiş değilim. Birlikte mi yattılar, yoksa Anna kanepede mi uyudu, bilmiyorum ve kuşkusuz hiç öğrenemeyeceğim, zira bir kez daha tavırlarında ufacık bir aydınlatıcı belirti bulmaya uğraşsam da, Vincent dünyaya geldiğinden beri karşılıklı olarak yaptıkları ve bana zaten bilmediğim bir şey öğretmeyen, küçük, sevgi dolu hareketler haricinde, alışılmadık hiçbir şey fark etmiyorum.

Vincent bebek için gerekli şeyleri almaya gidiyor. Aşağı indiğimde, Anna onu kucağında hassas bir hazine gibi taşıyor, yüzünü üzerine eğiyor, onunla yavaşça dans ediyor. Öyle müşfik ve sevgi dolu ki, gören en azından annesi sanır –ama daha önce iki kez yaşadığı dramı ve kapanmak bir yana, giderek derinleşen, açık bir yara olan yoksunluğunu bilen biri olarak, geri duruyor, aralarına girmekten kaçınıyorum. Vincent geri dönüp de kendilerini yalnız zannettikleri zaman, onları ele verebilecek bir bakış, dokunuş ya da başka bir ayrıntı yakalamaya çalışıyorum, ama işi biliyorlar. Neredeyse gülünç.

Göze oldukça grotesk görünen asıl şey, Edouard'dın tepesinde sanki kendi çocuklarıymış gibi oluşturdukları şu dengesiz ikili. Çıkıp bir tur atacağımı söylüyorum, fakat civarda kalıyorum.

Hava güzel, kar lastik çizmelerim altında gıcırdıyor. Dolaşmak dünyadaki en iyi şey. Evinin önüne vardığımda, Patrick'i bahçede buluyorum. Üstünde sadece gömlekle, girişi temizliyor. Beni fark edince durup, dostça el sallıyor. "Hello, nasılsınız?" diye soruyor, ağzı kulaklarında.

"İyiyim, ya siz?"

Dirseğini küreğin sapına dayayıp, gülümseyerek gökyüzüne bakıyor. "Tam manasıyla altüst oldum" diye bildiriyor sonunda.

"Yok, canım" diye karşılık veriyorum. "Demek öyle oldunuz, ha? *Altüst*?"

Kafamı sallayarak düşünüyorum.

"Konuşmamız lazım, Patrick."

"Biliyorum. Elbette" diyor alnını öne eğerek.

"En kısa zamanda konuşmamız gerekiyor, biliyorsunuz. Fena halde sorun yaratıyorsunuz bende, Patrick."

Aramızda, daha fazla beklemeden yüz geri ederek son verdiğim, yoğun bir bakışma oluyor. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra durup, yeniden ona dönüyorum. "Ben de, sizin deyişinizle, altüst vaziyetteyim" deyip yürümeye devam ediyorum ve ilerledikçe, nefesim yavaş yavaş düzene giriyor.

Josie bizimle kahve içmeyi reddediyor –hâlbuki karşılaşmamaları için Anna'yı büroma sürdüm ve nefis bir kutu çikolata çıkarıp, sehpada açık bıraktım. Çok kızmış olduğunu, ancak hızla telefona sarılıp kendisini haberdar ederek, çocuk kaçırma, haneye tecavüz, saldırı ve daha bilmem ne şikâyetiyle emniyet kuvvetlerine başvurmasının önüne geçtiğimi açıklıyor. Lakin bu, yaşananlara rağmen bizle oturup tatlı tatlı gevezelik edeceği anlamına gelmiyormuş. Yakışır. Onu gayet iyi anlıyorum, ama bunu kendisine söyleyemem.

"Bebeği düşünün, ikiniz de. Kendinizi daha az, onu daha çok düşünün" diyorum. "Akıllı olun. Bir uzlaşma zemini bulmaya gayret edin."

Kız kız gülüyor: "İşe oradan başlamak gerekiyordu."

"Okay, okay, diyor Vincent, iç çekerek."

"Biraz kısa bir özür."

Bebeğin içine kapatılarak küçük bir Michelin lastik adamına dönüştürüldüğü –gerçi annenin kendisi de sim işlemeli, türkuaz mavisi, iğrenç bir dudun mont giymiş doksan beş kiloluk bir kadın olduğundan, denge sağlanmış durumda– fosforlu yeşil tulumun fermuarında sorun var gibi görünüyor.

Josie'nin aklını başına getirmeye uğraşıyorum: "Şu işi kabul etmesine izin verin" diyorum. "İş konusunda şaka yapmanın zamanı değil. Her şeyin zamanı vardır, bilirsiniz, Josie."

"Siz bu meseleye karışmayın" diyor.

"Sen karışma, anne" diyor Vincent.

Bir şey söylemiyorum. Sıkışmış fermuarı sert bir şekilde çekip açıyorum.

Giderken, arkasından bakıyoruz. "O kadar da laf anlamaz değil" diyorum. "Zaman senin lehine çalışacak. Üç gün içinde, dizlerinin üstüne çöker."

"Hayır, sanmıyorum" diyor Vincent, Josie ilk virajı dönüp, mavimsi bir renge bürünen ormanın içine gömülerek, gözden kaybolurken. "Birçok kez şaşırttı beni. Yine şaşırtabilir."

Anna, Josie'nin gidişinden sonra, bir müddet daha kalıyor. Her şeyi işittiğinden eminim, ama duymamış gibi yapıyor ve ortam sıcaklığını ölçmek amacıyla, Vincent'ın yorumuna kulak kabartıyor. Kadın işin uzmanı. Josie, Vincent'ın ona yönelik duyguları pekiyi bilinmiyorsa, dikkatle ele alınması gereken, hassas bir parça. İyi de bunu Vincent'ın kendisi biliyor mu ki? Bütün sorun burada, bütün güçlük belki farkında bile olmaksızın sürdürdüğü bu belirsizlikten ileri geliyor ve Anna son haberleri almakla uyanıklık ediyor, zira öyle görünüyor ki, Josie'nin Vincent nezdindeki itibarı sandığımız denli alçak olmadığı gibi, Vincent da söylediği kadar kayıtsız değil ve kendimizi mütemadiyen güncellemediğimiz takdirde, rüzgârın dönebileceği kadar hızlı bir şekilde, ne yapacağımızı bilemez duruma düşebiliriz.

Anna giderken, kapıya kadar yolcu ediyorum ve eldivenlerini taktığı sırada, bana bakmadan fısıldıyor: "Acı çekmeye hazırlanalım."

"Ne demek bu yani" diye soruyorum.

"Acı çekmeye hazırlanalım demek."

Yanaklarımdan öpüp gidiyor ve beni bu muammayla baş başa bırakıyor.

Ertesi gün büroda, bir ara yalnız kalmamızdan faydalanarak, beni aydınlatmasını talep ediyorum. "Giderayak söylediğin şeyi düşündüm" diyorum.

"Josie canımızı yakacak. Bunu hissediyorum. Lakin bundan kaçınmanın yolu yok. Sonunda canımızı yakacak, biliyorsun."

Sigara içiyoruz. "Haftaya bu kadar karanlık düşüncelerle başlamak pek iç açıcı değil" diyorum.

"Evet, biliyorum, ama neylersin" diyor göğüs geçirerek. "İçime öyle doğuyor. Vaktin yaklaştığını hissediyorum."

Az evvel gelip kahve makinesinin önüne dikilen Vincent'ı gözlüyorum. Öğlen yemeğinde, sofrada inceliyorum. Kapanış saatinde, gözüm yine üzerinde. Ama ne aradığımı bilmiyorum.

Her halükârda, yanlış anlaşılma kaygısı yüzünden, eve kalıcı olarak yerleşmeyi düşünüp düşünmediğini sormaya çekiniyorum, ama varlığı bir sürü şeyi –mesela gizli bir ilişki kurmayı– zorlaştırıyor.

Josie'nin onu kapıya koymasına pek sevindim ve şu birkaç boyunca arkadaşlığından bol bol istifade ettim, evde geçirdiği her dakikanın tadını çıkardım –burada yemek yemesinden, burada yıkanıp uyumasından, koridorun sonundan bana seslenişinden, içerde ropdöşambrla dolaşmasından, merdivenleri paldır küldür inişinden, bahçeyi küremesinden, sadece misafir olmamasından zevk aldım– ve başka bir yığın nedenle, burada oluşundan mutlu oldum, fakat şu saçma sapan çamaşırlık hadisesi vuku buldu ve o zamandan beri, yalnız kalıp, hayatımı bakışlardan uzakta, kafama göre sürdürmeyi yeğliyorum. Kısacası, burada olmamasını tercih ederdim, ama halen burada, ayaklarımın altında ve Patrick'i üç günden önce göremem – Josie sonunda Vincent'ın haftada iki akşam bebek bakıcılığı yapmasını kabul etti.

Akşam çöküyor. Koca bir bardak cin içiyor ve Patrick'e gelmesini söylüyorum. İçeri buyur edip, kendine içki almasını öneriyorum. Kendimi biraz huzursuz hissediyorum. Bu iş o kadar basit değil.

"Bu iş o kadar basit değil" diyorum. "Adi bir tecavüzcüden başka bir şey değilsiniz aslında, bana tecavüz ettiniz! Yaptığınız şeyin farkında mısınız? Bu yaptığınızı affedebileceğimi mi sanıyorsunuz?"

Oturup, başını ellerinin arasına alıyor.

"Ah, hayır, kesin şunu, lütfen!" diyorum gayet sinirli bir şekilde. Bir sigara yakıyorum.

Odada bir aşağı bir yukarı yürümeye koyulduğum sırada, kafasını kaldırıyor. Mantomu alıyorum. "Dışarı gelin" diyorum. "Hava alalım biraz."

Hava çok soğuk, mehtap konuksever. Pek uzaklaşmıyoruz, evin önünde kalıp, aydınlık gecede yan yana duruyoruz. "Hava hakikaten güzel kokuyor" diyorum, "sizce de öyle değil mi? Bir şey söylesenize. Üşümüyorsunuz, değil mi?"

"Yok, hayır."

"Emin misiniz? Gömleklesiniz."

"Evet, evet."

"Kendinizi benim yerime koyuyor musunuz hiç?"

Ona bakmıyorum, fakat nefesinin buharı görüş alanıma giriyor. "Ne yapacağım sizinle?" diye soruyorum. "Yardımcı olun bari. Ne yapmam gerektiğini söyleyin."

Ona gizlice göz atıyor ve benden fazla bilmediğini anlıyorum, onun da anlamaya çalıştığını, olan biteni daha net görmeyi sahiden istediğini görüyorum; ama boşuna zahmet bu.

"Yoksa hiçbir şey yapamıyorum" diye açıklıyor bir süre sonra.

"Biliyorum, kör değilim" diyorum.

Yüksek bir sesle üsteliyor: "Başka türlü şeyim kalkmıyor, anlıyor musunuz!"

Bu kez açıkça bakıyorum ona. Sonra omuz silkip, başımı çeviriyorum. "Amma saçma bir durum!" diyorum, içimi çekerken.

Birkaç dakika daha gökyüzünü tetkik ettikten sonra, içeri girip ısınmayı öneriyorum.

Onu tekrar görmek için yine iki gün beklemem gerekiyor boş bir akşam için Vincent'ın Édouard'a bakması lazım– ve kaldığımız yerden devam ediyoruz: Enerjimizi kamçılama babında bir kadeh içki içiyoruz ve daha fazla beklemeden üstüme atılıyor ve yerde vahşice yuvarlanarak güreşmeye başlıyoruz. Giysilerimi zorla çekip çıkarırken feryat ediyorum. Yumruklarımla gerçekten vuruyorum, boğazımdan yakalıyor, o da vuruyor, bana sahip oluyor, vs.

Hafta sonu koca bir paket ucuz iç çamaşırı satın alıyorum.

İyice düşündükten sonra, AV Yapımcılık'ın yirmi beşinci yıldönümü için şu meşhur partiyi vermekte karar kıldık ve Vincent, pek fazla fiziksel gayret sarf etmesini gerektirmeyen arşiv işinden alınıp, daha zorlu ama mühim bir işe verildi ve işte, adeta büyü eseri, birkaç akşam rahatım, zira gün boyu sağa sola koşturup didinmesi, matbaayla tedarikçiler arasında mekik dokuması, sonu asla görünmeyen bir yığın sorunu halletmesi gerekiyor –hem de asla soğukkanlılığını yitirmeden– öyle ki daha eve dönerken, arabada uyuyakalıyor ve benimki bir bakıma daha yeni başlarken, gecesini tamamlamak için dosdoğru odasına çıkıyor.

Uyumasını beklerken, uzanıp biraz kitap okuyorum –David Foster Wallace'ın her yazdığını sevmiyorum, ama çoğu zaman harika çıkıyor. Kapısına gidip bakıyor ve eşikten hiç ışık sızmadığını gördüğüm, bir dakika hiç ses duymadığım takdirde, parmaklarımın ucuna basa basa evden çıkıyorum.

Bahçemi geçip, yola kadar iniyor, karşıya geçiyor ve açık arazide, ay ışığında parıldayan, kalın bir kar tabakasıyla kaplı çalılıkların arasından, ellerim cebimde, sakince yürüyorum, yalnızım, bir kuş ötüyor, gülümsüyorum, Vincent'ın uyanıp yokluğumu fark edebileceği düşüncesi neredeyse şekerleme tadında, sonra Patrick'in bacasından duman tüten evine doğru çıkıyorum, pencerelerde ışık var.

Patrick, mahzende olduğumuzda, komşuları uyandırmaktan çekinmeksizin, istediğim kadar bağırıp imdat çağırabilece-

ğimi düşünüyor. Bu içimi rahatlatıyor, zira ne gece yarısı boğazlanır gibi attığım çığlıkları, ne de bu yaşta nasıl böyle aptalca işlere girişip, bu kadar sapkın oyunlar oynayabildiğimizi açıklayabilirim

Bu meseleleri düşünmeye henüz vakit ayıramadım. Kendime ait bir dakikam yok. Mucize eseri Patrick'i görmeyi başarsam bile, sapıkça sevişmelerimizle fazla meşgul olduğumuzdan, olayla aramıza gereken mesafeyi koyamıyoruz ve bu konuyu gerçekten düşünme zamanını daha sonraya erteliyorum. Şüphesiz, savunulabilir olmaması korkusundan –bu ihtimali göz ardı edemem.

Ne kadar çarpık olsa da, kimse benim bu dehşet verici maskaralıktan zevk almadığıma inanmaz –ama ben de asla tersini söylemedim zaten, hadisenin platonik olduğunu hiç iddia etmedim. Uzun bir uykudan uyanmış gibiyim– ve Robert'le ilişkimizin kalitesinin sonlara doğru ne derece ufalanıp, kayıtsızlığa battığını ölçüyorum.

Vaziyetin ilânihaye böyle devam edemeyeceğinin, en kısa zamanda konuşmak zorunda olduğumuzun bilincindeyim – lakin konuşursak her şeyin bir solukta yok olabileceği gibi dehşet verici bir korku da mevcut. Her seferinde, geldiğim yoldan mutlu, ağrı sızı içinde ve neredeyse sesimi yitirmiş bir halde eve dönerken bana refakat etmeyi öneriyor, ama ben geldiğim gibi yayan dönerek, vücudumu ve zihnimi normal bir sıcaklığa düşürmek için gecenin serinliğinden faydalanmayı tercih ediyorum.

Bir akşam Vincent, zorlu bir günün ardından, Josie'yle ilişkilerinin düzelmesinin uzak ihtimal olduğunu ve Édouard'ın bakımı hususunda daha hakkaniyetli bir konum elde edemezse mahkemeye başvuracağını söylüyor.

"Onu akşam işten çıkınca alıp, sabah büroya giderken geri götürebilirim mesela" diye açıklıyor. "Akşam mamasını verebilir, yıkayıp yatırabilir ve sabah altını değiştirip, saçlarını tarar ve kahvaltısını yaptırabilirim."

Kafa sallamakla yetiniyorum. Omuzlarına yüklenmeye hazırlandığı işin büyüklüğü ve saçmalığını yüzüne vurmanın âlemi yok. Laf dinlemesini sağlamak için en ufak bir şansım var mı ki? Eve dönmeden evvel bir şeyler içiyoruz. Anna da bize katılıyor. Şu parti meselesi ve güya bir karara varılıncaya kadar otele yerleşen Robert'in, yanında götüremediği bir kravat ya da ayakkabı bahanesiyle ha bire eve damlaması Anna'nın asabını bozuyor. "Yıpratıcı bir şey" diyor iç çekerek. "Mahsus yapıyor sanırım."

Vincent tuvalete gittiği sırada Anna'dan, Vincent'ın aklından geçen ve bizi sabahtan akşama değil ama en beter zaman dilimi olan akşamdan sabaha kollarımızda bir süt bebesiyle öngören çılgınca fikri desteklememesini istiyorum. "Böyle bir günün ardından canım bebek bakıcılığı yapmak ister mi sence? Biraz düşün, lütfen. Hiç içimden gelmiyor."

"Ne geliyor peki?"

"Bilmem. Canım bunu çekmiyor, o kadar. Evime dönüp, küveti doldurabilmek istiyorum, başka bir şey değil."

"Ama bu onun için önemli."

"Oldukça adil bir tempo bulduğumuzu düşünüyordum. İki günde bir, bana göre bu bile çok. Daha fazlasını istemeyin benden. Faydasız. Kendime birkaç akşam ayırmam lazım, anlıyor musun? Kendimize mahsus birkaç alanımız olmalı, biliyorsun. Bu da önemli."

"Bak, haftada bir iki gün bende kalabilirler. Bilmiyorum. Ne dersin?"

"Bu işin altından kalkamaz gibi geliyor bana, becerebileceğine inandırmanın ona yardım etmek olmayacağını düşünüyorum."

"Yardım edeceğiz. Ve başaracağız."

Bir şey demiyorum. Kamışla cin-tonik içiyorum.

O akşam var gücümle haykırarak imdat çağırıyor, kudurmuş bir hayvan gibi çırpınıyorum ve sonunda Patrick, ter içinde ve nefes nefese, yana devriliyor. Sonra kollarını yana açıp,

tavana doğru gülümseyerek, dişleri arasından ıslık çalıyor. Rolümü gayet parlak ve müstesna bir şekilde yaptığımı belirtiyor. Burnunun hafifçe kanadığını fark ediyorum. Sonra dirseğinin üzerinde doğrulup, beni hayranlıkla süzüyor.

Vincent işin içinden iyi çıkıyor, Büyük Kütüphane önünde demirlemiş bir nehir teknesi kiralıyor, bir İngiliz DJ buluyor ve gerisini her şeyin fiyatını sıkı sıkı pazarlık ettiği Flo'ya bırakıyor. Ajanstaki herkes çalışkanlık ve yardımseverliğini takdir ediyor, verdiğimiz işe dört elle sarılıyor ve şirketteki varlığının merhamet dışında bir nedeni de olduğunu düşünmeye başlıyoruz –yani daha çok ben, çünkü Anna bundan asla şüphe etmedi. Ama yolunda gitmeyen bir şey var tabii. Josie'yle sorunları her şeyi karartıp, keyfini kaçırıyor. Eve dönüş yolunda onu uzun uzun dinleyecek zamanım oluyor ve bir uzlaşma noktası bulmaktan hâlâ uzak olduklarını ve ses tonunun yükseldiğini biliyorum. Josie'nin hiçbir şeyden vazgeçmek istemediğini, kaygılarımın yersiz olduğunu görünce, bir yandan içim rahatlıyor, ama öte yandan, kontrol panelinin yeşilimsi ışığında Vincent'ın karamsar ve inatçı suratını görerek endişeleniyorum.

Her zaman, babamdan bana da bir şeyler geçmiş olmasından ve lanetli zincirin lanetli bir halkasından başka bir şey olmamaktan korktum.

"Kendisini görmek istediğimi söyle ona, konuşmak istiyorum."

Velib' üzerinde zikzak çizen bir bisikletçiden kaçınmak için direksiyonu sertçe kırıyorum.

"Önüne baksana" diyor, havaya sıçradıktan sonra. "Araba sürüyorsun, amık."

Fazla kahve içiyor.

"Sinirin hep tepende" diyorum.

Parti arifesi, hâlâ dört bir yana koşturup, her şeyin kontrol

* Velo libre (Özgür bisiklet), Paris Belediyesi nin hizmete sunduğu kiralık bisikletlere verilen ad. (ç.n.)

altında bulunduğundan, pastanın vaktinde hazır olacağından, kar yağışı veya herhangi bir toplu taşıma grevinin akşamın keyfini kaçırmayacağından emin oluyor, sonra Josie'yi arıyor ve galiba zaman planlamasıyla ilgili bir sorun yüzünden atışıyorlar ve yanımdan uzaklaşıyor, zira konuşma ateşli bir hal alıyor, öyle ki çok geçmeden, artık aralarında diyalog yerini tutan, mutat ve tahmin edilebilir nakarattan başka bir şey algılamaz oluyorum. Atlı kovalıyormuş gibi, servis merdiveninde gözden kayboluyor.

Bütün gece gözünü yummadığını anlatıyor. Hiçbir işe yaramayan iki Valium yutup, şafak sökene kadar, saatlerce telefonunda soliter oynamış. "Sonra da eve odun taşıdım" diyor.

Yanağını okşuyorum. Esniyorum. Gece yarısına doğru Patrick'in yanına gittim ve şimdi biraz uykusuzum, ama pişman değilim.

"Rebecca dönünce ne olacak?" diye sordum.

Terden alnıma yapışan kâkülü kenara itip, gülümseyerek, kuşkusuz bir süreliğine otelde bir oda tutacağı cevabını verdi. "Dostumuz Robert gibi" diye ekledi gülerek –ama durumun hassasiyetini bir tek ben anladım. Rebecca'nın dönüş yolunda Lourdes'da duracağını söylüyor ve yarı şaka yarı ciddi, Kudüs veyahut Bugarach'a devam edip etmeyeceğini merak ediyor. Olayların bana erişmesini engelleyen bir tür bulutun üstünde, daha doğrusu *içinde* gibiyim– olsa olsa yumuşak bir şekilde dokunabilirler. Bu sefer o işi garajda yaptık, arabasının kaputu üstünde, ama böyle devam etmez –edemez– vaziyeti çabucak aydınlığa kavuşturmak gerek. Önümüzdeki günlerde.

Vincent kahvaltıyı hazırlamış. "Çok iyi, sağ ol, Vincent. Ama şimdi otur ve başka hiçbir şey yapma. İstirahat et. Gevşe."

"Heyecanlıyım. Kıçımı yırttım, anlarsın ya."

"Sakin ol, kalabalık olacak. Yiyecek, içecek hazır. Her şey iyi gidecek."

"Bütün gece Josie'yi aradım, telefonu açmadı."

"Açmaz tabii, Vincent. Uyuyordur, gece. Normal insanlar öyle yaparlar, biliyorsun."

Yumurtaları hazır etmiş. Bana sadece pişirmek düşüyor. "Dinle Vincent, onu taciz etmenin doğru yöntem olduğunu sanmıyorum. Darbelere yüz misli karşılık verecek türden biri bence."

Sövüp sayıyor. İçimi acıtıyor. Josie ve çocuğunu unutsa, onsuz başlamış oldukları bir varoluşa devam etmelerine izin verse çok sevinirdim –seyir halindeki araca atlamak her zaman daha zordur ve akrobasi gerektirir. Güzelce bir sarhoş olup, işi olacağına bırakmak yeter aslında, mesele kendiliğinden hallolur. Ama bu düşüncemi ona aktarmaktan ısrarla kaçınıyorum. Onu zaten berbat bir hale iten şu partiden birkaç saat evvel hiç risk almak istemiyorum.

Patrick'le ilişkimden kimsenin haberi yok, ama o da artık tanıdıklar arasına girdiğinden, davetli listesine dâhil ettik. Giderken beni almaya uğruyor, çünkü Josie hâlâ telefona yanıt vermiyor, arabayı kendi kendini yiyip bitirmeye başlayan ve gidip eve bakmak isteyen Vincent'a bırakıyorum.

Patrick içeri girerken, Vincent çıkıyor ve motorun gürlediğini duyuyoruz. Patrick gülümseyerek bana bakıyor. İki kelimeyle durum hakkında bilgi veriyorum. Havasının değiştiğini hissederek, ben de gülümsüyorum. "Aklınızdan bile geçirmeyin" diyorum. "Gaz sıkmaya zorlamayın beni."

"Aklımı çeliyorsunuz, Michèle."

"Geç dönmeyeceğiz, nasıl olsa" diyorum, kolunu tutup, pişkin bir basınç uygulayarak. "Sözüm olsun" diye ekliyorum, gözlerinin içine bakıp, dudaklarımı büzerek.

"İşkence çekiyorum" diye fısıldıyor boynuma doğru.

"Beter olun, Patrick."

Yeni bir âşığa sahip olmanın en azından ilk üç hafta ne kadar hoş ve onun yanında her anın ne kadar şaşkınlık, tazelik ve dinamit dolu olduğunu, oynamanın, gizlenmenin, sır saklamanın ve şakalaşmanın ne keyifli olduğunu unutmuşum. So-

ğuk geceye çıktığımız sırada, benim harika olduğumu söylüyor. "İşte duymaktan hoşlandığım şey, diyorum kendi kendime, dünyanın en güçlü uyuşturucusu bu işte."

Seine'de parıldayarak akan buz blokları mavnanın siyah gövdesine sürtünüp kayıyorlar.

Richard'ın oğlu ve Josie arasında devam eden çekişmeden fazla haberi yok. Fırsattan istifade, etrafını kuşatan dünyadan bir şeyler anlamayı sürdürmek istiyorsa, vaktinin onda dokuzunu Hélène'e feda etmek yerine paylaştırmayı öğrenmesi gerektiğini söylüyorum. Pis pis gülüyor. Hélène'in onun senaryosunu Hexagone'a okutmayı başardığını işittim –hemen bunun, benim asla beceremediğim bir şey olduğunu düşünmüş olmalı– ve muhtemelen zamanının geri kalan onda birini de onun şerefine mum yakmakla geçiriyordur. "Her halükârda, Vincent dünden beri hiç haber alamıyor" diyorum. "Bu iyiye işaret değil pek. Biraz ilgi göster. Konuş onunla."

Bana bir kadeh şampanya uzatıp, başıyla onaylıyor. Çirkin turistik gezi teknelerinden biri geçerken, mavna hafifçe yalpalıyor. Normalde kendisine ders verecek konumda olmadığım türünden bir karşılık verirdi. Bu gibi durumlarda benimsediği o kavgacı tavır ilk sıcaklarla erimeye başlayan kar kadar hızlı yok olmakta. Asıl paradoks, bu saldırganlık eksikliğinin beni incitmesi. Biz Richard'la iki kelime edene kadar, Hélène'in çevresinde üç erkek toplandı bile –ve Richard, yüzü biraz asık bir halde, sahneyi göz ucuyla izliyor.

Anna barda yanıma geliyor. Tebrik etmek için Vincent'ı arıyor, zira her şey muhteşem gidiyor; ama yokluğunun sebebini açıklayınca, kaşları çatılıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Yumruklarını sıkıyor. Bunu yüzüne vurmuyorum, fakat Josie'ye gösterdiği bariz antipati –öbürü de aynen iade etmiş olsa bile– Josie ve Vincent'ı karşı karşıya getiren çatışmanın kaynağında yer alıyor ve işte, başımıza bunlar geliyor. Ama yine de ona sarılıp kucaklıyorum, çünkü bu parti onun şerefine veriliyor. Yirmi beş sene önce bir hastane odasında tanıştık ve tüm bunları

başlattık. Kimileri ıslık çalıp teşvik çığlıkları atmaya başlana kadar, bir müddet kollarımın arasında tutuyorum.

Anna umumi keyiflilik halinden yararlanarak, heyecan ve gururunu ifade ediyor ve AV Yapımcılık'ın yirmi beş yıl boyunca bize eşlik eden bütün dost ve müşterilerine tüm kalbiyle teşekkür ediyor falan filan. Sonra herkes alkışlıyor.

Birkaç yazar daha şimdiden sarhoş oldu. Şampanya nefis. Vincent gerçekten iyi iş çıkardı. Şu an ne yaptığını merak ediyorum. Onun için kenara minik pastalardan konmasını sağlıyorum. Arada bir Patrick'e rastlıyorum ve uzak tanıdıklar gibi birkaç değersiz lakırdı ediyoruz ki bu oldukça gülünç bir durum –çünkü aklımızda tek bir şey var, bir sonraki sevişmemiz ve bu şartlarda kayıtsızlığı oynamak özel bir tat alıyor. Öyle ki Anna, Patrick'ten söz ederek, bu çekici komşunun kucağına hâlâ nasıl düşmediğimi anlamadığını fısıldıyor kulağıma. Onu göz ucuyla inceliyorum. "Biraz yavan bulmuyor musun onu, biraz basit?" diye soruyorum.

Vincent en nihayet arzı endam eğliyor, ama yalnız –ve kireç gibi beyaz. Güverteye çıkıp, onu karşılamaya gidiyorum. "Evde değil. Kimse yok" diyor dişleri arasından. "Kaçmış, amk!"

Koluna giriyorum ve köprüye geri dönüyoruz. "Sahi mi? Bundan emin misin?"

"Bir saat bekledim. Sonra alt katta oturan herif onu elinde çantayla giderken gördüğünü söyledi."

"Hepsi bu mu?"

"Ne yani? Resmini mi çizmek lazım?"

Kendi çıkardığı işe hayran olabilmesi ve operasyonu hiç yanlış nota çalmadan sonlandırmayı becerdiğine sevinmesi için onu içeri sürüklüyorum. Anna yardıma gelip, nöbeti devralıyor. Richard'ı haberdar ediyorum. "Elinde çanta ve kucağında çocukla nereye gidebilir ki?" diyor omuz silkerek. "Çok uzağa gitmiş olamaz." Ben de aynı fikirdeyim ve Vincent biraz gevşeyip, geldiğinden beri kesin bir sebatla surat asmaktan vazgeçse, Josie'nin akıbeti için daha fazla kaygılanmazdım.

Richard'dan gidip onu elinden geldiğince, görünüşe göre sadece babaların yapmayı bildikleri gibi avutmasını istiyorum ve hâlâ etrafı sarılmış vaziyetteki -parlak kırmızı, sivri topuklu ayakkabılar giymiş- Hélène istikametine attığı mahzun bakıştan, kendini gece vakti Aston Martin'ini bisiklet veya eski bir mobiletin dahi bırakılmayacağı bir semte park etmiş biri gibi hissettiğini anlıyorum.

Sonunda kafa sallıyor.

"Sen iyi bir babasın" diyorum ona.

Düşünceli düşünceli kafa sallamaya devam ediyor.

"Sırtını döndüğün anda kaçırılacaksa, ondan çabucak ayrılmanı tavsiye ederim, Richard. Acıdan başka bir şey geçmez eline." Geçmişte beraber yaşadığınız ve artık yaşamadığınız -ve her şeye rağmen, makul bir dozdaki belli bir ışıkta hâlâ çekici kalan- şu yeni erkek türüne dâhil bir adam.

Pasta pinpon masası ebatlarında, kalınlığı tuğla kadar ve üstü tamamen mavi-beyaz damarlı kremayla kaplı. En tepede, AV Yapımcılık'ın yirmi beşinci yılını kutlayan, muhtemelen nugatinden mamul bir süsleme yer alıyor. Mumları beraberce üfledikten sonra, pastayla ilgilenip, meslek erbabının övgü yüklü alkış ve ıslıkları arasında divayı oynamayı Anna'ya bırakıyorum, zira bundan meşru bir zevk aldığını ve ilk parçaları servis etmeyi fırsat bilip, bazı davetlilere birkaç kelime fısıldadığını görüyorum. Ona göz kırpıyorum ve kocaman bir tebessümle cevap veriyor. Richard'ın koltuklar arasından Vincent'a yaklaşıp, elini omzuna koyduğunu fark ediyorum. Barda Patrick'e rast geliyorum -bu Patrick ikisinin karışımı, onu hem çekici hem de itici kılan iki çehresinin oldukça yakışıksız bir çakışması ve babamla benzerliği uzak değil. Ona yapışmamaya bilhassa özen gösteriyorum. "Nasıl gidiyor?" diye soruyorum. "Sıkılmıyorsunuz değil mi?"

Birkaç tanıdık bulmuşa benziyor ve beni onlarla bir kadeh içmeye davet ediyor. Uzaktan kimlerin mevzubahis olduğunu görüyorum -Soho'da galeri işleten, korkunç bir Fransız kadın-

ve Vincent'la halletmem gereken, arabayla ilgili, acil bir meseleyi bahane ederek, hemen sıvışıyorum. Bir an kırılır gibi oluyor, ama çabucak kendini topluyor. Aferin mahiyetinde, gizlice eline dokunuyorum.

Eski tanıdıkları tekrar görmekten keyif alıyorum –özellikle de bizimle sanatçı portreleri üzerinde çalışmış bir çifti. Varlığından bîhaber olduğum, on sekiz yaşındaki kızlarıyla gelmişler, Aliette, yedi buçuk aylık hamile, doğru anladıysam bebeğin babasının nerede olduğu bilinmemesine rağmen ışıl ışıl parlıyor. Birkaç kadeh de, ellerinde harika bir hikâye bulunan senaristlerle içiyorum. Genel uğultu, kahkaha, ses kırıntıları ve fon müziği yüzünden hiçbir şey anlamasam da, gülümseyerek dinliyorum onları. Anna'yla birlikte sehpalar arasında biraz geziniyor, bazen durup, rasgele birileriyle birkaç kelime hoş beş ediyoruz ve saat ilerliyor. Velhasıl mavnada harika bir akşam geçiriyorum. Buradaki herkes gibi. Nehirde hareketsiz duran bu mavnada hepimiz harika bir akşam geçiriyoruz, oğlum hariç.

O az evvel korkunç bir mesaj aldı. Vakit epey geç olmaya başlıyor ve şu kızın sabahın birinde neden uyumadığını merak ediyorum. Hâlbuki onu yakın zamana kadar örnek gösteriyordum. Lanet olasıca SMS'leriyle Vincent'ı yakın mesafeden taramaktan başka yapacak işi yok mu yani?

"Bana ulaşmaya çalışma." Mesaj açık. Telefonunu geri verirken, gözlerinin içine bakıyorum, ama başını eğiyor.

"Kafayı taktığını anlarsa yandın" diyorum ona. Bir süre yanında oturduktan sonra, sırtını okşayıp, ayağa kalkıyorum, çünkü yapacak daha iyi bir şey olmadığı sonucuna varıyorum.

Daha sonra, ben onu tuvalette zannederken –Josie'nin ortadan kaybolmasının midesini bulandırması kuvvetle muhtemel, bunu ima etti– telefon açıp, apartmanlarının kapısı önünde nöbet beklediğini ve arabayı kendisine bırakırsam sevineceğini söylüyor. "Mecburen eve uğrayacak, diyor. Ve geldiğinde burada olacağım.

"Bak, Vincent, bilmiyorum, belki de haklısın. Her halükârda, geceler buz gibi, üşütmemeye çalış. Hem biliyorsun, bir gün bana niye böyle karmaşık işler peşinde koştuğunu açıklaman gerek."

"Ha-ha."

"Ben ciddiyim."

Bir saat sonra parti hâlâ hızından bir şey kaybetmiş değil, ama canım artık gitmek istiyor ve Patrick'in attığı sabırsız bakıştan, bunu isteyenin bir tek ben olmadığımı kestirebiliyorum –elimden geldiğince hızlı davranıyorum, fakat haber vermeden çekip gidemem, vazgeçilmez desteklerini yitirmeyi göze alamadığımız için benzersiz hazineler gibi pohpohlamak zorunda bulunduğumuz beş altı nüfuzlu kişiye bu terbiyesizliği yapamam– ama her şeyin bir bedeli var, öyle değil mi?

Bu bekleyiş Patrick'i kızdırdı. Dışarı çıktığımda, çoktan arabaya kurulmuştu –Richard, hikâyedeki son gelişmeleri enine boyuna aktarmam için en az on dakika fazladan tuttu beni. Vincent'a bir saat, sakin olup Josie'nin ortaya çıkmasını beklemesi gerektiğini, zira kuşkusuz kendisinin de fark ettiği gibi kızın kolay bir karaktere sahip olmadığını ve bir nevi kuvvet gösterisine kalkışmasını hoşlanmama riskinin mevcut olduğunu açıkladığını belirtiyor.

"Fazla uzatmadım, değil mi?" diye soruyorum, Patrick cevap vermeden yola koyulurken. Fiziki fark hemen gözüme çarpsa da, işte bir küçük çocuk daha diye düşünüyorum.

Bir an profilini, dudaklarını inceliyorum. "Yoksa siz huysuz biri misiniz, Patrick?"

Kendimi hafif sarhoş hissediyorum, ama onunla kavga arayacak kadar değil, çünkü evden çıkarken verdiğim söz aklımda ve bunun hayali bile içimde karanlık bir arzu uyandırıyor. Başkası olsa, bir okşama ya da öpücük her şeyi kolayca hallederdi, lakin Patrick özel bir vaka. Şu küçük mizanseni olmadıkça, onun için hiçbir şey yapamam.

Şu an bunları düşünmek istemiyorum. Öyle utanıyorum ki, bazen nefes nefese uyanıyorum ve kendimi hasbelkader içine düştüğüm bu hikâyeden kabul edilebilir bir çıkış imkânı hakkında sorguladığım zaman, düşüncelerim felç oluyor. Derin bir iç çekiyor, ama sessiz kalıyorum. Bunun yakalandığım bir hastalık, elimi yıkamadığım için kaptığım bir mikrop, bağışıklığım olmayan bir virüs gibi bir şey olmasını isterdim, ama partiyi kazanmakta güçlük çekiyorum, kendimi tam olarak ikna edemiyorum.

"Mamafih iyi ektiniz beni" diyor sonunda, Samaritaine'in terk edilmiş, kasvetli binaları hizasına vardığımız sırada.

"Yok, canım, elbette ki hayır" diyorum "Ama... Bazı mecburiyetlerim, yükümlülüklerim var, anlıyor musunuz? Hem mesele siz değildiniz, şu, Soho'da galerisi olan kadındı, onu tanıyor ve katlanamıyorum, ondan kaçıyorum, neyse, zaten pek yakında fuşya rengi tayyörü içinde infilak edecek, sizce de öyle değil mi?"

Biraz sonra, durup o işi ormanda yapmayı teklif ediyor, zira artık dayanamıyor –elinin tersiyle ağzını siliyor. Ama dışarıdaki sıcaklığı gösteren rakamı işaret ederek, hevesini kursağında bırakıyorum. "Ben de sizin kadar sabırsızlanıyorum, Patrick, ama bu olmaz." Etobur bir tebessüm takınarak, hızlanıyor.

Çok heyecanlı. Eve varmamıza az kala, eğilip torpido gözünü açıyor ve kar maskesini çıkarıp, büyük bir zevkle burnuma dayıyor. Ben gözlerimi yukarı çevirirken, gevrek bir kahkaha atıyor. Seher ufukta titreşiyor gibi. Patrick o kadar şehvete gelmiş durumda ki, elini uzatıp saçlarımı okşuyor ve beni emrine amade kılmak için aniden sımsıkı kavrıyor. Bu arada, bir virajda yalpalıyor. Neyse ki salon pencereleri şöminede kalan son korlardan hafifçe parlayan eve ulaşıyoruz.

Geldiğimizi gören Marty üst kata sığınıyor –benim çığlıklarımdan korkuyor aslında.

İnandırıcı olduklarını biliyorum, derinlerden gelen ve bir fetih ordusu gibi her yanımı istila eden, gerçek bir öfke ifade

ediyorlar. Ondan aldığım korkunç zevke katkıda bulunduklarının da farkındayım.

Bu oyunu oynamaktan utanıyorum, fakat utanç herhangi bir şeyi engelleyecek kadar güçlü bir duygu değil.

Rollerimizi üstlenmeden evvel bir şeyler içmeyi öneriyorum. Bana kalsa, değişiklik olsun diye birkaç hazırlık faaliyetine karşı çıkmazdım, ama o karşılık verme zahmetine girmeksizin, müthiş bir dürtüşle beni yere yuvarlıyor.

Bunu beklemiyordum ve darbenin şiddetinden ziyade şaşkınlıktan sersemliyorum. Kar maskesini takarken, bir tekmede sandalyeyi bacaklarına fırlatıyorum. Havaya sıçrıyor. Şu an üstümde dikildiğini gördüğüm adam şeytanın ta kendisi. Elbisemi yırtıyor. Haykırıyorum. El ve ayaklarımı zapt etmeye çabalıyor. Onu itiyorum. Beni yakalıyor. Çığlık atıyorum. Kendini üzerime bırakıyor. Dişlerimi koluna geçiriyorum. Geri çekilip, cinsel organını bacaklarımın arasına sokmaya çalışıyor. Var gücüyle uğraşıyor ve tam başardığı sırada, ben zevkten ıslanıp çığlık çığlığa inlerken, arkasında duran Vincent'ı görüyor ve daha gıkımı bile çıkaramadan, Patrick'in kafatasının, oğlumun onu ölüler krallığına göndermekte kullandığı kütüğün altında infilak ettiğini işitiyorum.

Gerçeği yalnız ben biliyorum. Bir mizansenin söz konusu olduğunu bilen tek kişi benim ve bu sırrı mezara götüreceğim. Vincent için böylesi çok daha iyi. Kendi annesinin giriştiği sapkın oyunlara katılmaktan başka bir şey yapmayan bir adamcağızı öldürdüğünü öğrense, bana karşı bugün olduğu kadar iyi eğilimler taşımayacağına kuşku yok. Bundan eminim. Bu açıdan içim rahat bir halde, bahçedeki çiçekleri suluyorum. Susamışlar. Son günlerde hava fazla sıcaktı, daha haziranın yarısında olmamıza rağmen, yaz ortası kadar sıcak oldu. Şu an bile, sulamanın yarattığı serinliğe karşın, batan güneş yanaklarımı kızartıyor.

Pek yakında – İrène'e mezarı başında verdiğim söze rağmen –hiç arı kalmayacak, ama ortancalarım üzerinde birkaçının vızıldadığını görüp, Édouard'ı örten cibinliğe göz atıyorum– hâlâ uyanmamış. Bu arada Vincent ve Josie koruda dolaşmaya gittiler.

Kol ve bacaklarıma biraz krem sürüyorum. Demin aynı egzersizi yapan Josie'yi izliyordum ve birkaç ayda geçirdiği değişime bir kez daha hayret ettim. Kesinlikle tanınmayacak durumda.

Benimle iyi geçiniyor, fakat ondan veba gibi çekiniyorum –Anna'yla hâlâ paylaştığım bir şey kaldı en azından. Sanırım Josie, kendisini sevinç ve coşkuyla karşılamadık diye, hepimizden nefret ediyor aslında. Ve taptaze güzelliği her şeyden önce bir güç gösterisi.

Öğleden sonra, eskiden Patrick ve Rébecca'nın oturdukları eve iki ziyaret gerçekleşti. Gitmeden önce panjurları kapatan emlak ajansı müdiresini inceliyorum –orayı satmakta zorlanıyor. "İnsanlar *biliyorlar* tabii, diyor, zavallı kadıncağız, ne korkunç!" Bir an benden bahsettiğini zannediyorum.

Talihsizlik eseri dumanın bebek arabasına doğru uçuşmamasına dikkat ederek, sigara içiyorum. Édouard uyandığında, mızmızlanmaya koyuluyor. John Cheever'ın beni ancak bir depremin koparabileceği hikâyesini okumaya ara vermeksizin, şezlongumdan ayağımı uzatıp, parmaklarımın ucuyla onu sallıyorum.

Giderlerken Vincent, öpüşme faslında, Quick*'te yeni bir iş bulduğunu haber veriyor. Tebrik ediyorum onu.

Marty'i kucağıma alıp, uzaklaşmalarını seyrediyorum.

Hafta sonuna kadar yalnız kalıyorum.

Kendimi bezgin hissediyorum. Üzerimde kabullendiğimden daha derin bir etki yaratan –ve nereden bakarsam bakayım içimi parçalayıp, canımı yakan– hadisenin tesirinden hâlâ çıkmış değilim. Trajedinin ardından tüm enerjimi Vincent'la ilgilen-

* McDonald's'ın rakibi fast-food zinciri. (ç.n.)

meye adadım –üstümde paramparça bir korse ve ayak bileğime kadar sıyrılmış bir çoraptan başka bir şey yokken yaptığım ilk hareketin onu paldır küldür mutfağa doğru itmek olduğunu hatırlıyorum. Çocuk olsaydı, onu yerde sarsılan bedenin, süzgeçten akan krema gibi kan sızdıran kar maskesiyle kaplı, kırık kafatasının korkunç manzarasından korumak için, gözlerini kapatıp, koşarak oradan uzaklaştırırdım –ve kendimle meşgul olmaya pek vakit ayıramadım. Düşüncelerimi düzene koymak kolay olmadı. Magnezyum –ve dürüst olmak gerekirse, başka bir sürü şeyin daha– eksikliğini çekiyor olmalıyım.

Bundan bahsetmek istemiyorum. Şu an İrène'i özlüyorum. Anna'yla aramızın açılması da ters zamana denk geldi, ama Robert fazla ısrarcı olmuştu ve Anna yı arkasından çevirdiğimiz işler hakkında bilgilendirmekten başka seçeneğim kalmamıştı. Neyse, her halükârda hiç dostum yok artık, işler ters gittiğinde –hatta iyi gittiğinde de– arayacağım bir numara namevcut. Bu yüzden eğilip telefonumu geri bırakıyor ve limonatamla değiştiriyorum. O sırada Marty güç bela dizlerime sıçrıyor –patisi acıyor galiba– ve bir müddet karnımın üzerinde döndükten sonra yerleşerek, gülümsememe yol açıyor, çünkü bu tür laubalilikler alışkanlıkları arasında yer almıyor, ama olsun, ben değişime açığım.

Duyduğuma göre Richard, itiraflarımdan birkaç gün sonra, bir barda Robert'le dövüşmüş –ayrıntıları öğrenmek istemedim– ve arada doğrudan bir alaka görmesem de, hâlihazırda aramız daha iyi –bekârlığa geri dönmüş olmasının da bunda rolü var tabii– ama şu an onu aramak için geçerli bir sebep bulamayıp vazgeçiyor ve tek başıma, ağaçlardaki rüzgârı, kuşları dinlemeyi, kapalı gözkapaklarımın ince perdesi ardında alçalan güneşi hissetmeyi yeğliyorum. Robert'le yıllarca yatmış olmamı onun da hazmedemediğini ve bu sayede benden bazı tavizler koparmayı, kendisine dair şikâyetlerimden bazılarını –özellikle de bana attığı tokadı– boş vermemi umduğunu biliyorum, ama korkarım bu mümkün değil.

Daha dün bu hususta biraz atıştık, zira ona göre ben dehşet verici bir inat, insanı korkutan bir katılık –acımasızlık kavramını kullanmak istemiyor– gösteriyorum. Esneklikten nasibimi almamışlığıma mükemmel bir örnek olarak, babamı son bir kez ziyaret etmeyi reddedişime ilişkin bir yorumda bulunmasını müteakip, konuşma bayağı sertleşti, ama hapiste çürüyen ihtiyara yönelik tavrımı yargılamaya kalkmasını kabul etmedim ve kulaklıklarımı takıp, boşlukta kıpırdayan dudaklarını seyrederek, Peter Broderick'in *Everything I know*'unu dinlemeye koyuldum. Öylece yorulmasını bekledim ve pekiyi bir karaktere sahip olmadığım için, şehirde akşam yemeğine çıkma teklifini reddettim –daima uyuşulamayacağını, aşılamaz bir çizginin bulunduğunu, lanetin var olduğunu hâlâ anlayabilmiş değil.

Kış boyunca yaşadığım dertler onu bana karşı mümkün mertebe ölçülü davranmaya, fazla üzmemeye yöneltiyor, fakat gerçekte neler döndüğünü, esasında kendimi hangi feci komediye kaptırdığımı, olayların hiç de göründüğü olmadığını bilse, onları aynı kulakla duymayacağına bahse girerim –Vincent ve diğerleri de keza.

Bunları yeniden düşünmek bile boğazımda büzülmeye ve dolayısıyla, nefes alma zorluğuna yol açıyor.

Bu işteki sorumluluk payım muazzam. Patrick'in bana en azından bir kere sahiden tecavüz ettiğine şükrediyorum, aksi halde suçluluk duygusundan deli olurdum herhalde. Bugüne kadar bir tek bu ince ipe, *ne de olsa* işlemiş bulunduğu bir suçun bedelini ödediği düşüncesine tutundum –bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordum, lakin önerecek başka bir şeyim yoktu ve tam bir kâbus söz konusuydu, bir lanet. Marty karnımda yavaşça mırıldanıyor. Hava güzel, akşam oluyor. Uzaktan köpek havlamaları işitiyorum, birazdan eve girerim.

Üstünden zaman geçince, o iğrenç oyunu oynamayı nasıl kabul edebildiğimi pekiyi anlamıyorum –seks her şeyi açıkla-

madıkça tabii, ama bundan da tam olarak emin değilim. Aslında bu denli tuhaf ve karmaşık, aynı zamanda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar zayıf olduğumu düşünmüyordum. Şaşırtıcı. Yalnızlığın, geçen zamanın deneyimi şaşırtıcı. İnsanın kendini tanıması... En gözüpekler bile yalpalamışlardır – ki ben yalpalamaktan fazlasını yaptım, anlaşıldı. Bilmediğim bir sebeple, bazen sevişmelerimize ait sahneler zihnimde baştan sona yeniden canlanıyor ve yerde kavga eden o iki kudurmuşun birkaç metre üstünde yüzer gibi, olan bitene tanık oluyorum. Kendi öfkeme, gösterdiğim performansa, attığım tüyler ürpertici çığlıklara hayret ediyorum. Vincent'ın gelişini duymamızı engelleyen ve onu en azından boğazlandığıma inandıran şeyin o çığlıklar olduğu aşikâr. Ve kendimi onun saldırıları karşısında güçten düşüp, o iş bittikten sonra fazla zevkten sümsük gibi titrerken görünce, neredeyse gözlerim yaşarıyor. O kadar güçlü ve o denli zayıf.

Ayağa kalktığım zaman, Marty yere düşüyor. Refleksleri yavaşlamış, yaşlı bir kedi ve ona dikkat etmedim. Kendisinden özür diliyor ve mutfağa çağırıp, bir dilim kavun ikram ediyorum. Biraz sendeleyerek gelişini seyrediyorum. Tam uyanmadığı belli oluyor. Yaşanan dramdan sonra evden kaçmış ve on beş gün boyunca onu görmemiştim. Her akşam pencereye gidip, dakikalarca adını bağırıyordum. Her şeyi bilen, her şeye şahit olan bir tek o ve bu yüzden benim için çok kıymetli. Soruşturmacılara hiçbir şey anlatmadım ve Richard'a, ilk tecavüzcümle Patrick'in aynı kişi olup olmadığını bilemeyeceğimi, çünkü birincinin yüzünü görmediğimi, ama öyle zannetmediğimi, zira Patrick'in daha iri ve atletik olduğunu söyledim. Soruşturma orada kaldı, müfettişler çekip gittiler ve bir daha asla benim ve oğlumun yanında bu konudan söz açılmamasını, ebediyen kapatılmasını istedim.

Marty bana bakıyor. Ne istediğini bilmiyorum. Eğilip okşuyorum. Doğruluyor. Mağrur ve sessiz suç ortağım o benim.

Belirsiz bir nedenle, gecenin ortasında uyanıyorum. Işığı yakmadan, birkaç dakika mutlak bir sessizlikte bekledikten sonra, yeniden uykuya dalıyorum.

Sabah, kalbi atmıyor, ölmüş, yatağımın yanındaki kilimin üzerinde ruhunu teslim etmiş. Perdeler yeterli gelmiyor, güneş görkemli. Ayağa kalkıp, uygun bir alacakaranlık elde etmek için panjurları kapadıktan sonra, yatağıma geri dönüyorum. Ona bakmıyor, dokunmuyorum, olduğu yerde bırakıp, onun gidişine ve geri kalan şeylere, ikindiye kadar, sessiz ve kesintisiz ağlıyorum. Öyle ki, tişört ve çarşaflarım, kötü bir rüyanın ortasında sağanağa yakalanmış gibi sırılsıklam oluyor.

Marty'le ilgilendiğim sırada, dökecek tek bir damla gözyaşım yok artık. Onu tavan arasında bulduğum, büyük ihtimalle Irène'in yirmili yaşlarından kalma bir şapka kutusuna koyuyorum. Yanına çıngırak, fırça, tavşan derisinden yapılmış fare gibi birkaç şahsi eşyasını da ekleyip, bahçede bir ağacın dibine gömüyorum.

Telefon çalıyor, ama açmıyorum.

Facianın ardından, suçluluk duygusundan kurtulması için, Vincent'ı hiç yalnız bırakmadım, yakından ilgilendim, destek oldum, korudum –her ihtimale karşı, yatak odamın kapısı açık uyudum. Ayrıca, Hélène genç bir senarist uğruna onu terk ettiğinde, Richard'la da ilgilendim, kendini yalnız hissettiğinde ve biriyle konuşma ihtiyacı duyduğunda, barlara gidip, birlikte birkaç kadeh içtim. Lakin başkaları için kullandığım ilaçlar bana hiç fayda etmiyor. Çektiğim nutuklar kendimde işe yaramıyor. O kadar güçlü ve o denli zayıf.

Ertesi gün, oğlumu yeni üniforması içinde görmek üzere Quicke uğruyor ve Marty'in öldüğü haberini veriyorum. Eceliyle ölüp ölmediğini soruyor. Ama yeni işinden fazla mutsuza benzemiyor ve yine sağa sola gülücükler saçarak masalar arasında dolaşmaya koyuluyor. Gerçi birazdan Anna'nın söylediğine göre, ziyaretimi müteakip onu aramış ve beni hiç de iyi görmediğini, yüzümden düşenin bin parça olduğunu belirtmiş.

Uzakta olmamasından yararlanarak, İrène'i ziyarete gidiyorum. Babam yanında yatıyor, fakat onunla ilgilenmiyorum, mezarın sadece yarısını çiçeklendiriyor, onunla hiç muhatap olmuyor, orada yokmuş gibi davranıyorum.

"Marty öldü" diyorum. Gök öyle mavi ki, insan hemen her yerden palmiyelerin bittiğini görmeyi bekliyor. Mezarlık boş. Birkaç dakika dayanıyorum. Sonra dudaklarım titremeye başlıyor, kekeliyorum, koşarak çıkıyorum oradan –ve bana: "Amma da ödlek takılıyorsun, kızım!" diye bağırdığını biliyorum.

Akşam çökerken, Anna evimin önüne park ediyor. Arabasından inip bahçeden yukarı çıkışını seyrederken hafifçe hareket ettirdiğim salıncaklı koltuk uzun uzun gıcırdıyor.

Hava hâlâ çok sıcak ve Anna'nın kolları da çıplak.

"Marty öldü" diyorum, yanıma ulaştığında.

"Evet, biliyorum" diye yanıtlıyor, yanıma otururken.

Elini benimkinin üstüne koyuyor. Birbirimize dokunmayalı en az üç ay olmuştur. Bu süre zarfında sadece iş ilişkimizi devam ettirdik.

"Bir odamı öğrenci kızlardan birine kiralasam mı düşünüyorum" diyorum.

Mehtap muhteşem. Yolun öbür tarafında, Patrick'in birkaç yüz metre ötedeki evi, gümüşi çimler üzerine yerleştirilmiş, parlak bir oyuncağı andırıyor –çimleri biçtiler, çalı çitleri budadılar, camları sildiler, eski sıcak su kazanını söküp değiştirdiler, lakin emlakçı kadın bu evi şeker ve zencefilli kekle baştan inşa etse bile satamaz bence.

"O odayı bana kirala bari" diye öneriyor Anna, bakışını manzaradan ayırmaksızın.

"Vay..." diyorum, başımı belli belirsiz sallarken.

BİTTİ

Fransa'da özellikle genç okur kitlesi tarafından büyük ilgi gören Philippe Djian, son romanı *Vay...*'da beklentileri boşa çıkarmıyor. Djian'ın bütün yapıtlarına damgasını vuran düş kırıklığı, kararsızlık, sevdiklerinin yitiminden doğan boşluk gibi temaların hikâyeye ustalıkla yedirildiği şaşırtıcı bir roman...

Anlatılan, kırklı yaşların sonuna gelmiş, çekici ve başarılı bir iş kadını olan Michelle'in hikayesi. Babasının işlediği bir cinayet sonrası gençlik yıllarını toplumdan dışlanarak geçiren Michelle'in, boşandığı kocası, başarısız oğlu, ilerlemiş yaşına rağmen genç bir adamla evlilik planları yapan annesi, yıllardır hapishanede yatan babası, mutsuz bir evlilik sürdüren ortağı ve birden fazla sevgilisi arasında dengesini yitirmeden yaşamaya çalışırken, bir gece vakti tecavüze uğraması her şeyi altüst eder. Üstelik kimliği belirsiz tecavüzcü mesajlarla tacizini sürdürmektedir. Etrafındaki bütün ilişkiler altüst olurken Michelle de ummadığı bir yola sürüklenecektir.

Aslında bu denli tuhaf ve karmaşık, aynı zamanda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar zayıf olduğumu düşünmüyordum. Şaşırtıcı. Yalnızlığın, geçen zamanın deneyimi şaşırtıcı. İnsanın kendini tanıması -En gözüpekler bile yalpalamışlardır- ki ben yalpalamaktan fazlasını yaptım, anlaşıldı. Bilmediğim bir sebeple, bazen sevişmelerimize ait sahneler zihnimde baştan sona yeniden canlanıyor ve yerde kavga eden o iki kudurmuşun birkaç metre üstünde yüzer gibi, olan bitene tanık oluyorum. Kendi öfkeme, gösterdiğim performansa, attığım tüyler ürpertici çığlıklara hayret ediyorum.

Djian'ın kahramanları için yaşama girmek, arenaya girmek gibidir sözünü haklı çıkaran bir roman.

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-975-539-975-1
9 789755 399751

THG
0720424
CYC
THG 072042

13 TL

